

Quỳnh Dao

CÁNH CHIM TRONG GIÔNG BÃO

Tiểu thuyết

月
朦
朧
鳥
朦
朧

瓊
瑤

NXB HỘI NHÀ VĂN

reelbook

Quỳnh Dao

CÁNH CHIM TRONG GIÔNG BÃO

Thông tin về ebook

Cánh Chim Trong Giông Bão

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Bìa: Đặng Hoàng Bảo Thịnh

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 26-August-2015

Tổng số 168 trang

Click vào đây để đọc online

LỜI MỞ ĐẦU

Hỏa điều

Tên một loài chim được hóa kiếp sau 500 năm sống trong phong ba và bão tố bằng cách lao vào lửa đỏ để tự hủy diệt mình. Hình hài nó biến thành tro bụi và chính tro bụi ấy kết tinh thành loài hỏa điều mới.

Truyện thuyết này được xem như một biểu tượng để nói về thân phận đau thương của một cô gái với bao nghịch cảnh éo le trong tình yêu và cuộc sống...

o0o

Nếu hôm ấy không phải là ngày chủ nhật, nếu trời không nắng ấm, nếu Ngưỡng Hiền không bận đi dự hội nghị ở Cao Hùng, nếu không có bầy chim sẻ ríu rít bay liệng ngoài cửa đánh thức hai đứa nhỏ và nếu không phải là mùa xuân với cái yên tĩnh dễ thương, có muôn hoa đua sắc như chào đón một ngày mới, nếu không có gió mát lâng lâng say đắm để con người không thể nhốt mãi trong nhà, mà phải đi chơi, vì những đám mây trắng bồng bềnh trên cao đang mời gọi thì có lẽ mọi sự đã diễn biến khác đi...

Nhưng như một định mệnh... Buổi sáng hôm ấy thật tuyệt vời. Mùa xuân có nắng ấm, có lộc non đâm chồi, có mây, có gió, có tiếng chim kêu, có bướm lượn... Không có một điều gì

báo trước điềm chẳng lành sẽ xảy ra... vậy mà... Bao nhiêu năm đã trôi qua, mỗi lần nghĩ đến là Lan Đình lại cảm thấy như một cơn ác mộng. Ác mộng đó dù với những tình tiết nhỏ nhất, lại rành rành hiện ra trước mắt...

Buổi sáng hôm ấy...

- Mẹ ơi, mẹ ơi!

Yên Nhiên, đưa con gái tám tuổi của nàng, chân trần, robe ngủ màu hồng, tay bế chú gấu nhồi bông, đi vào phòng riêng của Lan Đình. Cô bé bước đến cạnh giường gọi: "Mẹ ơi!". Nó thích sử dụng hai chữ này kéo dài một cách nũng nịu của con trẻ.

- Mẹ ơi mẹ... bé Hiếu My... Hiếu My nó... thức rồi, em không chịu ngủ tiếp, nó nói mẹ hứa đưa nó đi Sở Thú, phải không mẹ?...

Yên Nhiên đang nói về em bé Hiếu My. Nó cố tình lặp lại chữ bé để cho mình là chị, một người chị lớn đầy uy quyền.

Lan Đình mệt mỏi vươn vai, giấc ngủ chưa chịu rời ra. Một thứ lười biếng hạnh phúc còn vương trên người nàng. Nàng kéo con gái lớn lại, úp mặt nó vào ngực mình, mắt lim dim...:

- Bé Hiếu My đòi đi Sở Thú ư? - Lan Đình cố tình trêu con gái

- Vậy cũng được, để mẹ đưa nó đi, còn con ở nhà với chị Tú Hà, đợi cha về chứ?

- Ôi mẹ! Yên Nhiên chu mỏ, nó có vẻ không đồng ý, nhưng không biết viện dẫn lý do gì. Cái chu mỏ của con làm Lan Đình thích thú ngắm vẻ đẹp phụng phịu của nó, lòng dậy lên một niềm hạnh phúc vô biên. Nhưng rồi Yên Nhiên tìm được lý do:

- Mẹ ơi, không được đâu. Con không đi rồi... rồi ai trông chừng bé Hiếu My? Ai chơi với Hiếu My...?

- Thì đã có mẹ rồi.

Lan Đình vẫn cố tình trêu con. Nàng nhìn nó với nụ cười yêu thương.

Yên Nhiên nói:

- Không được đâu mẹ ơi, Hiếu My nó cần con, không có con, nó sợ. Tội nghiệp em mà mẹ.

- Nhưng em nó sợ cái gì?

- Tại mẹ không biết chứ, Hiếu My nó sợ con khi. Ở trong trường, mẹ biết không? Cái gì Hiếu My cũng sợ hết. Con thỏ nó cũng sợ, nó không dám sờ, vì sợ thỏ cắn.

- Vậy ư?

Lan Đình dịu dàng hỏi. Nàng đưa mắt nhìn về phía cửa. Nơi có một bé gái khác đang chậm chạp bước vào - Bé Hiếu My sáu tuổi mặc chiếc robe ngủ màu trắng, trông như một thiên sứ. Khuôn mặt bầu bĩnh của bé đang tươi cười. Lan Đình rất hân diện vì có hai đứa con gái đẹp như bài thơ. Không phải, Yên Nhiên là một bản nhạc hay, còn Hiếu My mới thực là một bài thơ. Còn đứa con còn nằm trong bụng nàng, chắc là một đứa con trai. Đó là điều mà hai vợ chồng nàng mong mỏi từ lâu. Hai đứa con gái là thơ, là nhạc, còn con trai?

Nhiều khi nghĩ lại cũng buồn cười. Ở thời đại này mà còn đầu óc trọng nam khinh nữ ư? Lan Đình lắc đầu không muốn suy nghĩ tiếp. Hiếu My đã đến gần. Trên khuôn mặt bầu bĩnh kia là một đôi mắt to đen với hàng mi dài. Đôi mắt long lanh

như nước hồ thu, đôi mắt giống hệt cha nó. Bé My nũng nịu:

- Mẹ ơi! đưa con đi Sở Thú đi.

Lan Đình cười nhẹ:

- Ờ thì đi, nhưng chị Yên Nhiên của con sẽ ở lại trông nhà.

Mặt Hiếu My sa sầm lại, nó nắm lấy tay chị, mắt chớp chớp:

- Không có chị Nhiên đi, rồi con làm sao mẹ?

Lan Đình xúc động ôm cả hai con vào lòng, nàng rất yêu mùi tóc non dại của con. Yêu những cánh tay mềm mẫm mẫm, những lời nũng nịu trẻ thơ. Lan Đình có cảm giác đầy đủ về hạnh phúc của người mẹ. Đứa bé trong bụng hình như đang máy, hình như nó cũng muốn san sẻ tình thương cùng các chị. Lan Đình đã có đủ mọi thứ.

- Thôi được rồi. - Lan đình nói, - Hai con đi rửa mặt thay áo rồi mẹ sẽ đưa đi chơi.

o0o

Một giờ đồng hồ sau, ba mẹ con đã có mặt ở vườn bách thú để xem khi, ngắm sóc, bắt bướm. Hai cô bé ríu rít đuổi bắt nhau. Cho mãi đến bây giờ, Lan Đình vẫn nhớ rất rõ là hai đứa con của nàng đều mặc robe trắng, thắt lưng hồng, vớ và giày giống nhau. Ngay cả hai cái nơ cài tóc trên đầu cô bé cũng màu hồng nốt.

Hai đứa đều đẹp, đều dễ thương khiến những người chung quanh ai cũng ngắm nghía, trầm trồ khen ngợi, chúng như hai thiên thần nhỏ bé ngây thơ, như hai báu vật vô giá trên đời. Lan Đình để hai con tự do đùa giỡn, đuổi bắt nhau bên cầu tuột và xích đu. Còn nàng chọn một gốc cây to ngồi

xuống, vừa nghỉ ngơi vừa suy nghĩ đến tương lai.

Lúc Yên Nhiên chưa ra đời, quả tình Lan Đình và Ngưỡng Hiền đều mong nó là con trai. Con trai đầu lòng rất quý. Nhưng khi sinh ra lại là bé gái, lúc đầu hai vợ chồng hơi thất vọng, nhưng cái cảm giác đầu tiên được làm cha, làm mẹ đã làm đám mây xám kia tan đi. Cô y tá mang đứa trẻ sơ sinh đến ra mắt cha mẹ. Cô bé vừa mở mắt chào đời đã mỉm cười. Yên Nhiên- nụ cười hồn nhiên cái tên đó đã được đặt cho cô bé.

Khi Yên Nhiên tròn hai tuổi, bé Hiếu My ra đời. Lại một đứa con gái. Lan Đình không che giấu sự thất vọng của mình. Đứa bé hai tháng tuổi vẫn chưa được đặt tên. Bé Yên Nhiên bây giờ mới học nói. Nó thường chạy đến nô em, vuốt ve trìu mến với cái giọng trẻ thơ:

- Mẹ ơi... Hiếu muuuuuuu...

Và cái tên Hiếu My cũng ra đời từ đó. Coi như Yên Nhiên đã đặt tên cho em. Hiếu My! Hiếu My!...

Thế còn cậu bé hiện trong bụng sẽ được đặt tên là gì? Lan Đình tựa người vào thân cây lơ đãng nhìn theo hai con. Biết nó là trai hay gái nữa đây? Nếu lỡ là gái mà đẹp như hai đứa kia thì cũng đành vậy. Nhưng biết có được thế không?

Bóng hai đứa bé đuổi bắt lúc gần lúc xa. Chiếc nơ trên đầu Hiếu My sút ra. Yên Nhiên ra vẻ chị cả, cột lại cho em. Cả hai đều mồ hôi nhễ nhại.

Hiếu My cười, mắt tròn long lanh, nó bước đến bên xích đu vịn lấy sợi dây treo, không dám leo lên, chỉ nhìn chị vo/i ánh mắt thẹn thùng. Yên Nhiên bước đến đỡ em.

- Em giữ dây chặt đi, đừng sợ, cái gì cũng sợ, bạn nó sẽ cười cho. Chị sẽ đẩy em đu.

Hiếu My ngồi vào ghế xích đu, hai tay giữ chặt hai dây treo, nó vẫn còn sợ.

- Chị ơi, hay là chúng ta chơi cầu tuột đi.

Yên Nhiên lắc đầu động viên:

- Cầu tuột không vui bằng đu. Em giữ chặt nhé.

Yên Nhiên bắt đầu đẩy, xích đu từ từ di động. Lúc đầu chậm, sau nhanh dần. Hiếu My bắt đầu thích thú.

- Thích quá, thích quá! Đẩy mạnh hơn nhanh hơn đi chị.

Yên Nhiên cũng vui lòng làm theo ý em. Cả hai cùng cười. Mái tóc và váy đầm của My tốc lên theo gió.

- Mạnh hơn, mạnh hơn nữa đi chị.

Chiếc đu càng lúc càng nhanh và càng cao. Lan Đình chợt như tỉnh giấc. Nàng linh cảm như có một điều gì sắp xảy ra. Nàng hốt hoảng nhìn chiếc đu vút lên cao và kêu lên:

- Hiếu My, coi chừng té con ơi!

Không kịp nữa rồi. Mọi thứ như quay cuồng. Lan Đình mở trừng mắt, bất lực nhìn tấm thân nhỏ bé của Hiếu My từ trên cao rơi xuống, rơi thật nhanh. Lan Đình đau đớn thốt lên:

- Trời ơi! Hiếu My, con tôi!...

Hiếu My rơi từ trên đu xuống. Chuyện chỉ xảy ra trong tích tắc. Nhưng cả thế giới hạnh phúc của Lan Đình đã chấm dứt từ đây. Nàng lao tới bên con tuyệt vọng:

- Trời ơi! Hiếu My!

Yên Nhiên xông tới ôm đầu em gái:

- Hiếu My em ơi! Mẹ ơi mẹ!

Và trước mắt Lan Đình, máu đỏ thấm ướt cả ót Hiếu My. Máu loang đỏ cả chiếc áo đầm trắng. Khuôn mặt cô bé xanh xao bất động. Lan Đình quy xuống không còn biết gì nữa.

o0o

Chuyện đó xảy ra lâu lắm rồi.

Một sự việc ngoài sức tưởng tượng, ngoài ý muốn mọi người. Đúng hơn ấy là một tai nạn lớn. Bé Hiếu My được đưa và bệnh viện chữa trị, đầu bó bột phần xương gãy.

Sau một thời gian điều trị, vết thương ở đầu đã lành, cô bé vẫn sống. Có điều từ đó Hiếu My không còn nhìn thấy gì nữa, phần não điều khiển thần kinh thị giác bị chấn thương. Đôi mắt My vẫn long lanh, vẫn mở to, nhưng thế giới xinh đẹp chung quanh đã khép kín với em rồi.

Sau biến cố trên, Lan Đình đã bị hư thai. Đứa con trai mơ ước chưa kịp chào đời đã không còn nữa. Đình bị làm băng và bác sĩ tuyên bố từ đây về sau nàng mất hẳn khả năng sinh sản.

Yên Nhiên ư? Nụ cười hồn nhiên từ đó cũng tắt lịm.

Nắm lấy tay em gái bên giường bệnh, nụ cười trên môi Nhiên như bị đóng băng. Sau đó khi đã bình phục, dù cho Hiếu My cười, Hiếu My nói, Yên Nhiên vẫn cứ lạnh lùng.

Đó là chuyện đã qua.

Thời gian làm nhòa dần quá khứ. Mãi sau này khi Yên Nhiên lớn lên, nụ cười mới trở lại với cô có điều nụ cười ấy không còn tươi như ngày xưa khi còn bé nữa. Nụ cười Nhiên có chút gì phiền muộn chua cay, đôi khi không giấu được nỗi ray rứt ân hận vì nghĩ rằng mình đã gây nên tai họa cho em gái thân yêu.

Cũng giống như mọi gia đình, gia đình họ Vệ cũng có cái hạnh phúc và điều bất hạnh riêng của họ.

Thời gian trôi qua... Thoáng chốc đã mười mấy năm...

CHƯƠNG 1

Trong thư viện không khí hoàn toàn yên tĩnh. Yên Nhiên ngồi sau bàn cho mượn sách, mắt nhìn qua khung cửa sổ mờ màng. Ban sáng khi đi làm trời còn nắng gắt. Vậy mà bây giờ mưa. Những hạt mưa tí tách trên khung cửa kính làm nhạt nhòa cảnh bên ngoài. Bóng cây và xe cộ, bóng người lẫn khuất trong mưa như những bóng ma.

Trong phòng thật yên tĩnh, thỉnh thoảng mới có tiếng lật sách. Yên Nhiên rất yêu cái không khí này. Thế mà lúc xưa khi thi vào ngành quản lý thư viện, Yên Nhiên cũng chẳng thích lắm, chỉ mong vào đại học thôi chứ mặc kệ ngành gì. Bây giờ người thi vào Đại Học thì đông mà người trúng tuyển thì rất ít. Ngành yêu thích của Nhiên là văn, nhưng đâu phải dễ vào. Thế là chỗ nào Nhiên cũng nộp đơn xin thi và cuối cùng nàng có duyên với ngành quản thủ thư viện. Mấy năm học rồi tốt nghiệp. Tốt nghiệp xong lại số đỏ có được việc làm ngay. Yên Nhiên sợ nhất là lúc ra trường mà không có việc làm. May mắn là nàng đã tránh được điều đó. Công việc khởi đầu bằng vai trò của một nhân viên quản lý, nhưng như vậy cũng là tốt rồi. Ở nhà tuy không cần thiết lắm chuyện Nhiên có việc làm hay không vì cha Nhiên có địa vị, nhà khá giả. Nhưng nếu thất nghiệp ngày ngày cứ giam mình mãi trong nhà, nhìn thời gian lặng lẽ trôi qua với cô là cả một cực hình. Bất giác Nhiên nhớ tới Hiếu My. Sao lại nhớ tới Hiếu My nhiều như vậy? Đừng, đừng bao giờ... Nhưng trong lúc mưa thế này Hiếu My làm gì? "Nghe" mưa rơi ư? "Nghe" mưa...? Còn ta...? Ta đang

nhìn mưa. Mưa nhạt nhòa trên khung kính. Những đường vẽ trều tượng của mưa tạo nên những hình dáng lạ lùng, giống như những làn lá, những cánh bướm cài trên tóc hai cô bé ngày nào... Những bước chân rượt bắt. Yên Nhiên chột rùng mình...

Trời tháng năm khí hậu hay thay đổi đột ngột. Hình như trời hơi se lạnh.

- Cô ơi cô!

Có tiếng người gọi, Nhiên quay lại. Một thanh niên rất trẻ đang đứng trước quầy, tay gõ nhẹ trên bàn. Có lẽ anh ta đợi đã lâu lắm rồi. Nhiên thấy tim mình đập mạnh. Cái cảm giác rộn ràng như lần đầu gặp Khang năm mới vào đại học đang dâng lên trong lòng cô. Bấy giờ Khang là sinh viên năm thứ ba ngành truyền thông. Cao lớn đẹp trai, là đối tượng chú ý của bao nhiêu cô gái. Thời đại đã thay đổi. Mẹ hay nói như vậy. Trước kia con trai vây quanh con gái, còn bây giờ con gái lại săn đuổi con trai. Khang học giỏi đẹp trai, đương nhiên là thần tượng của phái nữ thời đại là đúng quá đi rồi. Linh Khang! Linh Khang ơi! Nàng thầm gọi tên chàng.

Chàng thanh niên trước mặt lên tiếng:

- Cô làm ơn cho tôi hỏi, ở đây có cho mượn sách về nhà không?

- Ồ có chứ!

Yên Nhiên trở lại thực tại. Chàng thanh niên trước mặt mặc áo chemise xanh, quần xanh, khuôn mặt còn trẻ. Cao lắm là khoảng hai mươi lăm. Với Yên Nhiên, thì thanh niên dưới hai mươi lăm chỉ có nghĩa là "con trai mới lớn". Chỉ người nào

trên ba mươi mới gọi là đàn ông. Chàng thanh niên đứng đấy có đôi mắt khá quen thuộc, hình như cô đã gặp ở đâu rồi.

- Anh muốn mượn những quyển gì? - Nhiên hỏi.

Chàng thanh niên suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu có cho mượn thì tôi mới tìm sách. Còn nếu không thì thôi khỏi mất công cô.

Yên Nhiên liếc nhanh một vòng quanh phòng nói:

- Đọc sách tại thư viện mới gọi là đọc sách chứ?

- Tại sao?

- Vì ở thư viện anh không thể nằm dật dựa, mà phải nghiêm chỉnh thẳng lưng ngồi đọc. Ở đây anh mới tập trung tư tưởng vào quyển sách.

- À! thì ra vậy...

Anh chàng chau mày, đôi mày thật rậm, đôi mắt sáng. Hiểu My cũng có đôi mắt tương tự.

- Tôi thì không thích ngồi thẳng lưng xem sách vì như vậy tôi có cảm giác như chỉ trông thấy sống mũi mình.

Yên Nhiên định cười nhưng rồi nhìn lên. Quả thật, nếu so với tiêu chuẩn người Á Châu thì mũi của anh chàng này có cao hơn. Nhưng cũng không cao đến nỗi che cả mắt như anh ta đang thổi phồng. Yên Nhiên thấy vui vui, chàng thanh niên đã quay lưng lại.

- Vậy thì tôi đi tìm sách nhé.

- Đợi chút. - Yên Nhiên nói - Anh phải điền vào mảnh giấy

này.

Chàng thanh niên cầm tờ giấy lên hừ hừ trong mũi. Chàng có vẻ không được hài lòng.

- Không thích tí nào.

- Tại sao?

- Vì mỗi lần ghi vào phiếu tôi đều có cảm giác như vào bệnh viện.

Chàng lấy trong túi ra một cây bút bi thuộc loại rẻ tiền, rồi tựa người vào quầy vừa điền tên vừa nói:

- Nhiều lúc tôi có cảm giác như chúng ta hiện đang sống trong thế giới giấy tờ, tới đâu cũng giấy tờ. Nhập học rồi tốt nghiệp, tìm việc làm, bệnh hoạn, khai báo hộ khẩu, thi cử đi lính... Đến coi sách cũng phải giấy tờ, điều này coi như giấy tờ dính liền suốt cả cuộc đời.

Chàng điền phiếu xong đưa cho Nhiên. Cô cầm lên:

Tên họ: An Thịnh Viễn

Tuổi: 27

Quê quán: Hà Bắc

Học lực: Tốt nghiệp Đại Học Nông Lâm

Nghề nghiệp: Kỹ sư thiết kế

Hôn Nhân: Độc thân

Địa chỉ: số x/x đường Trung Hiếu Đông-Đài Bắc

Điện Thoại: 779- 1779

Yên Nhiên ngẩng cao đầu lên. Chàng thanh niên đang nhìn nàng cười. Một nụ cười tinh nghịch đầy ẩn ý.

- Có cả số điện thoại đấy. Bao giờ cô cần cứ điện thoại đến đòi cũng được.

- An Thịnh Viễn - Yên Nhiên đọc nhỏ tên chàng rồi nói:

- Lần đầu tiên tôi gặp cái họ này. Giống như tên một nhân vật trong truyện kiếm hiệp.

- Cô muốn nói An Công Tử trong truyện "Nhi Nữ Anh Hùng" phải không? An Thịnh Viễn hỏi - Lúc còn đi học trong lớp đưa nào cũng gọi tôi với cái tên ấy. Lúc đầu tôi rất đắc ý, nhưng sau đó mượn sách về đọc mới thấy anh chàng An Công Tử này nhát như cáy, thấy mấy tay cò ke lục chột cũng chạy té đài. Tôi giận quá về không ngủ được gần một tuần lễ. Định đổi họ nhưng ông già lại không cho. Sau đó đọc qua tập hai thì thấy anh công tử bột này lại có số đào hoa, một lúc cưới được hai cô vợ là Kim Phụng và Ngọc Phụng, tôi cũng tự an ủi và chấp nhận cái tên An Công tử, vậy mà mãi đến bây giờ vẫn độc thân đấy.

Yên Nhiên lắng nghe, anh chàng nói chuyện cũng có duyên, Nhiên cười nói:

- Nhìn anh tôi không nghĩ là anh hai mươi bảy tuổi.

- Vậy chứ bao nhiêu.

- Mười bảy.

Chàng trai chau mày:

- May là cô không nói bảy tuổi. Cô có biết là nói điều đó với một người đàn ông là một sỉ nhục không? Điều ấy có nghĩa là cô cho rằng tôi chưa trưởng thành. Thôi được rồi, có người đến mượn sách kia, tôi không dám làm phiền cô nhiều. Để tôi đi chọn sách.

Ngay lúc ấy, có người đi tới, Viễn quay lưng bước về phía các giá sách. Yên Nhiên lắc đầu. Làm việc trong thư viện cũng có cái thú riêng của nó.

Ở đây có thể tiếp xúc với đủ hạng người, đủ cá tính, sinh hoạt không đơn điệu như ta nghĩ. Như bây giờ đây trước mặt là một bà lão trên bảy mươi tuổi, dáng dấp nhỏ nhắn. Bà là khách thường xuyên của thư viện. Bà lại rất thích bói toán. Phần lớn sách bà mượn là sách xem bói. Nhiều lúc Yên Nhiên phân vân tự hỏi, ở cái tuổi gần đất xa trời này còn nghiên cứu ba thứ đó để làm gì?

- Cô ơi tôi đã tìm được những quyển sách cần thiết cho tôi rồi, có cần ghi vô phiếu không?

Yên Nhiên sực tỉnh, chàng công tử An đang đặt ba quyển sách lên bàn. Mắt tò mò nhìn cô.

- Cô thường... thế này ư?

- Thế này là thế nào?

- Ưa mơ mộng....

- Chuyện đó có dính dáng gì tới anh chứ?

- Đồng ý là không dính dáng gì tới tôi, xin lỗi cô vậy.

Chàng nhún vai và đưa sách cho Nhiên. Đều là những quyển tiểu thuyết văn học của các tác giả tên tuổi. "Chàng Ngổ" của

Dostoievski. "Mặt trận phía tây vẫn yên tĩnh" của Remarque. "Một cuộc đời" của Maupassant. Toàn là những quyển mà Yên Nhiên yêu thích. Nhiên ghi vào sổ và trả sách lại cho Viễn, không nói gì hết.

- Cô làm gì mà lạnh lùng quá vậy? - Viễn hỏi - Tôi đã làm cô phật ý ư? Xin cô vui lòng cho biết quý danh?

Yên Nhiên chỉ lắc đầu không trả lời. Chàng thanh niên đứng tần ngần một chút rồi cầm sách cẩn nhẹ môi.

- Được rồi tôi biết là mình vô duyên, nán lại chỉ làm cho người ta ghét, nhưng cô gái ạ, có một câu danh ngôn của Shakespeare mà tôi thấy rất hay là: Nụ cười là mỹ phẩm tuyệt diệu nhất cho một thiếu nữ đẹp, còn sự lạnh lùng chỉ làm cô ta xấu xí thêm thôi.", tôi xin tặng cô câu danh ngôn đó.

- Câu đó của Shakespeare ư? Ở sách nào vậy?

Chàng thanh niên có vẻ ngạc nhiên:

- Sao! cô không biết à?

- Tại sao tôi phải biết? Yên Nhiên bực mình, không lẽ tôi phải biết cả chuyện Shakespeare ăn uống gì nữa ư?

- Tôi biết chắc cô có biết Shakespeare.

- Tôi thì chỉ biết Pepsi-cola.

Chàng thanh niên phì cười:

- Cô khôi hài hay lắm. - Chàng chớp chớp mắt - "Cao ngạo và cô độc là những liều thuốc độc có tác dụng chậm, nó giết dần giết mòn con người."Ồ, xin lỗi tôi rất mê đọc sách nên hay dẫn chứng bằng danh ngôn. Câu lúc nãy là của Dostoievsky.

- Trong quyển nào của Dostoievky?
- "Tội ác và trừng phạt "
- Nói dóc, tôi đã đọc qua quyển đó rồi.
- Vậy thì chắc ở quyển khác như "Anh em nhà Karama oh".

Yên Nhiên ra vẻ suy nghĩ:

- Chắc ở quyển "Đêm quá thì hơn".
- Ờ, chắc là ở trong quyển đó.

Yên Nhiên lắc đầu.

- Tại sao anh ưa mạo nhận tên tuổi danh nhân thế? Sao không đem cả tên tuổi của Tolstol. Hemingway... ra hù tôi? Có một câu nói của Jack London mà tôi thấy rất hợp với anh.

- Câu gì thế?
- "Kẻ nông cạn hay sử dụng danh ngôn để nguy trang cho mình".

Chàng thanh niên đỏ mặt:

- Xin lỗi, tôi không biết nhưng Jack London viết câu đó trong quyển nào vậy?
- "Tiếng gọi nơi hoang dã ".
- Sai rồi.
- Vậy thì "Sói Biển" hay "Mactin Ider"

Chàng chăm chú nhìn Nhiên, môi nhếch một nụ cười. Họ yên

lặng rồi đột nhiên cùng cười. Viễn nói:

- Chịu thua, tôi thừa nhận hai câu của tôi nói không phải là của Dostoiесky hay Shakespeare mà là của chính An Thịnh Viễn. Còn câu vừa rồi cô nói là của ai?

- Tôi không nói đâu.

Viễn ôm sách lên:

- Tôi muốn biết tên cô, cô ngâm thơ lắm, chỉ đơn giản vậy thôi. Xin chào Jack London ạ.

Và anh chàng bước đi, những bước chân rộng vững chắc, tự tin, chàng biến mất sau cánh cổng đầy sương mù. Yên Nhiên nhìn theo: một thanh niên đầy sức sống, thông minh biết sử dụng sức mạnh của ngôn ngữ, tính cách ưa phô trương... cũng giống ta. Vậy là vừa. An Thịnh Viễn, 27 tuổi. Hà Bắc. Độc thân.

Lúc tan sở trời vẫn mưa. Con đường dầm nước. Không mang dù. Nhiên chỉ còn cách dùng ví xách che mưa. Mùa mưa thật là bực bội, bầu trời tối sầm, chỉ có mây đen. Nhiên bước nhanh về phía trạm xe buýt. Cái không khí vui nhộn do An công tử mang lại ban này đã biến mất. Bây giờ chỉ có mưa và sương mù vây quanh. Mùa mưa rất dễ bệnh, mùa mưa buồn thảm và mưa hay gọi lại những nỗi nhớ mông lung.

Bất chợt Yên Nhiên có cảm giác như được che chở bởi một tán dù. Rồi một giọng nói quen thuộc cất lên:

- Ồ, con người sao dễ gặp nhau thế này, lại gặp cô.

- À... anh...

Chàng thanh niên thú nhận với một nụ cười:

- Ban nãy tôi đoán là cô không mang dù theo, nên vừa về nhà cất sách xong, lại trông thấy mưa càng càng càng to. Mà không có lý do gì vừa mượn sách xong lại đem trả ngay. Chỉ còn có một cách mang dù ra đón cô, đứng đợi cô nãy giờ. Cô thấy tôi cũng thành thật đấy chứ?

Yên Nhiên mở to mắt nhìn khuôn mặt sáng sủa tinh nghịch của chàng trai trước mặt. Chàng có đôi mắt, có cái miệng biết cười khiến người đối diện không thể không cười lây được. Chàng lại hỏi:

- Quý danh cô là gì? Tôi không quen gọi ai cứ cô cô mãi. Tôi thích gọi tên hơn. Chúng ta có thể xem nhau như quen biết chứ?

Cuối cùng Yên Nhiên đành chịu thua.

- Tôi tên là Vệ Yên Nhiên.

- Tên đẹp quá. Mong rằng tính tình cô sẽ giống cái tên mượt mà đó.

Mưa rơi trên ô, tính tính tang tang. Yên Nhiên chợt nhớ tới một bài ha t "Rhythm of the rain" - Vũ khúc của mưa. Những âm điệu rạt rào tình cảm như vang lên đâu đây. Hạt mưa, hạt mưa... mưa rơi... mưa rơi..., Cho biết em đã khờ dại biết bao...

CHƯƠNG 2

Hiếu My ngồi trước đàn dương cầm. Những ngón tay thon dài lướt trên phím. Những âm thanh ngọt ngào đánh thức bóng đêm. Cảnh hoàng hôn chợt như sinh động hẳn lên và My chìm đắm trong thế giới âm thanh huyền diệu đó. Âm nhạc là cả thế giới ru hồn, mười mấy năm qua cuộc sống của My không thể thiếu những âm điệu này. My có đôi mắt rất đẹp, những sợi mi dài cong vút. Đôi mắt mà khi đồng tử đứng yên sẽ tạo cho người nhìn cái cảm giác mơ mộng liêu trai.

Và quả thật, My đang để hết tâm trí vào những phím đàn. Nàng không chú ý đến bất cứ điều gì khác. Tuy vậy, My cũng hiểu là hoàng hôn đã buông xuống và ngoài sân trời đang mưa. Những giọt mưa tí tách rơi. Khi chúng ta không trông thấy thì những giác quan khác trong người lại rất phát triển. Chỉ cần nghe tiếng động xê dịch trong phòng, My có thể biết ai đang đi vào hay đi ra, mẹ cha, chị Tú Hà, bà vú Trương. Những người này thường lặng lẽ bước vào. Rồi lại lặng lẽ đi ra, họ không muốn quấy rầy My, để My yên tâm luyện đàn. Có điều My vẫn biết bao giờ cũng có ly trà nóng bên cạnh và mâm quả vật ở vị trí cố định vẫn đầy ắp, mùi bơ hòa lẫn mùi hương hoa phảng phất trong phòng. Tất cả những lo lắng từng ly từng tí ấy, đều có được do một chữ "tình thương". My biết như vậy. Mọi người lúc nào cũng yêu thương nàng, cũng lo lắng cho nàng. Nhưng còn nàng? Ta chỉ nhận chứ chưa trả được cho ai hết. My thường nghĩ như vậy.

Buổi chiều hôm ấy My đang thả hồn theo tiếng nhạc "Vận Mệnh" của Beethoven. Trong hàng loạt những bản nhạc, My chỉ yêu nhất là bản Xo-nat số 23 "Định Mệnh của Beethoven", "Bi Thương của Traicopxky và Ballade cho Piano của Chopin". Mỗi lần đàn những bản nhạc này, My đều như rơi vào một thế giới khác. Nàng không còn nghĩ gì tới mọi thứ trên đời. Từ cha mẹ, chị em hay sự mù lòa của mình, kể cả quá khứ và tương lai. Nàng chỉ biết có Beethoven, Traicopxky và Chopin. My cũng không nghĩ gì đến bản thân mình, từ lâu rồi bản thân nàng có cần gì để nghĩ nữa đâu.

Một bản nhạc chấm dứt. Những ngón tay thon dài lướt nhanh từ từ phím cao âm nhất đến nốt thấp nhất. Tất cả lại chìm vào im lặng, My vẫn ngồi yên bên phím đàn.

Một loạt tiếng vỗ tay vang lên phía sau. Ai vậy? Anh ấy đến từ bao giờ, ta không biết ư? Chàng bước vào và ngồi xuống ghế nhẹ nhàng thế nào mà ta vẫn không hay? Lạ thật. My quay lại với nụ cười trên môi:

- Anh Linh Khang, anh đến từ bao giờ thế?
- Sau khi tan sở.
- Tan sở rồi ư? Vậy là sắp sáu giờ?
- Vâng.

My lắng tai nghe:

- Thế là chị em cũng sắp về. Ồ mà trời còn mưa, phải bảo Tú Hà mang dù đến cho chị Nhiên thôi.
- Ồ! Lúc nào anh cũng thấy em lo lắng cho Nhiên.

Linh Khang nói, chàng chăm chú nhìn My. Thiếu nữ đẹp dịu

dàng, mái tóc mượt mà thả dài trước ngực. Da nàng trắng như ngọc thạch, đôi mày đen, đôi mắt tuy không còn nhìn thấy mọi vật chung quanh nhưng vẫn đẹp, vẫn thu hút. Mỗi lần nhìn My, chàng đều thấy lòng nhói đau, một niềm thương mến dâng lên tận đáy lòng chàng. Chàng quen My đã năm năm. Trong năm năm đó, nỗi đau ngày một tăng lên chứ không giảm. Trong thời gian đi làm nghĩa vụ hai năm, Khang vẫn nhớ như in.

- Em khỏi phải lo lắng cho Nhiên, cô ấy cứng cỏi, độc lập, có thể tự chăm sóc lấy mình.

My vẫn hướng mặt về phía Khang, đôi mày chau lại. Khang nghe hình như có tiếng thở dài. Một tâm hồn trong trắng nhưng đầy bất hạnh. My... My! Khang muốn kêu lên. Có bao nhiêu điều muốn nói chất chứa trong lòng chàng. Nhưng biết nàng có chịu nghe không?

- Chị ấy không cứng cỏi đâu.

My vừa nói vừa vịn ghế đứng dậy, bước tới bên salon một cách khá quen thuộc, Khang đưa tay cho nàng vịn, nhưng nàng đã ngồi xuống ở góc ghế bên kia.

- Anh Khang này, sao anh không rước giùm chị ấy? Anh tự lái xe đến mà lại thuận đường nữa.

Khang hơi bối rối.

- Vâng, xin lỗi nhưng tại anh không nghĩ đến điều đó. Từ chỗ làm của anh đến thư viện không tiện đường, vả lại lúc tan sở xe bị kẹt...

- Đó không phải là lý do chính.

- Vâng - Tim Khang đập mạnh - Lý do chính là anh không hề nghĩ đến Nhiên, vừa tan sở là anh đến đây ngay.

- Anh Khang này - My dịu dàng cắt ngang, tính nàng như vậy, không bao giờ để cho không khí căng thẳng. Anh làm ơn đưa ly nước trên bàn cho em, em khát quá.

Khang đứng dậy, bước tới lấy ly nước đưa cho My. Những ngón tay thon dài trắng xinh như ngọc của My cầm lấy ly nước. Vừa hớp một ngụm, My vừa hỏi:

- Mấy giờ rồi anh Khang?

- Sáu giờ kém năm - Khang nhìn đồng hồ trả lời. Chàng bước tới cạnh tường bật đèn. Ánh sáng soi tỏ căn phòng. My trong chiếc robe tím nhạt, thắt nơ trắng đẹp như bức tranh. Nàng có vẻ lo lắng cho chị:

- Chị em năm giờ đã tan sở. Hay là không chen được chân lên xe buýt?

Khang tăng hắng một tiếng:

- My, sao em cứ mãi lo cho Nhiên thế? Coi chừng bệnh đấy. Tốt nhất em nên đi ra ngoài trời, đến bãi biển tắm nắng chẳng hạn. Để chủ nhật này anh đưa em đi biển nhé?

My cười:

- Thế nếu trời mưa thì sao?

- Mưa ư? Thì anh và em cùng dầm mưa, dầm mưa cũng có cái thú của nó, em tin không?

- Tin chứ! - My đáp với nụ cười thật ngọt ngào.

- Thế anh có cùng chị Nhiên đầm mưa bao giờ chưa?

Tự nhiên Khang cảm thấy bức mình. Nhưng nhìn khuôn mặt dịu dàng dễ thương kia, làm sao chàng giận cho được? Khang chỉ nói:

- Anh... chưa.

- Vậy thì sao anh không thực hiện đi?

My nói với một tấm lòng vô tư, còn Khang hơi bối rối:

- Anh đã nói với em rồi My ạ, nếu anh muốn cùng Nhiên đầm mưa thì điều này anh đã làm từ năm năm trước, chứ đâu phải đợi mãi đến bây giờ?

Căn phòng chìm trong yên lặng. Có một chút ngơ ngác thể hiện trên mặt My. Nàng thở ra:

- Năm năm? Chúng ta quen nhau năm năm rồi ư?

Vâng năm năm! Khang muộn phiền nghĩ lại. Năm năm là những tháng ngày dài. Nhớ lại ngày đầu tiên gặp Nhiên. Nhiên lúc bấy giờ là cô sinh viên mới bước chân vào trường đại học. Tóc cắt ngắn, má lúm đồng tiền, không cười vẫn như đang cười. Nhưng không hiểu sao nụ cười của nàng lại không vui. Chính nụ cười lạ lùng ấy đã thu hút được Khang, anh chàng sinh viên năm thứ ba. Lúc ấy Khang đang phụ trách tờ bích báo, diễn kịch, thi hùng biện, mở ban trong trường. Chàng là cây đình của nhà trường, đám con gái vây quanh hàng tá. Khang cũng biết như vậy.

Có điều, bấy giờ Khang có bạn gái, để vui vậy thôi. Bản chất cao ngạo tự biết mình có tài khiến cho khó cô nào làm chàng rung động. Với Nhiên thì khác, Khang đã thấy mình xúc

động. Chàng đã từng đưa nàng đi khiêu vũ, xem hát và đã từng nắm tay nàng. Cô sinh viên năm thứ nhất này khá dễ thương, khá hấp dẫn, nếu như... Vâng nếu như lần đó Nhiên đừng lăm lăm, đừng quá nôn nóng đưa Khang về nhà để gặp mặt người thân thì có lẽ tình cảm giữa Khang và Nhiên đã tiến xa hơn. Bây giờ nghĩ lại, Khang không biết chuyện cùng Nhiên về nhà là điều sai hay đúng. Chàng chỉ biết rằng đến nhà Nhiên, gặp mặt Hiếu My là mọi thứ đảo lộn hết. Kể cả tình cảm giữa chàng với Nhiên. Hiếu My lúc bấy giờ mới mười sáu tuổi. Một cô gái mười sáu tuổi lại mù lòa mà sao có sức quyến rũ lạ thường, chiếm mất cả hồn Khang.

Buổi tối hôm ấy, My cũng đang chơi đàn. Mái tóc nàng xõa dài trước ngực, màu da bông bưởi với đôi mắt mở to vô hồn. Chưa bao giờ Khang thấy một đôi mắt đẹp như vậy. Thế mà nó không nhìn thấy được gì cả. Một chút tình cảm làm bàng hoàng lòng Khang. Chàng thấy như chua xót, đắng cay thế nào ấy. Vậy mà cô gái kia lại không than vãn, không buồn thương, trách phạt vẫn cười với nụ cười thật dễ thương làm say đắm lòng chàng. Khang vẫn nhớ mãi câu hỏi nhẹ nhàng của My:

- Anh học nghề truyền thông à? Vậy truyền thông là gì?

Khang đã trả lời một cách dí dỏm:

- Truyền thông là ngành hét mãi trong loa.
- Hình như anh cao lắm phải không? Em nghe tiếng nói của anh như bay từ trên cao xuống vậy.

Hoặc:

- Anh cũng thích nghe đàn nữa ư? Chắc anh cũng biết hát.

Và tối hôm đó Khang đã quên hết. Chàng chỉ nhớ là mình đã hát cho cô bé nghe một bản, kế tiếp một bản nữa từ dân ca cho đến nhạc nước ngoài. Cô bé lắng nghe với dáng dấp của người đang nằm mơ và Khang chợt thấy sự cao ngạo của mình đã tan biến mất. Trái tim không còn của riêng mình nữa.

Vậy mà bây giờ cô bé đã lớn. Năm năm đã trôi qua, người thiếu nữ đã tròn hai mươi mốt, cái tuổi không thể nói là chưa biết tình yêu là gì. Nhưng thế tại sao cô nàng lúc nào cũng tỏ ra như vô tình thờ ơ? Chính thái độ đó đã làm cho Khang nhiều lúc như điên lên. Đã mấy năm qua lúc nào Khang cũng dặn lòng: Hãy đợi cô bé lớn lên, hãy cố dần lòng, hãy nhẫn nại, hãy đợi chờ và hy vọng.

Năm năm đã trôi qua, sự đi lại thường xuyên của chàng với gia đình họ Vệ đã khiến Khang trở thành một thành viên của gia đình lúc nào không biết. Bà Lan Đình và Ông Ngưỡng Hiền lúc nào cũng cư xử với chàng như con. Họ tiếp đãi chàng thân thiết tuy có phần lặng lẽ. Khang đã yêu My, chuyện này Nhiên cũng biết. Nàng khá thông minh nhạy bén, chỉ mấy hôm đã nhận ra sự thay đổi của Khang. Nàng chỉ biết lặng lẽ rút lui trở về vị trí của mình. Nhiên vẫn nói vẫn cười bình thường và lúc nào trong câu chuyện với Khang, nàng cũng chỉ đề cập đến My.

Còn My? My như ẩn mình trong một đám mây mù. Khang không làm sao chụp bắt được, chàng chỉ biết đau khổ giằng vò.

- Anh đang nghĩ gì thế? My phá tan không khí yên lặng. Tại sao anh chẳng nói gì cả.

- Anh đang nghĩ đến chuyện năm năm qua. - Khang thở dài nói - Thời gian trôi qua nhanh quá phải không em? Ngay

chính em nay cũng đã là một người trưởng thành.

My cười:

- Chính anh cũng vậy mà. Từ một sinh viên anh đã trở thành một tổng biên tập. Tiếc là em không đọc được cái tạp chí của anh viết, nhưng chị Nhiên cũng có nói cho em nghe là bài vở của anh chọn rất hay.

Khang cắn nhẹ môi:

- Nhiên nói cho em nghe à? Vậy em thấy thế nào? Em có ý kiến gì không?

My ngập ngừng:

- Em... em thì cũng không biết gì. Ví dụ như trong một truyện ngắn miêu tả những đám mây buổi sáng sớm, em biết là nó rất đẹp nhưng em không tưởng tượng ra được cái sự thay đổi màu sắc của không gian lúc bấy giờ. Với em hình như đã quên mất tất cả...

- Ờ...

Khang thấy lòng nhói đau. Một thế giới không màu sắc nó sẽ ra sao? Tội nghiệp! Bất giác chàng đưa tay đặt lên tay My. My giật mình, rút tay lại, nước trong ly trà tung tóe ra cả trong tay hai người. Khang vội lấy khăn ra lau tay cho My. Nàng giấu tay ra sau lưng khăn khăn:

- Từ đây về sau xin anh đừng làm thế nữa!

- Sao vậy?

Khang cảm thấy bức dọc, chàng giận dữ với chính mình. Với My, với thời gian chờ đợi năm năm, chàng không thể giấu

giếm mãi thế này, nếu không nói ra chàng sẽ điên mất.

Giọng nói của My bối rối một cách tội nghiệp:

- Lần sau anh đừng làm thế nữa, anh đừng đụng vào em, em không quen như vậy, em sợ.

- Tại sao phải sợ? - Khang nói và chụp nhanh cánh tay của My không buông ra - My bây giờ nghe anh nói.

- Đừng anh - Nàng cố gắng rút tay lại, mặt đỏ bừng. Anh hãy buông em ra, anh đừng lợi dụng sự tàn tật của em để chinh phục em. Em mù lòa thế này, làm thế là không công bằng. Anh hãy buông em ra đừng làm em sợ, em sợ bất cứ hành động đột ngột nào. Anh Khang, mong anh hiểu em!

Khang lập tức buông lỏng tay. Đúng, không lên làm cho nàng sợ, bằng không ta sẽ vĩnh viễn mất nàng. Chàng thấy thật buồn:

- My, anh phải làm sao đây? Trong đầu em ngoài việc nghĩ đến âm nhạc ra không lẽ em không nghĩ đến điều gì khác? My, thật tình, anh không hiểu em...

My lùi về phía cửa sổ. Nàng tựa đầu vào khung cửa kính như một đứa bé đang áp mặt để nghe mưa. My nói thật nhỏ:

- Xin lỗi anh, nhưng em nghĩ rằng đời em kể như bỏ đi, đã tàn lụi rồi.

- Tại sao lại tàn?

Khuôn mặt My thật buồn:

- Tại vì... Em đã sống trong một thế giới không màu sắc, thế giới tối tăm... mà cái thế giới đó anh không đến được, cũng

như em không đến được thế giới của riêng anh. Anh Khang, đời em không đáng kể. Sau này có một ngày nào đó anh sẽ hiểu ý em muốn nói gì. Em đã cố gắng không mặc cảm tự ti, em đã cố sống một cuộc sống bình thường, sống để yêu thương. Nhưng mà anh Khang ơi, em chỉ là một cô gái mù lòa... Giọng nói của My như nghẹn lại - Nhiều lúc em cảm thấy thật khổ sở, không làm sao đẹp được cái mặc cảm tự ti và niềm tuyệt vọng. Sống mà không phải tựa vào người khác là điều quá khó khăn đối với em... Bây giờ em nói năng lung tung, không biết anh có hiểu ý em không?

Có hai giọt nước mắt trong veo lăn dài trên má nàng. Lòng Khang cảm thấy xót xa. Chàng bảo My:

- Thôi đừng nói nữa em.

Khang bước đến trước mặt My, chàng định vòng tay ôm lấy nàng để an ủi vỗ về và lau những giọt nước mắt kia đi nhưng lại không dám. Biết đâu lại là nàng sợ. Chàng đành buông tay bất lực nhìn nàng.

My đã lau xong nước mắt. Nàng cố làm ra vẻ bình thản với nụ cười, một nụ cười xa vời.

- Thôi mặc em, thỉnh thoảng em lại yếu mềm như thế nhưng rồi em cũng trở lại bình thường rất nhanh.Ồ... bây giờ mấy giờ rồi hở anh?

Khang cúi xuống nhìn đồng hồ đáp:

- Sáu giờ mười lăm phút.

- Sao muộn vậy? Vậy mà chị Nhiên vẫn chưa về, không biết có chuyện gì xảy ra không? Ban nãy anh nói là lúc này đường xá hay tắc nghẽn, tai nạn giao thông nhiều, liệu có chuyện gì

xảy ra không? Hãy để em đi gọi mẹ.

My vừa dứt lời thì chuông điện thoại từ phòng khách reo vang. Hiểu My lắng nghe có tiếng của bà Lan Đình từ phòng khách vọng vào:

- My ơi, chị con vừa phone về cho biết sẽ không về dùng com tối nay. Con có điều gì cần nói với chị Nhiên không?

- Dạ có chứ.

My vội vã đáp và nàng đi về phía cửa một cách thành thạo. Khang bước theo sau, đôi lúc chàng phải ngạc nhiên về sự chuyển động nhẹ nhàng tự nhiên của My. My đã bước đến bên máy điện thoại, cầm ống nghe từ tay mẹ.

- Ồ! chị đấy à? Tại sao không về dùng com?

Giọng của Nhiên vang lên bên kia đầu dây:

- My, chị gặp một người bạn học cũ, anh ấy mời com tối nên dùng com xong chị mới về. Em có cần món gì không? chị sẽ mua cà na nhé, trái vừa to lại vừa thơm, hay là em muốn ăn táo, ô mai...?

My có vẻ phật lòng:

- Không, em không cần gì hết. Tại sao chị không đưa anh ấy về nhà dùng com luôn?

- À... Nhiên yên lặng một giây, rồi trả lời tiếp- Chị không muốn chuyện đó xảy ra nữa.

My như chưa hiểu được ý chị:

- Chị nói gì, em không hiểu.

- À... Không có gì hết. Hôm nay em có vui không? Còn anh Khang, anh ấy có ở đấy không?

- Có chứ, chị cần nói gì với anh ấy, em gọi anh Khang đến nhé.

- Thôi không cần, chị không có gì để nói với anh ấy hết. Chị hỏi cho biết thôi mà. Thôi "bay" nhé - Nhưng có lẽ vừa chợt nghĩ thêm điều gì. Nhiên lại nói: - Em cho anh Khang biết là truyện ngắn "Người đất" trong tập san của anh ấy rất xuất sắc, bao giờ dùng cơm tối xong em nhờ anh ấy đọc cho em nghe.

- Dạ- My cắn nhẹ môi rồi nói nhanh - Chị có nhất thiết phải ăn cơm ở bên ngoài không? Trời mưa suốt cả buổi chiều lại không mang dù theo, chắc ướt hết rồi hả, chị về sớm nhé.

Nhiên có vẻ do dự:

- Em làm sao thế? Hình như em không được vui. Thôi được rồi chị về ngay. Nói với mẹ đợi chị về dùng cơm ghen.

- Thế còn anh bạn học cũ của chị thì sao?

- Thì bảo hẳn mời người khác.

Điện thoại cúp ngang. My đặt ống nghe xuống quay sang phía mẹ với nụ cười nhẹ:

- Mẹ ơi chị Nhiên sẽ về nhà dùng cơm. Vậy chúng ta đợi thêm chút nha.

Bà Lan Đình thắc mắc nhìn My rồi nhìn Khang. Khanh có vẻ bối rối. Một sự bối rối bực mình trong khi My lại thật vui.

- Anh Khang này, chị Nhiên sẽ về nhà để nói chuyện với anh

về báo chí. Chị ấy khen là truyện ngắn "Người Đất" đăng trong số báo kỳ này của anh rất hay.

Khang thờ người ra, chàng có cảm giác chính mình đã biến thành người đất, ngồi đó mà tay chân lóng ngóng, không biết xử sự ra sao vào lúc này. Cũng không hiểu mình nên vui hay nên buồn.

CHƯƠNG 3

Sáng sớm vừa thức dậy là Nhiên đã nghe có tiếng đàn. Còn quá sớm nàng nhìn đồng hồ: Mới có sáu giờ sáng, có lẽ My lại mất ngủ và ngồi suốt đêm bên cây đàn. Thời gian gần đây, Nhiên thấy My làm sao ấy, My có phần xanh xao tư lự, thích âm thầm một mình trong phòng riêng với cây đàn, tại sao vậy?

Nhiên mở to mắt lên trần nhà, lòng băng khuâng. Chuyện xảy ra từ bao giờ? My thay đổi từ bao giờ? Khúc phim cũ từ ký ức quay về. Phải chăng từ khi Khang mãn hạn quân dịch? Hình như vậy... Có một hôm về trễ, lại trời mưa phải nán lại thư viện... Hình như không phải như vậy mà là lần đầu gặp An Thịnh Viễn - An Công Tử- cái anh chàng biết pha trò. Nhiên nhắm mắt lại, cái tên gây ấn tượng khá mạnh. Quen Viễn gần hai tháng, mới hai tháng mà chàng cứ tìm đủ mọi cách kéo Nhiên đi dùng cơm. Nhiên đã ba lần ăn cơm khách, lẽ ra không phải chỉ có ba mà còn nhiều hơn thế nữa. Chỉ tại Nhiên biết lúc nào My cũng đợi nàng về nên Nhiên không muốn em gái phải cô đơn. Sao vậy? Cái anh chàng Khang chết bầm, có một chuyện nho nhỏ vậy mà cũng không làm được. Vẫn để khoảng trống trong tim My.

Năm năm rồi. Phải đã năm năm anh chàng chỉ giỏi quây. Hết làm bà chị xiêu lòng lại ngã sang em gái. Vậy mà đã năm năm lại chẳng làm nên tích sự gì cả. Tại sao vậy? Làm sao mà để My càng ngày càng tiêu tụy héo mòn? Đáng trách quá. Nhiên bước xuống giường. Tại sao có can đảm làm bạn với người

con gái mù, lại không chịu tiến tới tình yêu? Không lẽ đây chỉ là một trò đùa?

Tiếng đàn dương cầm vang xa. Lại tấu khúc "Bi thảm" của Trikopxky. Những âm thanh buồn thảm lẫn lẫn trong lòng không khí làm mệt mỏi từng sợi thần kinh. My rất có khiếu âm nhạc. Giáo sư dạy nhạc đã từng nói thế. Nàng có thể dựa vào ký ức để ghi lại từng nốt, từng điệu nhạc. Ngay cả khi đàn khoảng 1/16 âm phổ cũng không sai. Cha đã chọn đúng, chỉ có âm nhạc mới sử dụng thính giác để ghi lại. Chỉ có tiếng đàn mới diễn đạt được sự rung động của khuyết tật mù lòa.

Sau khi chữa lành các vết thương. My đã được cha đưa đến khắp các bệnh viện, đã được xác định rõ ràng là thị giác không còn khả năng hồi phục. My đã được học nhạc học đàn từ năm lên tám. Mới đây mà đã mười ba năm. Hồi đầu Nhiên cũng học theo nhưng Nhiên không có cái khiếu âm nhạc như My. Tất cả tình cảm buồn vui thương yêu My đặt hết vào trong tiếng đàn. Âm nhạc có sức thuyết phục. Chiếc đàn dương cầm là tình cảm là cuộc sống của My. Còn với Nhiên cuộc sống quá đa dạng, cuộc sống ngập đầy màu sắc. Nhiên cũng biết đàn, không phải chỉ dương cầm mà còn guitar đệm với organ. Nhưng tiếng đàn của Nhiên không đủ sức lôi cuốn, không thánh thót như tiếng đàn của My.

Tấu khúc "Bi Thảm" được dạo qua, dạo lại mấy lần. Nhiên đi về phía phòng tắm, xong trở ra. Muốn qua phòng đặt đàn phải băng qua phòng khách. Nhiên nhón gót đi trên thảm, nàng không muốn quấy rầy mẹ cha. Nhưng khi vừa tới cửa phòng khách, Nhiên như chững lại, mẹ đang đứng ở đấy tự bao giờ. Mẹ đang lắng nghe tiếng đàn với một tâm hồn đau khổ, đôi mắt nhạt nhòa vì lệ.

Nhiên bước tới ngồi sụp dưới chân mẹ:

- Mẹ ơi, mẹ sao thế? Sao mẹ lại khóc?

Bà Lan Đình vòng tay ôm qua lưng con gái. Tóc Nhiên thật đen. Lâu lắm rồi hai mẹ con mới có dịp gần nhau như thế này.

- Đừng quấy rầy em, con ạ. Hãy để nó đàn, đàn để trút bớt phiền muộn.

Nhiên nhìn lên:

- Mẹ, lúc gần đây hình như My không được vui phải không mẹ?

Bà Lan Đình nói:

- Mẹ cũng không biết. My che giấu tình cảm rất kỹ càng. Lúc nào nó cũng tỏ ra vui vẻ. Nhưng mẹ biết nó rất khổ, rất đáng thương.

Nhiên nhắm mắt lại, chua xót:

- Xin lỗi mẹ, con xin lỗi mẹ.

Bà Lan Đình ôm đầu con vào ngực. Tại sao Nhiên nói vậy? Nhiên có lỗi gì đâu mà phải xin lỗi? Mặc cảm ư? Bà không muốn con gái phải mang mãi cái mặc cảm lỗi lầm ấy suốt đời. Có ai muốn vậy đâu?

- Sao lại xin lỗi Nhiên? Con chẳng có lỗi gì cả. Con không nên buồn vì sự tàn phế của My, đâu phải tại con.

Nhiên ngắt lời mẹ, nước mắt vòn mi:

- Mẹ ơi, tội nghiệp mẹ. Em con mù làm mẹ khổ, con không

muốn mẹ cũng khổ vì con.

Bà Lan Đình nói với con:

- Không, mẹ không khổ đâu. Mẹ có hai đứa con gái vừa giỏi vừa ngoan thế này, sao phải khổ.

Nhiên nhìn mẹ. Tội nghiệp mẹ tôi, con biết mẹ buồn, mẹ không làm sao quên được những hình ảnh đau khổ của buổi sáng mùa xuân năm ấy. Một đứa con gái mất đi cái trong sáng của tuổi thơ. Một đứa mù lòa. Còn cả đứa con trai trong bụng. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy mà mất đến ba thứ. Còn gì buồn khổ hơn. Mẹ... Mẹ... ời... tất cả tại con cả.

Lan Đình vuốt lấy mái tóc con gái lớn:

- Nhiên, mẹ yêu cầu con, con hãy làm việc này cho mẹ.

- Con sẵn sàng.

- Con nên vui lên. Hãy hưởng trọn niềm vui của tuổi thanh xuân.

- Vâng - Nhiên đáp và đứng dậy.

- Con đi đâu đó?

- Con vào phòng đàn - Nhiên nói - Con cần phải nói chuyện với My, con muốn biết vì sao em buồn.

Bà Lan Đình yên lặng. Bà hiểu giữa hai chị em Nhiên như có một sợi dây tâm linh liên hệ.

- Được rồi, con đi đi, để mẹ vào bếp làm mấy món điểm tâm cho các con.

Nhiên vào phòng nơi đặt chiếc đàn. My mặc chiếc áo ngủ

màu tím nhạt ngời sau cây đàn. Mái tóc dài xõa vai. Quần áo của My do một tay Nhiên chọn lựa. Nàng hiểu màu tím là màu thích hợp nhất với My. Nó làm màu đen của tóc đen hơn và màu trắng của da mặt trắng hơn. Đôi mắt My lúc nào cũng mở to mơ màng như mặt nước hồ thu, hai hàng mi đen dài và cong vút. Không bao giờ Nhiên chọn cho My màu đỏ, cái hình ảnh mái đầu nhuộm máu của My khi xưa không bao giờ phai mờ trong trí óc Nhiên. Tiếng chân của Nhiên làm My ngừng đàn.

- Chị đấy ư?

- Vâng- Nhiên bước tới đặt tay lên vai em. My gầy đi rất nhiều. Khuôn mặt xanh xao. Nhiên xót xa cho em.

- My, đêm qua em không ngủ được phải không?

My thật thà đáp:

- Dạ, em thấy khó ngủ quá.

- Tại sao vậy?

- Em cũng không biết, em muốn ngủ sớm, nhưng đồ giấc ngủ mãi không được. Em nằm lăn qua lộn lại, mền gối lúc thì nóng bức, lúc thì lạnh lẽo, không làm sao chọn mắt được.

- Sao em không qua phòng chị? trước kia mỗi lần ngủ không được, em hay qua phòng chị nói chuyện lắm mà?

My lắc đầu nói:

- Không được, bây giờ chị đã đi làm, sớm đi tối về. Công việc đủ mệt, anh Khang cũng nói không nên đeo theo chị mãi. Chị có cuộc sống riêng.

Đột nhiên Yên Nhiên thấy khó chịu:

- Khang nói vậy ư? Anh ấy còn nói gì nữa không?
- Anh ấy nói... nói là...
- Nói sao?
- Anh ấy nói là đeo theo chị mãi vậy không tốt. Chị có cuộc sống riêng, đừng gây phiền hà cho chị.
- Nói vậy. Anh ấy lấy tư cách gì nói thế? My, em không hề làm phiền chị, gây bức bối cho chị, em đừng nghe anh ấy.
- Anh ấy có lý của anh ấy - My nói - Thật tình nhiều khi em thấy, em gây khá nhiều phiền hà cho chị. Trước kia em và anh Khang hay nói về chị - My ngừng một chút rồi tiếp - Hình như chị và anh Khang quen nhau hơn năm năm rồi phải không chị?

Nhiên ngơ ngác.

- Rồi sao?
- Và chúng ta đều lớn cả rồi chứ?
- Em định nói gì? Tại sao lại đề cập đến điều đó?
- Em định nói là...
- Muốn nói gì thì em nói đi - Nhiên động viên - Giữa hai chị em mình không có gì phải giấu giếm nhau. Em nói hết chị nghe, để tối khỏi bị mất ngủ.
- Em nói ra chị không giận chứ?
- Chị đã giận em bao giờ đâu?

- Vậy thì em nói - My ngập ngừng một chút- Em muốn hỏi chị để anh Khang chờ đợi đến bao giờ? Chị không muốn lấy chồng chỉ vì em phải không?

Nhiên giật mình, rút tay trên vai em lại. Nàng đứng xa ra trở mắt nhìn My, khuôn mặt khẩn cầu của My đang chờ đợi giải đáp. Nhiên nói:

- Ồ!.. Em làm chị giật mình. Tại sao em hỏi chị như vậy? Em... Anh Khang đã nói gì với em?

My lo lắng...:

- Chị... chị giận em ư?

- Không, chị chỉ bực mình một chút thôi. Nhiên nói - Không phải với em mà với anh Khang.

- Tại sao vậy chị?

Nhiên chậm rãi cất tiếng:

- My, em có yêu anh Khang không?

My không trả lời mà hỏi lại chị:

- Còn chị, chị thích anh Khang chứ?

Nhiên thở dài nhìn My. Lần đầu tiên có sự căng thẳng giữa hai chị em, thích Khang không? Nhiên tự hỏi: Chàng là người con trai đầu tiên đến với cuộc đời nàng. Khang đã từng làm cho tim Nhiên đập rộn rã, từng làm nàng đỏ mặt, quên ăn mất ngủ vì chờ đợi. Giữa họ đã có một thời kỳ vui vẻ, hạnh phúc. Nhưng cũng giống như một đóa hoa sớm nở tối tàn. Khi Khang gặp My, tất cả... chấm hết... Khang đã hướng tình cảm sang phía My, mặc dù lúc bấy giờ My chỉ là một cô bé

mới lớn.

My gọi một cách dịu dàng:

- Chị Nhiên, ngày trước em chỉ là một đứa con nít, nhưng lúc gần đây em chợt hiểu ra. Em biết là chị thích anh Khang. Chị đừng chối, phải không? Chị hãy nói thật cho em biết đi.

Nhiên đỏ mặt lúng túng:

- Chị.. Chị.. đã nói với em...

My cắt ngang:

- Em đã nói với chị rồi, em thích anh Khang nhưng đó không phải là yêu. Và nếu anh Khang làm anh rể em thì em vui vô cùng...

- Ồi trời...!

Nhiên kêu lên, nàng không biết phải nói sao, đầu óc nàng rối mù. Những ngón tay thon dài của My đang run rẩy trên thành đàn. Nhiên ngược lên nhìn em, nụ cười trên môi My rất xa vắng. Lại đóng kịch ư? che đây ư? My đang sợ làm phật lòng Nhiên ư? Nhiên nghĩ thầm. My đã xanh xao. Khi ta yêu phải người yêu của chị ta, ta cũng sẽ mất ngủ như vậy. Nhiên chợt hiểu ra, nàng choàng tay qua vai em gái với nụ cười không được tự nhiên lắm.

- Em chỉ khéo nghĩ vẩn vơ. Thôi chị không có gì để nói với em, chị cần kiếm một cái gì ăn rồi đi làm. Tối nay chúng ta sẽ nói chuyện sau nhé.

Nhiên đỡ My đứng dậy. Cả hai bước sang phòng ăn.

Hôm ấy Nhiên đi làm với một tâm trạng không bình thường.

Buổi trưa, Nhiên gọi đây nói cho Khang, Khang đã đi dùng cơm. Buổi chiều, Nhiên gọi lần thứ hai tới tòa soạn. Khang lại đi vắng, chàng đi thăm một nhà văn. Tiếp đó là những giây phút bận rộn. Người ra vào mượn sách thật đông. Có một học sinh thừa lúc đông người đã xé tất cả các trang ảnh màu trong quyển "Kỳ quan thế giới". Lúc trả sách Nhiên phát hiện nhưng cậu ta chối là sách đã bị xé trước, thành thử Nhiên chỉ biết ghi chú vào hồ sơ mượn sách của cậu ta "Phải cẩn thận đếm số trang và hình ảnh trước khi cho mượn". Bực mình thật. Lúc tan sở anh chàng An Công Tử lại xuất hiện.

- Cô Nhiên, tôi vừa mua được một chiếc xe mới. Cô cùng đi với tôi một vòng nhé, chúng ta dùng cơm tối. Có sâm-banh ăn mừng vì hôm nay là một ngày vĩ đại. Viễn nói một cách vui vẻ nhiệt tình.

Nhiên nhớ đến chuyện giữa My với Khang nên lắc đầu từ chối:

- Hôm nay tôi bận, mai đi nhé.

- Nhưng ngày mai đâu phải là sinh nhật của tôi. Viễn có vẻ thất vọng.

Nhiên xúc động nhìn Viễn, nàng gật đầu:

- Vâng ư? Thôi được, để tôi điện thoại về nhà thông báo một chút.

Nhưng Viễn đã đặt tay lên máy chặn lại:

- Không được. Mỗi lần cô gọi về nhà là cô lại từ chối. Những người ở nhà cô đều như có găng lưỡi câu, chỉ chờ cô nhắc máy lên là họ kéo về.

Lời khôi hài của Viễn làm Nhiên phì cười:

- Tại anh không biết chứ, ở nhà tôi ai cũng dễ thương hết.
- Tôi cũng tin như vậy. Viễn nói - Gia đình có người như cô đâu phải là bình thường, nhưng tôi muốn cô đi dùng cơm tối với tôi rồi điện thoại sau, được không? Chỉ mấy mươi phút thôi mà...

Viễn năn nỉ..

- Thôi được... Nhiên thở dài, miễn cưỡng gật đầu.

Họ cùng rời khỏi thư viện, đến bên cạnh chiếc xe mới của Viễn. Đó là một chiếc xe sơn màu xanh không ra xanh, tro không ra tro, gạt trước cong queo, đèn sau bể, cửa móp méo, bánh xe mòn hết bố. Nhiên trở mắt nhìn chiếc xe như nhìn con quái vật.

- Anh lôi chiếc xe này ở đồng rác nào ra vậy?

Viễn mở cửa xe trịnh trọng nói:

- Đây là chiếc xe đầu tiên tôi sắm được. Cho cô biết, gia đình tôi không khá giả lắm. Cha làm giáo sư, nuôi bốn anh em chúng tôi đã muốn khùng. Hai mươi tuổi tôi học lái xe. Tôi mơ ước có một chiếc xe. Mãi đến bây giờ đi làm được một năm rồi mới dành dụm được năm mươi ngàn đồng mua chiếc xe này đây. Tuy không sang trọng như Mercedes hay Tannus nhưng đối với tôi nó rất quý.

Yên Nhiên cảm động nụ cười biến mất.

- Xin lỗi anh nhé.

Viễn gật đầu mở cửa xe, cánh cửa chọt sút ra, thật khó khăn

lắm mới gài lại được. Yên Nhiên lên xe. An Công Tử ngồi vào tay lái. Nhiên ngồi yên không dám lên tiếng sợ chạm tự ái Viễn. Viễn bắt đầu khởi động máy. Chiếc xe "hục... hục... hục..". mới ho lên một tràng rồi nằm yên. Viễn bực mình nói:

- Xúi quẩy thật, chiếc xe này làm mất mặt quá, trước mặt bạn gái mà không giữ thể diện cho chủ nó tí nào.

Nhiên cắn nhẹ môi, nàng đưa mắt nhìn ra phố cổ giấu nụ cười. Viễn lại khởi động. Hục hục hục hục hục. Chiếc xe lại ho thêm một tràng dài, khói đen tỏa mịt mù sau đít xe, cuối cùng nó cũng nổ máy. Nhiên nhìn sang thấy Viễn mặt mày ước đầm mồ hôi, nàng thấy tội nghiệp quá. Chiếc xe bắt đầu lăn bánh và khi bắt được trớn, nó chạy một cách ngon lành.

- Anh định đưa tôi đi đâu? Nhiên hỏi:

- Nước Ngọt. Chúng ta đến đây ngắm biển vừa thưởng thức món ăn biển và hóng mát.

- Có xa lắm không?

- Không xa lắm đâu. Từ đây ra đó rồi quay về chỉ mất khoảng một tiếng đồng hồ là cùng.

Nhiên nhún vai. Với chiếc xe nào thì còn tin được, chứ gặp chiếc xe thổ tả này, nếu nó trở chứng bất ngờ thì... Nhiên không dám nghĩ tiếp. Nhưng chiếc xe hình như hiểu được sự thiếu tin tưởng của Nhiên nên chạy một mạch êm ả đến Nước Ngọt, mà không xảy ra sự cố nào.

Viễn tìm chỗ dừng xe, xong chọn một quán ăn ở gần bãi biển. Ngồi ở đó có thể trông ra biển ngắm cảnh trời chiều. Xa xa mấy chiếc thuyền câu đang quay về bến. Bầu trời nhuộm đỏ một màu.

- Ở đây không có sâm banh. Ta dùng bia nhé? - Viễn hỏi- Hôm nay là một ngày khá đặc biệt.

Nhiên im lặng gật đầu. Rượu được mang ra kèm theo là mấy món mực, tôm, hào, cá hồng. Nhiên nâng cốc lên:

- Chúc mừng sinh nhật của anh!

Viễn mỉm cười hớp một hớp rượu:

- Hừm... ai bảo cô hôm nay là sinh nhật tôi?

Nhiên tròn xoe đôi mắt.

- Thế ban nãy anh bảo mai đâu phải là sinh nhật anh kia mà.

- Đúng, ngày mai không phải là sinh nhật tôi cũng không có nghĩa hôm nay phải là sinh nhật tôi. Tôi chỉ nói hôm nay là một ngày đặc biệt, một ngày đáng ghi nhớ trong đời tôi.

Nhiên nhướn mày đáp:

- À, thế hôm nay là ngày gì?

- Một ngày kỷ niệm.

- Kỷ niệm của anh à?

- Ừ, tính đến hôm nay tôi quen Nhiên đã được năm mươi ba ngày - Viễn nhìn vào đồng hồ nói tiếp - Đúng ra phải là 53 ngày lẻ 1 giờ 25 phút. Ngày quen nhau là ngày thứ tư lúc hai giờ rưỡi chiều ngày 20 tháng năm. Mỗi tuần chiều thứ tư nào tôi cũng được nghỉ nên thường đến thư viện mượn sách. Tôi còn nhớ hôm ấy, cô mặc áo trắng cổ cánh sen. Cô ngồi trong quầy mà mắt nhìn mông lung ra ngoài trời mưa và tôi lặng lẽ đứng chờ. Chờ mãi vẫn không thấy cô trở về với thế giới thực

tại. Thế là tôi lên tiếng quấy rầy. Tôi còn nhớ tôi đã cố tình đem văn chương ra bốn cột, không ngờ gặp phải đối thủ. Mấy câu trả lời của cô làm tôi sững sờ. Về nhà suy nghĩ tôi thấy mình đúng là đại ngu, thế là tôi chụp lấy cây dù chạy ra đứng ở cửa thư viện chờ cô. Nhiên ạ, từ đó đến nay là 53 ngày 1 giờ 27 phút rồi cô bạn thân mến ạ.

Giọng Viễn kéo dài khiến Nhiên phải phì cười:

- Năm mươi ba ngày? Có gì đặc biệt đâu mà kỷ niệm?
- Vì nó là 53 chứ không phải 52 hay 54. Đúng ra một ngày quen Nhiên là một ngày đáng ghi nhớ.
- Anh miệng lưỡi lắm.- Nhiên nói - Những người đàn ông mà lắm điều như anh đều đáng sợ. Xin làm ơn cho biết, anh đã cử hành lễ kỷ niệm như thế này với bao nhiêu cô rồi?

Viễn hóp một hóp rượu làm ra vẻ thành khẩn:

- Xin thề, chỉ có duy nhất một mình cô.
- Thế à?

Nhiên nói, nhưng vẫn không giấu được cảm xúc. Bất chợt Nhiên nhận thấy mình có cảm tình nhiều với gã con trai có nét mặt vui vẻ này.

Và hôm ấy quả là một ngày khó quên trong đời nàng.

CHƯƠNG 4

Hôm ấy là một ngày đầy lãng mạn, ngạt ngào hương biển và cũng là ngày khó quên. Sau khi ăn xong, Yên Nhiên cảm thấy hơi choáng. Có lẽ vì thức ăn, cũng có lẽ vì mấy cốc rượu.

Viễn cũng nói:

- Cô say vì rượu, còn tôi say vì người!

Yên Nhiên lắc đầu, nàng thấy khó chịu thua mồm mép của Viễn. Sau đó họ cùng nhau thả bộ, dọc con đường mới mở. Gió biển ùa vào, mang theo vị mặn và hơi nước. Sóng dồn dập trên mép đá. Trên trời, mặt trăng chỉ là một lưỡi liềm mỏng, lúc ẩn lúc hiện, nhưng sao thì đầy trời, lấp lánh tạo cho bầu trời một vẻ huyền bí.

Cuối cùng họ dừng chân ở một tảng đá to, sát biển. Gió bắt đầu lạnh. Viễn cởi áo ngoài ra, khoác lên vai Yên Nhiên. Lần đầu tiên, Yên Nhiên nghe có mùi đàn ông trên vai mình.

- Hình như tôi chưa hề nói cho cô biết về tôi chứ?

- Anh có khai lý lịch trên phiếu mượn sách, bao nhiêu đó cũng đủ rồi!

- Chưa đủ đâu.

Viễn nói và suy nghĩ một chút rồi kể:

- Tôi là đứa con nhỏ nhất trong gia đình. Ba tôi có cả bốn

người con. Trên tôi là một ông anh và hai bà chị, họ đều lập gia đình cả. Mẹ tôi đến năm bốn mươi mới hạ sinh tôi. Nên hiện nay cả hai đều trên bảy mươi tuổi. Cha tôi là giáo sư môn văn ở trường đại học. Mẹ tôi là người đàn bà mầu mực Á Đông. Khi đã ở tuổi trung niên mới sinh ra tôi, nên người nuông chiều tôi hết mực, nhất là sau khi các anh chị đều lập gia đình, dọn ra ở riêng, tôi càng được yêu thương, chiều chuộng hơn.

Yên Nhiên hỏi:

- Sao anh lại kể những điều đó cho tôi nghe?

Dưới màn đêm đầy sao, giữa tiếng sóng và màu tối của biển khơi, nàng cảm thấy đêm ở biển có một cái gì quyến rũ kỳ lạ.

- Vì tôi muốn Yên Nhiên hiểu rõ hoàn cảnh gia đình tôi, để mấy hôm nữa có dịp, tôi đưa Yên Nhiên về làm quen với ba mẹ.

Yên Nhiên thấy tim đập mạnh, một chút bối rối chợt đến, nàng gỡ tay Viễn ra, nhìn về phía biển xa:

- Sao gấp thế? Tôi chưa thấy cần gặp người nhà của anh. Chúng ta mới quen nhau mà! Chưa hiểu bao nhiêu về nhau.

- Vậy sao bạn này, Yên nhiên bảo là đã biết tôi nhiều?

- Biết và hiểu là hai điều hoàn toàn khác nhau. Tôi nói nước biển mặn, nhưng hiểu nó mặn cỡ nào thì chưa rõ. Ta biết doi thường ăn đêm, nhưng tại sao nó lại chỉ ăn về đêm? Bãi biển được cấu tạo bởi cát, nhưng tại sao là cát chứ không phải đất. Nói gần hơn, tôi biết anh chàng An Thịnh Viễn, hai mươi bảy tuổi, nói năng hoạt bát, độc thân. Nhưng tại sao hai mươi bảy tuổi rồi, ăn nói hoạt bát như vậy sao vẫn chưa có vợ, điều đó

là tại tôi chưa hiểu được.

Viễn nhìn Yên Nhiên thật lâu.

- Lý do chưa vợ ư? Bởi vì trước đó cậu Viễn ta chưa gặp được Yên Nhiên.

Yên Nhiên đỏ mặt lúng túng:

- Đầu môi chót lưỡi. Anh Viễn, anh hiểu không, khi ta nói dối nhiều quá, quen mồm, lời nói ta sẽ không bao giờ làm người khác tin.

Viễn không dám nói bông đùa nữa, chàng nhìn ra biển thật lâu và nói:

- Xin lỗi. Tại Yên Nhiên không biết chứ xưa kia tôi chỉ là một thằng bé nhát gan, không dám nói chuyện với bạn gái, sợ anh chị cười. Khi thi đại học, tôi đậu vào một trường ở tận Đài Nam. Những ngày đầu sống xa nhà, phần vì nhớ nhà, nhớ cha mẹ, chưa quen nên buồn lắm. Có một cô sinh viên đàn chị, học năm thứ ba cùng ngành đã hết sức giúp đỡ tôi. Một lần cắm trại ngoài trời, mang chăn mền không đủ, tôi đã rét run bên đồng lúa, cô ấy đã chăm sóc tận tình và tôi đã xiêu lòng.

- À, vậy là anh đã tổ chức kỷ niệm như vậy một lần rồi?

- Xin thề là chưa. Tôi có quyền giấu không kể chuyện này cho Yên Nhiên nghe, nhưng tôi không muốn làm điều đó. Cô ấy là người từng trải, lại là hoa khôi, đám thanh niên quỳ dưới chân cô ta không thiếu. Tôi thì mới lớn chưa biết gì hết. Tôi là con nai tơ. Cô ta đã dạy tôi đủ thứ, kể cả cách hôn nhau. Sau đó lại bỏ rơi tôi, đến với người khác. Và có một thời gian tôi bị đau khổ.

Viễn thờ dài...

- Đó là mối tình duy nhất tôi trải qua. Từ đó về sau tôi rất sợ đàn bà, mãi đến khi quen Yên Nhiên... Tôi như một "Chim Lửa" sống lại...

- Chim Lửa?

- Vâng, "truyện nhân gian kể rằng ngày xưa có một loài chim có tên là chim lửa, nó có thể sống đến năm trăm năm. Khi đủ năm tháng nó phải nhảy vào lửa để tự mình thiêu thành tro, rồi sau đó tro sẽ tự nhiên kết hợp lại tạo thành một chim lửa mới... "

- Và anh là chim lửa sống lại?

- Sống lại vì Yên Nhiên.

- Anh không sợ lại thất tình nữa ư?

- Tôi đã nói thành thật hết cho Yên Nhiên biết, như vậy Yên Nhiên không có quyền đùa giỡn với tình cảm đó.

Yên Nhiên quay lại nhìn Viễn, lòng dạt dào xúc động.

Biển cả muôn nghìn con sóng nhỏ rì rào, âm điệu muôn đời của nó vừa nhiệt tình, vừa dịu dàng, pha lẫn một chút thô lương... Và ánh mắt của Viễn... Tất cả chợt làm tim Yên Nhiên đập mạnh... Viễn chợt cúi xuống nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi Yên Nhiên.

Yên Nhiên bất động cảm giác toàn thân như tê cứng. Phản ứng là một sự băng giá im lìm. Viễn buông Yên Nhiên ra, đầu ngẩng lên:

- Yên Nhiên không bằng lòng? Nếu Yên Nhiên thấy đó là một

sự xúc phạm, thì anh xin lỗi.

Mắt Yên Nhiên mở to, một cảm giác như bị ức hiếp thoáng qua. Yên Nhiên đầu cúi xuống nói:

- Anh thật bất công! Không công bằng chút nào cả, anh có quá nhiều kinh nghiệm với nụ hôn, còn tôi thì đây là lần đầu.

Một bất ngờ, lòng Viễn như reo vui. Bất giác chàng kéo Yên Nhiên vào lòng mình thủ thủ:

- Em đẹp thế này, không lẽ bốn năm ở đại học không ai tán tỉnh? Không ai làm bạn với em và đặc biệt lại chưa yêu ai sao?

- Có, có chứ! Nhưng Yên Nhiên sẽ không cho bất cứ ai biết đâu. Yên Nhiên sẽ giữ riêng cho mình.

Viễn nhìn Yên Nhiên, rồi lại cúi xuống, lần này nụ hôn không còn tê cứng, hốt hoảng như trước, mà là gió, sóng và hai tâm hồn bỗng hòa quyện vào nhau.

Cuộc đời đang lật sang một trang sách mới.

Trong lúc đó, ở nhà Hiếu My...

Khang mãi tới khuya mới ghé tới nhà. Không khí trong phòng khách nhà họ Vệ hôm nay có vẻ không bình thường. Ông Ngưỡng Hiền đang điện thoại, bà Lan Đình ngồi ghế sa lông. Còn Hiếu My thì nôn nóng đi ra đi vào.

- Cha điện thoại cho ông Viện trưởng hay cho bạn đồng nghiệp chị Yên Nhiên xem. Chưa bao giờ chị Nhiên đi đâu mà chẳng điện thoại về báo lại.

- Vô ích, cả thư viện về hết rồi, có ai tiếp máy đâu.

Khang hỏi:

- Chuyện gì thế hở bác?

Hiếu My nghe tiếng Khang như vớ được vị cứu tinh, liền lên tiếng:

- Anh Khang đấy ư? Anh có đi với chị Nhiên không?

- Không có.

- Vậy anh làm ơn đánh xe đến thư viện xem chị Nhiên đi đâu rồi.

Khang chau mày tỏ ra khó chịu:

- Chuyện đâu có gì mà phải quan trọng như vậy? Yên Nhiên cũng đâu phải là con nít. Bây giờ mới hơn tám giờ. Có lẽ cô ấy đã cùng bạn đi dùng cơm tối, xem hát hay dạo chơi đâu đó. Hai bác yên tâm, cô ấy sẽ không mất tích đâu mà lo.

Ông Ngưỡng Hiền gật đầu.

- Đúng, tôi cũng nghĩ như cậu, sẽ không có việc gì xảy ra. Yên nó lớn rồi, tự nó biết lo cho thân nó.

Hiếu My vẫn lo lắng:

- Nhưng mà... Tại sao mấy lần trước chị Nhiên đều điện thoại về báo trước khi đi đâu. Lần này lại không.

Bà Lan Đình nhìn Hiếu My rồi nhìn Khang:

- Hiếu My, hay là... Hay là Yên Nhiên cố tình làm như thế? Nó lớn rồi, muốn tỏ ra độc lập, không nhất thiết cái gì cũng báo cáo cho nhà biết. Đó là chưa nói, lần nào chị con điện thoại về, đều bị con nài nỉ nó về.

- À!

Hiếu My như chợt hiểu ra. Nàng cúi đầu xuống, yên lặng. Bà Lan Đình suy nghĩ thêm một chút nói:

- Thôi được rồi. Mẹ có số điện thoại của cô Phương bạn đồng nghiệp của Yên Nhiên đây, để mẹ gọi lại hỏi xem.

Bà Đình quay số và một lúc sau quay lại cho biết:

- Yên tâm đi, Hiếu My. Chị con không mất tích đâu. Nó đi với một bạn trai, hình như dự lễ sinh nhật thì phải...

Khang nhún vai.

- Vậy là Hiếu My, em không cần quan tâm nữa.

Hiếu My bỏ đi vào trong:

- Hừ. Em muốn được đánh đàn.

Khang bước theo. Hiếu My chợt quay lại.

- Anh Khang đấy ư?

- Ờ.

Hiếu My cắn nhẹ môi:

- Vậy anh vào đây, em có chuyện muốn nói với anh.

Khang chợt thấy vui. Chàng quay lại nhìn vợ chồng ông Ngưỡng Hiền rồi theo Hiếu My vào phòng đàn. Hiếu My không bước tới bên đàn dương cầm, mà ngồi xuống ghế sa lông bên cửa sổ. Vỗ nhẹ lên ghế như ngằm bảo Khang ngồi xuống.

- Anh Khang, em có thể nói với anh một chút chuyện riêng tư được không?

- Em cứ nói.

- Có mấy điều thôi. Em muốn nói với anh lâu rồi, nhưng chưa có dịp.

- Nói đi.

Khang nôn nóng. Hiểu My mở đầu một cách khó khăn.

- Anh Khang, anh là bạn của chị Yên Nhiên năm năm nay. Và anh đến với gia đình này như một thành viên trong gia đình. Có được một tình cảm đặc biệt như vậy. Thế mà tại sao... em thấy hình như giữa anh với chị Yên Nhiên vẫn có khoảng cách? Tại sao vậy?

Khang im lặng một chút.

- Anh biết là em đã biết, nhưng em cố tình trốn tránh sự thật. Hiểu My, anh không thể yêu một lúc hai người con gái. Ngay từ lúc biết em, lúc đó em mới mười sáu tuổi. Anh đã chờ, anh đã đợi... Chuyện đó em đã biết mà. Người anh yêu là em. Anh yêu em, cả năm năm nay rồi!

Mặt Hiểu My tái bệch ra. Nàng cố tránh né.

- Anh không có quyền yêu em. Em chỉ là một cô gái mù lòa.

- Sao lại không? Tình yêu không có gì ngăn cản, em mù em điếc gì cũng mặc. Anh yêu em và anh muốn cưới em làm vợ.

Lời nói của Khang khiến Hiểu My thu người trong ghế. Hiểu My không biết phản ứng ra sao. Nàng bối rối, trước lời nói chân thật của chàng.

- Hiểu My, em phải hiểu cho anh, anh yêu em. Chuyện đôi mắt không nhìn thấy, không phải là chuyện đáng sợ. Em đừng mặc cảm, đừng tự ti. Hãy sống một cuộc đời bình thường như mọi người. Em vẫn có thể lấy chồng, anh sẽ cưới em và hứa sẽ dành trọn tình anh để yêu em, chăm sóc và lo lắng cho em.

Những giọt nước mắt lăn dài trên má Hiểu My.

- Anh... anh không hiểu gì hết, anh không hiểu đâu. Anh là người ngoài cuộc, anh không thấu hết nỗi khổ đau của người mù đâu. Vả lại...

- Tại sao?

- Anh không có quyền yêu em, vì anh là bạn trai của chị Yên Nhiên, nếu em có ý đoạt người yêu của chị mình, thì đó là một việc làm tội lỗi.

Khang tròn mắt kinh ngạc.

- Hiểu My em lầm rồi, giữa anh với Yên Nhiên không có gì hết. Cô ấy cũng biết chuyện anh đến đây là vì em mà.

Hiểu My khóc:

- Chính vì vậy mà chị ấy buồn, chị ấy bỏ nhà đi chơi, không đoái hoài đến em. Em trở thành vật chướng ngại trên đường tình duyên hứa hẹn của chị ấy, anh đã làm chia cách tình cảm giữa hai chị em em. Anh bậy quá. Lúc đầu đeo đuổi bà chị rồi sau đó quay qua em. Tại sao anh lại làm vậy chứ?

Khang vừa bối rối vừa kinh ngạc.:

- Hiểu My, không lẽ lúc nào trong đầu em cũng chỉ có hình

ảnh của bà chị mà không có chính mình? Làm sao em biết Nhiên không về nhà là vì anh, đau khổ là vì anh?

- Chị ấy nói.

Khang thất sắc.

- Sao? Bao giờ? Không làm gì có chuyện đó!

Hiếu My nói:

- Anh đúng là một thằng khờ. Sáng nay, chị Yên Nhiên đến đây tìm em, chúng em nói với nhau rất nhiều và chị Yên Nhiên đã thú nhận là chị ấy yêu anh. Anh hỏi tại sao em chỉ biết có chị ấy, thì em xin trả lời: Đúng như vậy, không chỉ thế mà chị Yên Nhiên cũng vậy, chị ấy chỉ biết có em. Từ sau ngày em bị mù lúc sáu tuổi, chị Yên Nhiên cũng giống như bị đóng đinh trên thập tự giá. Chị vì em hy sinh tất cả, mọi thứ em có đều một tay chị ấy lo. Quần áo, ăn uống, giải trí... Cái gì cũ ng chị ấy... Cuộc sống em hoàn toàn lệ thuộc vào chị ấy. Và như một thói quen không tách rời, em không thể thiếu chị Yên Nhiên. Em cũng rất hiểu chị Nhiên, chị ấy nghĩ gì, muốn gì em chỉ cần nghe giọng nói là hiểu rõ hết. Em biết chị Nhiên thương em rất nhiều. Một đứa em duy nhất lại mù lòa. Chị ấy biết anh đã đổi ý yêu em, thế là chị ấy hy sinh, nhường anh cho em. Em nghĩ, nếu cần, chị Nhiên có thể cho cả đời mình cho em nữa.

Khang cố gắng phân tích.

- Khoan đã Hiếu My. Em có chắc chắn là Yên Nhiên đã nói là yêu anh không?

Hiếu My lắc đầu.

- Đương nhiên là chị ấy không nói thế. Vì chị ấy nghĩ là em cũng yêu anh, làm sao chị ấy nói ra điều đó.

- Vậy thì Hiếu My ạ! Tất cả chỉ là sự dự đoán. Có thể tôi đã làm Yên Nhiên buồn, nhưng đó là chuyện năm năm về trước. Hiếu My em đừng tự ràng buộc mình. Em tưởng tượng nhiều quá, em có biết là năm năm qua, anh chỉ nghĩ đến một mình em, em có biết là bao năm nay anh đã bị giày vò, đau khổ đến mức độ nào không?

Hiếu My ngả người ra sau ghế, run rẩy. Khang bất chấp mọi thứ. Chàng chồm người tới hôn lên những giọt nước mắt đang lăn chã kia.

Hiếu My giật mình, vừa sợ vừa giận. Đã bao nhiêu lần, mà Khang vẫn dám đụng đến nàng. Hiếu My đưa tay lên tát mạnh một cái lên mặt Khang.

Khang ngẩn người ra, Hiếu My cũng bàng hoàng. Nàng không ngờ mình lại hành động quyết liệt như vậy.

- Xin lỗi.

Hiếu My nói. Khang vẫn không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy.

- Không phải lỗi ở em. Tại tôi quá đường đột... Tôi sai... Hiếu My em phải hiểu một điều thế này. Em đừng nghĩ gì hết. Có em hoặc không có em, thì chuyện giữa tôi với Yên Nhiên, cũng không thể khác đâu. Trên đời này, mọi việc đều có thể miễn cưỡng xếp đặt, còn tình yêu thì không bao giờ. Nó hoàn toàn có tính chất tự nguyện.

Hiếu My ngồi yên, nàng bất động như một pho tượng.

- Tình yêu không thể miễn cưỡng xếp đặt?
- Vâng.
- Thế tại sao anh lại muốn tôi yêu anh?
- Hiểu My!

Hiểu My nói:

- Vậy thì anh Khang, em không yêu anh! Từ trước tới giờ tôi vẫn xem anh là ông anh rể của mình. Tôi mong rằng từ đây về sau, chúng ta không nên hiểu lầm nhau nữa.

Khang bàng hoàng, chàng cảm thấy như mọi vật ngừng chuyển động. Chàng vội vàng quay người bước nhanh ra khỏi phòng. Không thấy gì hết, không nghe gì hết, vội vã quên cả chào vợ chồng ông Ngưỡng Hiền. Khang bước ra cổng, đi nhanh như chạy trốn...

CHƯƠNG 5

Ngay hôm ấy, Yên Nhiên đã biết chuyện Khang giận dữ bỏ đi.

Hôm ấy mặc dù về đến nhà khá khuya, nhưng Yên Nhiên vẫn còn thấy mẹ thức ở phòng khách với quyển sách dịch "Không Uống Vodka Chờ". Có lẽ mẹ đang chờ ta. Ông Ngưỡng Hiền ngày mai phải đến nhà máy ở phía Nam nên không thể không nghỉ sớm. Ngành kinh doanh của ông là hàng thủ công nghệ. Sản phẩm bán trong nước lẫn ngoài nước. Ông có mấy cái nhà máy rải rác khắp nước. Trụ sở chính nằm ở Đài Bắc, nên công việc bận rộn luôn.

Yên Nhiên về nhà với đôi má đỏ, mắt sáng. Nhìn thấy mẹ mới sực nhớ ra chuyện quên điện thoại báo trước.

- Ôi mẹ. Con mong rằng chuyện mẹ thức đây không phải chỉ để đợi con.

Bà Lan Đình nhìn con trìu mến:

- Mẹ đang chờ con đây. Con có vẻ vui, nghe cô Phương bảo là con đi dự sinh nhật, phải không?

- Dạ.

Yên Nhiên bối rối với lời nói dối. Nàng chợt thấy cảm ơn Phương, cô bạn đồng nghiệp dễ mến của mình. Phương có vẻ cũng rất thích Viễn, có một lần Yên Nhiên nghe Phương nói:

- Cái anh chàng cao cao đó, bao giờ mi không xài, nhường lại cho tao nhé?

- Đừng xạo. Mi đã bị trói tay rồi, bộ ta không biết ư?

Người trói tay Phương là họ Triệu, hiện là trưởng phòng quản lý thư viện. Họ cũng có vẻ yêu nhau da diết lắm, không biết bao giờ thì thành đôi.

Phương nói khi nhận xét về Viễn với Yên Nhiên:

- Tại anh ta thấy ghét. Vào đến thư viện là chỉ biết đến mi thôi, ngoài ra không thèm dòm mặt ai hết.

Yên Nhiên hồi tưởng lại cảnh, lúc Viễn đến đấy lần đầu, với một nụ cười. Anh chàng thật lém lỉnh.

Bà Lan Đình hỏi:

- Nghĩ gì cười một mình vậy con? Ban nãy vui lắm, phải không?

- Ồ, vui lắm, mẹ ạ!

Yên Nhiên trở về thực tại.

- Xin lỗi mẹ, con quên điện thoại về báo trước cho gia đình hay.

Bà Lan Đình nói:

- Không sao, miễn con vui là được. Mẹ mong mỗi sao con có một cuộc sống giao tế bình thường trong xã hội như bao nhiêu người khác, mẹ muốn con có bạn trai.

Yên Nhiên nhìn mẹ. Thái độ mẹ thật lạ. Nhưng rồi Yên Nhiên cũng quên nhanh. Mẹ bao giờ cũng vậy, lúc nào cũng hết

lòng lo cho con cái.

- Nhà có việc gì thế? Còn Hiếu My đâu?
- Có một việc, mẹ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.
- Gì? Thừa mẹ.
- Hiếu My làm Khang giận bỏ đi rồi.

Yên Nhiên ngạc nhiên:

- Giận bỏ đi Sao thế, họ cãi nhau ư? Anh Khang đã làm gì Hiếu My giận phải không? Ông ấy thật rắc rối, nếu sớm biết thế này, con đã...

Bà Lan Đình nhìn Nhiên.

- Mẹ không biết, mẹ chỉ thấy hai đứa vào phòng đàn, chúng nói với nhau cái gì rất nhỏ, rồi Khang giận dữ bỏ đi ra. Khi Khang đi rồi, mẹ vào chỉ thấy Hiếu My ngồi một mình trên ghế! Mẹ hỏi, không nói một lời nào cả, nó chỉ ngồi đàn.

Yên Nhiên yên lặng một lúc rồi chợt hỏi:

- Sao mẹ không gọi đây nói hỏi thử Khang?
- Mẹ đã thử.
- Thế anh Khang nói gì?
- Cậu ấy nói là cứ hỏi Yên Nhiên rồi cúp máy.

Yên Nhiên kinh ngạc:

- Hỏi con? Con đâu có mặt ở đó đâu, làm sao con biết?

Bà Lan Đình nhìn con, nắm lấy tay Yên Nhiên, ân cần:

- Có một điều mẹ muốn hỏi con. Yên Nhiên! Con nói thật cho mẹ biết nhé, đừng giấu gì cả. Mẹ thấy Khang bây giờ đã thành một vấn đề ở nhà ta rồi đấy con ạ.

Yên Nhiên suy nghĩ, nàng nhớ tới câu nói của Hiếu My:

- Nếu Khang là anh rể, em sẽ rất sung sướng.

Vâng, thế này, thì rõ ràng, sự hiện diện của Khang đã thành chuyện rắc rối. Bà Lan Đình tiếp tục nói:

- Yên Nhiên! Mẹ muốn hỏi con. Chuyện của con với Khang kết thúc chưa?

Yên Nhiên liếc nhanh về phía mẹ. Sự nhạy bén của mẹ khó làm ta giấu giếm được điều gì. May là tất cả đã kết thúc, hiện ta lại có Viên! Nếu không thì sao? Một sự "hy sinh" phải chăng?

Yên Nhiên nói:

- Mẹ ơi. Con thú thật với mẹ giữa con và Khang chẳng có chuyện gì hết. Khang đến nhà chúng ta là chỉ biết có Hiếu My thôi.

Bà Lan Đình hỏi:

- Đúng vậy không? Mẹ thấy, Hiếu My nó chẳng hề nghĩ như vậy đâu. Mẹ sợ rồi Khang trở thành món quà mà hai chị em cứ nhường nhau. Kết quả mọi người đều khổ.

Yên Nhiên đứng bật dậy:

- Thế thì để con đi tìm Hiếu My.

Bà Lan Đình ngăn lại:

- Đừng con, nó đang ngủ, đừng quấy rầy nó.
- Con phải đánh thức nó dậy, chuyện này quan trọng hơn cả giấc ngủ.

Yên Nhiên vừa nói, vừa đi vào phòng ngủ của Hiếu My.

Hiếu My đang nằm trên giường, Yên Nhiên bước vào khép cửa lại, rồi ngồi xuống cạnh mép giường, lắc lắc vai Hiếu My:

- Hiếu My, chị biết em chưa ngủ? Chị muốn em cho chị biết, tại sao lại cãi nhau với anh Khang, nói đi?

Hiếu My quay lại:

- Em không có cãi gì với anh ấy, em chỉ nói lại cho anh ấy nghe một câu mà em đã từng nói với chị.
- Câu gì vậy?
- Em sẽ rất vui khi được anh ấy làm anh rể.

Yên Nhiên ngân ra hỏi:

- Rồi anh ấy giận bỏ đi?

Yên Nhiên chợt thấy giận, tự ái làm Yên Nhiên khó chịu, nàng nhún vai tỏ ra thất vọng:

- Hiếu My cũng thấy đấy, chị đã từng nói cho em biết rồi, Hiếu My. Sao em cứ hiểu lầm mãi vậy? Ban sáng, chúng ta chỉ mới nói với nhau một nửa câu chuyện. Bây giờ em nghe rõ nè. Chị không yêu anh Khang, chị đã có người yêu khác. Anh Khang có nhiều ưu điểm, anh ấy thành thật, hiền, có cá tính riêng, có tài. Một thanh niên hoàn hảo... Chị cũng thích anh ấy. Nhưng cái thích đó không phải là tình yêu. Nếu

Khang là em rể của chị thì chị sẽ thích hơn.

Hiếu My nằm đó với một nụ cười. Nụ cười khá lạ lùng, cay đắng, phiền muộn lại khó hiểu. Yên Nhiên cảm nhận ngay, Hiếu My đã không tin lời ta. Cái thói quen xưa nay giữa hai chị em là mỗi lần Hiếu My muốn cái gì, Yên Nhiên đều nhường. Phải chăng đây cũng là một sự chia xẻ tình yêu?

- Nghe này, Hiếu My. Chị nói hết chuyện này cho em nghe xong là chị về phòng, tin hay không tin là quyền của em. Nếu thật sự chị yêu Khang, không bao giờ chị nhường cho em đâu. Trên đời này bất cứ cái gì chị cũng có thể nhường cho em được, nhưng tình yêu thì không!

Nói xong Yên Nhiên đứng dậy bỏ đi. Hiếu My nghe tiếng bước chân xa dần, cô thở dài:

- Chị ơi, chị cũng sẽ nhường thôi. Em hiểu chị nhiều, chị không bao giờ để em buồn.

Yên Nhiên ra tới cửa nghe được. Nàng quay nhìn lại Hiếu My vẫn nằm trên giường với nụ cười buồn. Thượng đế đã cướp mất cái nhìn của Hiếu My, nhưng bù lại cho nàng trái tim rất nhạy cảm. Yên Nhiên tự hỏi: Nếu không có Viễn, ta sẽ nhường Khang chăng? Hiếu My nghĩ cũng đúng. Ta đã từng ngã vào vòng tình với Khang, ta đã thật sự vì Khang mà đau khổ... Nếu như... Nếu Khang không yêu Hiếu My, không yêu đến độ có thể chết vì nàng, thì có lẽ ta đã không nhường... Đàn ông này... Đây không phải là một chuyện quyết đấu.

Yên Nhiên ra khỏi phòng Hiếu My. Mẹ vẫn ngồi ở phòng khách chờ.

Yên Nhiên nói:

- Thôi mẹ đi ngủ đi. Con bảo đảm với mẹ rồi mọi việc đâu sẽ vào đó.

Về đến phòng riêng, Yên Nhiên lập tức quay số gọi điện thoại cho Khang. Hơn mười hai giờ khuya rồi. Nhưng chắc chắn Khang chưa ngủ.

- A lô, ai đấy?

Tiếng của Khang. Nhiên đáp nhanh:

- Yên Nhiên đây. Anh Khang, em vừa mới nói chuyện với Hiếu My.

- Ờ.

- Anh nghe nè. Em đã nói rõ với Hiếu My là, giữa anh với em không có tình yêu nào hết. Trước cũng vậy mà nay cũng vậy. Hiện nay em đã có người yêu. Vì vậy xin anh giúp cho, anh đừng vì giận Hiếu My mà bỏ cuộc. Ngày mai, anh hãy xin nghỉ một ngày, đến nhà em. Rồi mọi việc sẽ sáng tỏ.

Bên kia đầu dây yên lặng.

- Anh Khang, anh có nghe em nói không?

Khang nói:

- Nghe rồi. Cám ơn cú điện thoại này của em, nhưng có lẽ mai này... Hoặc sau này sẽ không bao giờ anh đến nhà em nữa, không bao giờ...

Yên Nhiên nói như hét:

- Sao vậy? Như vậy là anh buông tay ư? Bản chất đàn ông con trai của anh ở đâu? Tất cả những ngộ nhận đã được làm rõ,

anh còn suy nghĩ gì nữa.

Giọng của Khang buồn buồn.

- Anh chỉ sợ là giữa anh và Hiếu My không hề có sự ngộ nhận đó.

Yên Nhiên đỏ mặt:

- Vậy là thế nào? Không lẽ anh cũng nghĩ là tôi đã yêu anh.

Giọng của Khang có vẻ mệt mỏi, chán chường:

- Không phải như vậy. Thôi không có gì để nói nữa.

Và Khang định cúp máy Yên Nhiên bối rối:

- Anh Khang anh làm gì thế?

- Làm gì ư? Ồ rất đơn giản. Tôi thất tình, cô cũng biết thất tình còn đáng buồn hơn là bị thương hại. Yên Nhiên đã quen tôi lâu rồi, Yên Nhiên cũng biết là tôi sẵn sàng bỏ qua mọi thứ, nhưng tự ái thì không.

Và lần này Khang đã cúp máy nói xuống thật. Yên Nhiên bất lực buông ống nghe xuống, vừa giận vừa bực bội. Cái anh chàng này thật ngoan cố, còn dám nói là sẽ không đến đây nữa. Thế thì giữa Hiếu My và Khang đã có một sự rạn nứt khó hàn gắn. Thế này cũng lạ vì Hiếu My không hề giết một con kiến, làm sao có thể khiến Khang tự ái, làm danh dự của chàng bị tổn thương được. Nhiên bâng khuâng suy nghĩ, giữa lúc đó thì tiếng chuông điện thoại lại reo vang, nàng chụp ngay ống nghe và nói một hơi.

- Nghe này anh Khang, tôi đang ngồi suy nghĩ về sự tự ái của anh. Khi yêu nhau không ai đem tự ái ra bàn. Anh phải hiểu

như vậy và dẹp bỏ cái tự ái của anh đi. Ngày mai anh hãy đến đây, chỉ có đến đây anh mới tìm lại được mình. Tôi năn nỉ anh đến đây, cho anh biết là từ ngày quen anh đến bây giờ đây là lần đầu tiên tôi xuống nước, tôi tha thiết mong anh suy nghĩ lại.

Bên kia đầu dây là một sự yên lặng. Anh chàng này vẫn chưa hết giận ư? Yên Nhiên thấy nổi sùng.

- Anh Khang, anh gọi rồi sao anh không nói chuyện.

Bên kia đầu dây một giọng nói chậm rãi:

- Tôi không phải là Khang.

- À!

Tim Yên Nhiên đập mạnh. Giọng nói của Viễn, thật bất ngờ. Có ai ngờ mới cách nhau có nửa tiếng lại có điện thoại.

-Ồ anh Viễn! Tại sao anh lại gọi điện thoại giờ này.

Giọng của Viễn từ bên kia đầu dây có vẻ bức dọc và chua chát:

- Xin lỗi, vì tôi không biết giờ này cô đang đợi điện thoại của người khác. Điên thật, thôi không dám làm phiền cô, chào cô...

Và đầu dây bên kia lại cắt. Yên Nhiên cầm ống nói mà đầu óc ngẩn ngơ, một trò chơi kỳ cục. Không thể được. Không thể để cho sự ngộ nhận xảy ra. Nhiên vội vã gọi số điện thoại của Viễn. Đường dây đã được nối, Nhiên sợ Viễn lại cắt nên vội vã nói nhanh:

- Đừng cắt dây anh Viễn, anh nghe em giải thích nè. Trời ơi!

Nhức đầu quá...

Không ngờ bên kia đầu dây lại giọng nói của một thiếu nữ:

- A lô, chị tìm anh Viễn ư?

Và giọng nói thiếu nữ rõ hơn, hình như đang quay vào trong gọi Viễn:

- Anh Viễn ơi, có một cô gái đang nhức đầu gọi anh này.

Trời đất! Yên Nhiên ngồi phịch xuống thảm, mặt đỏ bừng điện thoại mà quên khuấy mất chuyện hỏi trước bên kia đầu dây là ai.

Viễn đã ra tiếp máy:

- A lô ai đây?

- Anh Viễn em là Yên Nhiên đây, hồi nãy ai vừa nói chuyện đấy?

Giọng Viễn hơi bực bội:

- Bạn gái.

- Thôi đừng đùa nữa anh Viễn. Em vừa về tới nhà đã gặp đủ thứ chuyện. Chắc em chưa hề cho anh biết chuyện nhà em chứ.

- Đó là chuyện riêng của em, anh đâu dám hỏi tới.

- Không có chuyện riêng nào cả. Chỉ tại em không dám nói ra. Em không biết phải trình bày sao cho rõ ràng qua dây nói, chưa kể bên cạnh anh còn có cô bạn gái. Em chỉ có thể nói tóm tắt thế này, anh Khang là bạn trai của em gái em, ban nãy họ cãi lộn và Khang đã giận dữ bỏ đi, em đang tìm mọi cách

để hàn gắn cho họ.

Bên kia đầu dây Viễn vẫn im lặng. Yên Nhiên đợi một chút, chợt thấy tức giận nằng nói như hét vào máy:

- Nếu anh không tin, tôi không nói nữa. Được rồi lũ đàn ông các anh người nào tự ái cũng lớn như cái bồ, hết anh Khang bây giờ đến anh, không ai chịu hiểu, không ai chịu nghe giải thích, tôi đã nói hết sức rồi, mà chẳng ai nghe, được rồi mấy người cứ chết tiệt hết đi cho rảnh mắt.

Và Yên Nhiên đặt mạnh ống nghe xuống. Yên Nhiên ngồi bối rối ôm lấy đầu. Không muốn nghĩ đến điều gì hết.

Chuông điện thoại lại reo vang, cú điện thoại thật chết tiệt, Yên Nhiên chụp ống nghe, hét to vào máy:

- Tôi bảo im đi đi, sao cứ gọi mãi lại thế này?

Giọng nói bên kia đầu dây có vẻ kinh ngạc. Trời đất giọng nói của Khang:

- Sao có chuyện lạ vậy? Cô vừa khuyên tôi, năn nỉ tôi đến. Thế bây giờ sao lại bảo im đi đi là sao?

Yên Nhiên vội vã nói.

- Ồ xin lỗi. Có chuyện gì xảy ra thế anh Khang?

Khang tiếp:

- Tôi đã suy nghĩ kỹ. Có lẽ tôi có quá nhiều tự ái chẳng? Bây giờ tôi nghe lời Yên Nhiên, mai sáng tôi sẽ đến nhà. Nghĩ cũng thật buồn cười. Tình yêu nhiều lúc làm con người trở nên yếu đuối và trẻ con, lúc bình thường tôi rất khinh bỉ chuyện đó.

Yên Nhiên cảm động:

-Ồ anh Khang! Tôi đã định nói với anh khi thật sự yêu thì tự ái và cao ngạo đều không có nghĩa lý gì cả.

Khang nói:

- Dù thế nào thì cũng cảm ơn Yên Nhiên. Thật ra tôi cũng xin lỗi Nhiên mới phải vì tôi nghĩ là ông tạo trớ trêu đã đùa giỡn với tình yêu của tôi.

- Hiểu My không bao giờ cố tình làm khổ người khác, anh cũng đừng xin lỗi tôi vì hạnh phúc của mỗi người một khác. Anh chưa làm tôi buồn là tốt. Anh hiểu điều tôi muốn nói chứ.

- Tôi hiểu.

- Thôi hẹn gặp lại ngày mai nhé.

Yên Nhiên gác máy, nàng thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian trôi qua thật chậm, Yên Nhiên vẫn ngồi đó nghĩ đến những cú điện thoại ngộ nhận ban nãy.

Anh Viễn, chắc chắn anh bỏ mặc em ư? Em không tin điều đó. Yên Nhiên nhìn đồng hồ, đã một giờ rưỡi sáng. Yên nhiên ngồi đó ơ hồ nhìn chiếc máy điện thoại. Viễn, sao anh không gọi điện thoại cho em?

Chiếc máy vẫn bất động không lên tiếng. Yên Nhiên ngồi dậy. Lòng dằn lòng, hãy dẹp bỏ tự ái và sự cao ngạo. Yên Nhiên bước đến máy định gọi đến Viễn.

Bỗng nhiên, Yên Nhiên nghe trong màn đêm hình như có tiếng máy xe hơi nổ, tiếng máy xe tăng quen thuộc. Viễn đang

đến ư? Yên Nhiên lắng nghe. Đúng rồi! Tim đập mạnh, nàng chạy nhanh ra cửa.

Tiếng chuông cổng reo. Yên Nhiên mở vội cổng và An Công Tử đang đứng trước cổng với chiếc xe cà tàng.

- Điện thoại của nhà Yên Nhiên lúc nào cũng kẹt tôi muốn nói chuyện mà vẫn không nối được đường dây, nên phải đích thân đến đây. Tôi bối rối gần chết và thấy là nếu không đến để hỏi cho ra lẽ chắc tôi chết mất.

Yên Nhiên mở to mắt nhìn Viễn, lòng đang xôn xao một khúc nhạc tình.

- Anh muốn hỏi điều gì?

- Chúng ta có nên kỷ niệm ngày quen nhau thứ năm mươi bốn chẳng?

Nước mắt ướt hoen mi, Yên Nhiên sung sướng chạy đến ngã vào lòng Viễn. Nàng nói lấp bắp:

- Vâng phải ăn mừng chứ, vì mỗi ngày đối với chúng ta là một kỷ niệm.

CHƯƠNG 6

Trên bàn ăn sáng, Yên Nhiên tuyên bố:

- Hôm nay con không đi làm, con nghỉ một ngày.

Bà Lan Đình ngạc nhiên:

- Tại sao?

Yên Nhiên cười một cách bí mật:

- Vì hôm nay là một ngày kỷ niệm. Hôm nay sẽ có nhiều người nghỉ như con. Không tin, một tí nữa mẹ sẽ thấy.

Hiếu My yên lặng lắng nghe. Trong chiếc áo đầm màu tím, tay rộng trông Hiếu My thật tươi mát, phải chăng vì không bị mất ngủ như những đêm trước?

Hiếu My đột nhiên nói:

- Tối qua nhà ta hình như rất bận rộn?

Ông Ngưỡng Hiền tiếp lời:

- Ờ hình như đến khuya, cha còn nghe có người bấm chuông nhà ta.

Bà Lan Đình nói:

- Ông nói sai rồi. Không phải chuông cửa mà là tiếng chuông điện thoại. Yên Nhiên nó bận vô cùng.

Yên Nhiên cúi xuống dùng com chiên. Gò má ửng hồng.

Ông Ngưỡng Hiền cãi lại:

- Tôi nghe rất rõ cơ mà, tiếng chuông cửa reo!
- Chắc có lẽ ông nằm mơ đấy!

Hiếu My rót ly sữa, chậm rãi:

- Tối qua có tiếng chuông điện thoại lẫn tiếng chuông cửa có cả một chiếc xe tăng chạy lại dừng trước cửa.
- Xe tăng à? Đúng là xe tăng.

Ông Hiền nói:

- Mẹ con bà điên cả. Xe tăng đến mà chẳng có duyệt binh ư? Đúng là hai mẹ con bà nằm mơ chứ không phải tôi.

Tiếng chuông cửa reo. Yên Nhiên lên tiếng:

- Con là người đầu tiên nghỉ việc hôm nay. Bây giờ là người thứ nhì. Ba mẹ đoán thử ai nào?

Chưa kịp đoán, là Khang đã vào nhà. Hôm nay Khang ăn mặc rất chỉnh tề, áo trắng, quần đen, thêm một cà vạt đỏ điểm hoa trông rất thoáng, rất dễ nhìn. Bà Lan Đình vừa trông thấy Khang là đứng bật dậy gọi chị Tú Hà mang thêm chén đĩa và một ly sữa nóng.

Khang ngăn lại:

- Khỏi bác ạ. Cháu đã ăn sáng rồi!

Bà Lan Đình nhiệt tình:

- Ăn thêm đi.

Bà nhìn Khang rồi lại nhìn Hiếu My. Không hiểu sao Hiếu My lại có vẻ bối rối, má ửng hồng, cứ cúi đầu mãi. Khang đã ngồi xuống, chàng ngồi cạnh Hiếu My.

- Xin lỗi, sáng sớm con đến đây quấy rầy gia đình.

Yên Nhiên thay lời cho mẹ:

- Đừng xin lỗi mãi, phải nói là cảm ơn anh hôm nay nghỉ việc để đến đây dự tiệc mừng của chúng tôi.

Và quay sang bà Lan Đình, Yên Nhiên nói:

- Mẹ ơi, tối qua mẹ có nghe tiếng chuông điện thoại reo không? Thủ phạm đây này, con đã nói hết nước miếng, anh Khang mới chịu quay lại nhà ta.

- À!

Bà Lan Đình hiểu ngay là Yên Nhiên đã nói sự thật. Không thể để mất Khang. Bà nghĩ, Hiếu My đẹp giỏi, hiền hậu, nhưng lại mù lòa. Một đứa con gái mù mà được một thanh niên ưu tú như Khang theo đuổi thì còn gì hơn. Nghĩ đến hạnh phúc của con, bà vồn vã hẳn lên.

- Cậu Khang thông cảm cho, hai đứa con gái nhà tôi được chiều chuộng quá sinh hư, cậu là đàn ông, con trai, cái gì nó không phải, cậu nên tha thứ bỏ qua cho.

Khang nhìn bà Lan Đình thành thật:

- Thưa bác, cháu rất yếu đuối, chưa phải là hạng đàn ông con trai đúng nghĩa trượng phu đâu. Bác có xem phim do tài tử Anthony Quine đóng chưa?

- Ông ấy thế nào?

- Cháu nghĩ đàn ông đúng nghĩa phải giống như tài tử này, ông ta chỉ nói chuyện bằng mắt. Đàn bà con gái nhìn thấy đôi mắt ông ta là phải khiếp ngay, sẵn sàng phủ phục trước mặt ông ta.

Yên Nhiên chen vào:

- Vậy mà cũng nói. Anh định đem quan niệm của phụ nữ Nhật thời cổ ra để đánh giá chúng tôi ư? Cái đó lỗi thời rồi. Quan điểm đó cho thấy người phụ nữ bị khiếp sợ đến độ mất cả cá tính mình. Họ chỉ là nô lệ. Nếu anh muốn tìm thấy những phụ nữ có bản chất đó, tôi nghĩ bây giờ hẳn chỉ có Châu Phi mới có.

Hiếu My nãy giờ yên lặng uống sữa vừa đặt ly xuống:

- Anh vừa đề cập đến tài tử Anthony Quine?

- Vâng.

- Ông ấy không nói bằng miệng, mà bằng mắt?

- Hừ!

Chợt nhiên Linh Khang bối rối. Khùng thật! Ta đúng là người điên nhất trên đời. Tại sao nói chuyện trước mặt người mù lại ca ngọng một anh nói chuyện bằng mắt? Tiếng Hiếu My hỏi tiếp:

- Thế anh ái mộ ông ấy?

- Ờ.

Hiếu My nói:

- Anh Khang. Có lẽ anh cũng có một đôi mắt biết nói, một đôi mắt sắc bén như vậy? Tôi đoán thế phải không?

- Tôi... tôi...

Khang ngượng ngùng, trong khi Yên Nhiên xen vào:

- Vâng, Hiếu My nói đúng đấy. Đôi mắt anh Khang rất đẹp, anh ấy đẹp trai như Hiếu My đẹp gái thế.

Hiếu My nói:

- Hay lắm. Thế anh dùng đôi mắt biết nói kia để nói chuyện với một đũa mù lòa như tôi, anh có thấy cụt hứng không? Giống như tôi đàn một bản nhạc hay cho một người điếc nghe thì...

- Im đi!

Khang chợt thấy nổi giận, chàng đặt ly cà phê xuống, đứng bật dậy. Mọi người còn ngỡ ngác thì Khang đã bước tới nắm tay Hiếu My. Hiếu My sợ hãi vùng vẫy, nhưng Khang nắm rất chặt:

- Tôi đã chịu đựng hết nỗi cái tự ti mặc cảm quý quái của cô. Tôi biết cô mù, ở đây tất cả đều biết cô như thế. Ai cũng cố tránh không nói điều đó trước mặt cô. Người ta thương hại, chiều chuộng, chăm sóc cô, vậy mà cô lại lợi dụng sự tàn tật của chính mình, để hành hạ người khác...

Bà Lan Đình ngăn lại:

- Cậu Khang, Đừng tàn nhẫn thế.

Nhưng ông Ngưỡng Hiền đã đặt tay lên vai vợ:

- Lan Đình, em đừng can thiệp, hãy nghe Khang nói.

Hiếu My bắt đầu cầu cứu, nàng cố vùng vẫy để thoát khỏi bàn tay của Khang.

- Mẹ ơi mẹ... Chị ơi chị...

Khang nói:

- Khỏi kêu mẹ, kêu chị gì hết. Họ không sống mãi với cô suốt đời đâu. Cô đã làm họ mệt mỏi, đau khổ nhiều rồi. Họ không bảo vệ cô mãi được đâu. Hiếu My, đừng tưởng rằng mình không nhìn thấy, là mình không có quyền yêu, không có quyền được yêu. Tôi biết cô không phải không hiểu điều đó, có điều cô sợ, cô không dám yêu, cô sợ đàn ông, cô sợ yêu rồi, cô sẽ phải rời xa mẹ, xa chị, xa những người mà cô quen dựa vào. Cô giống như một loại cỏ ký sinh, vì vậy mà cô mới đẩy những người đàn ông yêu cô về cho chị cô. Cô cho rằng cô không muốn đoạt người yêu của chị. Thật ra, thì cô đã đoạt từ lâu rồi, đoạt một cách vô ý thức. Bây giờ cô không thể nào trốn lánh được sự thực đó. Có thể cô không yêu tôi, không yêu một người đàn ông nào khác, tôi cũng không bắt buộc cô phải yêu tôi. Nhưng hôm nay, tôi nói điều này trước mặt mọi người trong gia đình, tôi phải nói rõ sự thật đó, rồi sẽ không nói nữa. Cô yêu tôi hay không mặc kệ cô. Nhưng cô cần phải đứng thẳng người, cô phải rời bốn bức tường đen tối của cô. Cô phải thấy, cô phải tiếp xúc với cái thế giới thực tại. Bằng trái tim, bằng khối óc bằng chính bàn tay của cô để nhìn nó, để thấy nó. Đừng trốn lánh mãi. Lúc đó, cô sẽ biết ánh mắt tôi ra sao, hiểu được điều tôi muốn nói ra sao, cô cứ thử đi!

Và Khang lấy tay Hiếu My đặt lên mặt, lên mắt, lên môi, rồi cuối cùng lên trái tim đang đập rộn ràng của mình.

- Đó em nhìn thấy chưa? Thấy chưa? Em nói đi?

Hiếu My đã ngừng hét ngừng vùng vẫy. Bây giờ, dưới sự lớn tiếng của sự thật, Hiếu My thấy người như bị nhũn ra, và nước mắt... Nước mắt tràn ra, chảy dài trên má. Hiếu My đứng bất động. Một cảm giác lạ lùng, đầu tiên đứng gần người đàn ông làm tim Hiếu My đập mạnh. Đầu óc bỗng nhiên như đông cứng lại.

- Sao! Hiếu My "thấy" gì không?

Lời của Khang như mật ngọt. Chợt nhiên tất cả những bình phong che chắn quanh Hiếu My như bị tan rã hết. Hiếu My òa lên khóc, nước mắt ràn rụa, nàng úp mặt lên vai Khang:

- Em... Em đã "thấy" rồi.

Yên Nhiên mừng rỡ nhảy tới, hôn lên má Khang:

- Ồ! Anh Khang, anh thật sự làm em cảm động, anh...

Bà Lan Đình gọi vọng vào trong:

- Chị Hà ơi! mang rượu ra đây. Tập quán của người Trung Hoa xưa nay không uống rượu buổi sáng, nhưng hôm nay phải làm một việc ngoại lệ.

Có tiếng xe nổ ồn ào bên ngoài, Yên Nhiên kêu lên:

- Đợi tí, xe tăng tới kìa!

Thật vậy, tiếng máy nổ lớn bên ngoài như tiếng xe tăng, ông Ngưỡng Hiền nhú mào, ngạc nhiên:

- Cái gì thế?

Yên Nhiên hóm hỉnh:

- Thừa cha, đó là người thứ ba bỏ việc hôm nay!

Không đợi Tú Hà mở cửa, Yên Nhiên một mình nhảy chân sáo ra cổng.

Một lúc sau theo Yên Nhiên bước vào, là một thanh niên cao lớn.

- Xin giới thiệu với cha mẹ, đây là An Công Tử.

- An Công Tử?

Ông Ngưỡng Hiền ngạc nhiên ngắm cậu thanh niên mới vào. Anh ta cao lớn, mày râu rậm rạp, mắt to, không đẹp trai lắm nhưng được cái tràn đầy sức sống.

- An Công Tử Đó là cái tên hay chỉ là biệt hiệu?

Viễn cười nói:

- Dạ con là An Thịnh Viễn. Thừa hai bác, đúng ra con đã đến đây chơi từ lâu, chỉ tại Yên Nhiên không cho.

Bà Lan Đình nhìn cậu thanh niên thoáng vui. Thì ra Yên Nhiên đã có bạn trai từ lâu. Vậy là không có gì để lo lắng nữa.

- Vậy ư? Thế, tại sao Yên Nhiên không cho cậu đến?

Viễn nói:

- Cô ấy nói là cháu chưa đủ điều kiện đến. Hai bác biết không, muốn làm bạn với Yên Nhiên khó lắm, phải thi như thi đại học. Cháu phải đợi đến những hơn năm mươi bốn ngày...

- Thôi nói nhiều quá.

Yên Nhiên cắt ngang và kéo Viễn về phía Khang.

- Đây là anh Khang và đây là Viễn.

Thì ra đây là Khang. Viễn chăm chú nhìn Khang đánh giá. Hai người cứ thế nhìn nhau, dù cả hai không là tình địch của nhau. Và hai cái xiết tay thật chặt.

Viễn lên tiếng trước:

- Anh Khang biết không? Vì anh mà suýt nữa, tôi và Nhiên hiểu lầm nhau.

- Thế à?

- Vâng, hôm qua lúc điện thoại cho Yên Nhiên, thành linh tôi nghe Yên Nhiên nhắc đến tên anh với một loạt triết lý về tình yêu.

- Hơ... Hơ...

Yên Nhiên tăng hắng làm Viễn ngưng nói, quay lại:

- Sao thế, tại khói xe làm Yên Nhiên ho hay em không muốn anh nói?

Yên Nhiên đỏ mặt. Bà Lan Đình nhìn chồng. Thì ra chuyện chuông điện tối qua với tiếng nổ xe tăng là có thật chứ không phải trong mơ...

Viễn quay sang nhìn Hiếu My, Yên Nhiên chưa hề cho chàng biết là Hiếu My mù lòa. Đôi mắt Hiếu My không khác người bình thường lắm, lúc nào cũng mở to, càng làm tăng thêm cái đẹp dịu dàng của cô. Cô gái trước mặt quá đẹp, đẹp như tiên trong tranh. Viễn đưa tay ra chào Hiếu My:

- Nếu tôi không lầm, cô là em gái của Yên Nhiên?

Hiếu My nào có trông thấy tay của Viễn đâu. Nàng đứng yên, Yên Nhiên vội nắm lấy tay Viễn.

-Ồ anh Viễn, em quên cho anh biết. Hiếu My nó không nhìn thấy gì cả.

Viễn tròn xoe mắt ngạc nhiên:

- Cô Hiếu My chẳng thấy gì cả ư? Ngay từ lúc nhỏ chứ?

Hiếu My đáp:

- Vâng. Sau tai nạn bất ngờ lúc sáu tuổi, em bị mất thị giác.

Viễn thở ra, giọng trầm buồn:

- À... Mà này, Hiếu My ạ, cô cũng đừng buồn về chuyện mất thị giác. Thượng đế có bao giờ cho ai được đẹp trọn vẹn đâu? Cô có sắc, cô đẹp như bức tranh, nếu có cả đôi mắt thì trên đời này còn ai so bì được?

Yên Nhiên tăng hắng:

- Này An Công Tử. Ông đừng tán tỉnh em gái tôi nhé, cô ấy có bạn rồi đấy. Ông ca ngợi cô ấy nhiều quá, làm chị cô ta phải ganh!

Viễn quay lại nhìn Yên Nhiên cười nói:

- Em sẽ không ganh với Hiếu My, vì em giàu có hơn Hiếu My, không phải chỉ có em mà tất cả chúng ta đều như vậy.

Hiếu My có vẻ xúc động. Chẳng ai nhìn thấy ngoài Khang, Khang bước tới nói:

- Cậu Viễn, tôi đang ra sức trị bệnh mặc cảm cho Hiếu My, cậu đừng làm mất tác dụng đó. Tôi đang tập cho Hiếu My nhìn.

Hiếu My cười, nụ cười thật hiền:

- Anh Khang! Anh yên tâm, từ đây em sẽ không mặc cảm, không tự ti nữa. Em biết tật của mình, em cố sống, cố "nhìn" trong thế giới tối đen đó. Anh đừng lo, anh Viễn này, tôi có thể gọi anh bằng tên được chứ?

Viễn nói:

- Dĩ nhiên, và nếu cô gọi tôi là An Công Tử tôi cũng không giận. Mặc dù trong truyện "Nhi Nữ Anh Hùng" anh chàng An Công Tử rất nhát gan, miễn tôi không nhát gan là được rồi.

Hiếu My nói:

- Tôi nghĩ là anh không nhát gan. Anh có một trái tim hiếu người như vậy thì làm gì nhát gan?

Và My đưa tay ra nói:

- Anh Viễn, anh có thể đến đây để tôi "nhìn" anh không?

- Được chứ?

Viễn bước tới gần và Hiếu My đưa tay sờ mặt, mắt, mũi, miệng của Viễn. Sau đó nàng lùi lại gần Khang.

- Anh Khang, anh Viễn đẹp trai đấy chứ? Em rất sung sướng có một anh rể đẹp trai như vậy, xin chúc mừng chị Nhiên.

Viễn đỏ mặt, bước tới bên Yên Nhiên với nụ cười. Tú Hà đã

mang rượu ra, hỏi:

- Thưa ông có cần khui không ạ?

Ông Ngưỡng Hiền nói:

- Khui chứ, hôm nay là ngày vui mà. Một ngày đáng kỷ niệm.

Ông Hiền đỡ lấy chai rượu vặn nút. "Bốp" Tiếng nổ lớn với nút chai bật ra, mọi người vỗ tay. Những chiếc cốc thủy tinh được rót đầy rượu. Mọi người cùng ly. Hiếu My cười, một nụ cười hạnh phúc.

Viễn nâng ly nói với Khang:

- Xin chúc mừng cuộc sống, chúc mừng gia đình, chúc mừng hai chị em đẹp nhất trên đời này. Và chúc mừng cả hai đứa mình nữa chứ.

Khang cùng ly với Viễn. Hiếu My lắng tai nghe tiếng thủy tinh chạm nhau. Mọi người cạn ly. Cô Tú Hà lại rót thêm. Yên Nhiên lo lắng nhìn Viễn:

- Anh Viễn, rượu chứ không phải nước ngọt đâu nhé!

Viễn cười nói:

- Lâu lâu một lần mà! Rượu này cũng không mạnh lắm, hôm nay vui hãy để anh cạn ly với anh Khang.

Hiếu My cũng nâng ly lên:

- Vâng. Em cũng uống nữa, để chúc mừng... buổi sáng hôm nay.

Và Hiếu My nốc cạn ly.

Nắng từ ngoài khung cửa rọi vào làm mắt Hiếu My long lanh hơn. Nhiên nhìn em gái, lòng chợt tràn ngập một niềm vui khó tả. Không khí trong gia đình trở nên vui hơn, ấm cúng hơn.

CHƯƠNG 7

Những ngày tiếp nối sau đó không khí ở gia đình họ Vệ hoàn toàn đổi khác.

Nó trở nên vui nhộn hơn, lúc nào cũng tràn ngập tiếng đàn, tiếng hát. Không những chỉ tiến đàn dương cầm thôi mà còn có đàn guitar. Tiếng cười nói, sự tranh luận... Đủ mọi thứ... Ngày chủ nhật, chiếc xe hì hục như xe tăng bò tới, và bốn người trẻ tuổi trèo lên, sau một lúc run rẩy, nhả khói, nó mới chịu phóng tới. Thực ra thì Khang cũng có một chiếc xe rất ngon lành hiệu Mustang. Nhà Khang giàu có, Khang lại là con một nên vừa tốt nghiệp đại học là Khang được bố thưởng ngay chiếc xe này. Khi đi chơi xa phải dùng Mustang mới phải nhưng Viễn không chịu, nhất quyết là "xe cũ mà tính năng tốt, bền" "chạy xa giỏi" lại giúp mọi người "tập thể dục" (nhờ thỉnh thoảng phải đẩy xe) bên cạnh đó còn được nghe những bản nhạc "pop" (do tiếng nổ inh tai của bộ xe). Vì vậy phải đi chiếc xe cũ. Thế mà mọi người chẳng ai dám cãi. Viễn cũng thường nói:

- Đi xe tốt bỏ xe xấu, giống như những tên tình lang phụ bạc, thấy người khác đẹp hơn là quên nhân tình cũ.

Với chiếc xe cà tạch cà tàng, họ đến khắp mọi nơi: bãi biển, núi cao, cắm trại du lịch...

Mặc thời gian trôi nhanh, họ cứ vui quên tất cả.

- - -

Mùa thu đến.

Tối hôm ấy, thời tiết rõ ràng thay đổi. Con mưa bụi đầu tiên với cái lạnh xuất hiện. Với thời tiết này, bốn người chỉ có nước tụ lại dưới mái gia đình họ Vệ. Yên Nhiên pha một ấm cà phê. Yên Nhiên thì như vậy đó, nàng cho rằng, giữa không khí ẩm cúng, có mùi cà phê thì mới có đáng về hạnh phúc gia đình. Ngồi trong nhà, vừa uống cà phê, vừa nghe tiếng mưa rơi lộp độp trên tàn lá chuối mới thi vị. Yên Nhiên nói:

- Người Trung Hoa thích cây ngô đồng với chuối ba tiêu.
- Trong bao nhiêu tập thơ phần lớn đều ca ngợi những cảnh sắc này, cả mưa nữa:

"Gió xuân nở cánh hoa đào

Mưa thu làm lá ngô đồng rụng rơi “.

Khang thì không đồng ý.

- Nói chung người Trung Hoa họ có óc tưởng tượng phong phú, nhìn lại toàn bộ thơ cổ Trung Hoa, đâu phải chỉ có ngô đồng với chuối ba tiêu đâu? Mà hầu hết các loại thực vật đều được thi hóa, ví dụ như "Lệ rơi trên đoá mẫu đơn" rồi "Hoa đào nhuộm đỏ" "Tàu chuối quá xanh" hay "Ngọc thảm hoa sầu ra thành phụng, dưới lầu hoa sen liễu vẫn xanh" hay "Mặt như phù dung, mi như liễu, nhìn nhau sao đành chẳng lệ rơi?"

An Công Tử chen vào:

- Anh Khang, anh hay quá, lâu lâu thơ văn tôi thấy phát ghen đấy!

- Cậu mới thật sự giấu tài, chứ cách đối đáp của cậu nhiều lúc tôi choáng ngợp.

Yên Nhiên nói:

- Hiểu My, chúng ta đi nơi khác chơi nào, hai người đẩy nhau lên tận mây xanh thế này, ta ngồi đây coi chừng mang họa đấy.

Hiếu My ngồi dưới thắm cười:

- Em thích nghe họ nói chuyện, họ nói hay lắm, mà em thì lúc nhỏ chẳng học được bao nhiêu chỉ hai năm ở trường mù. Em không hiểu thơ văn thơ viết gì cả. Sau đó lại chỉ học đàn, nên bây giờ nghe nói mới thấy mình dốt quá.

Viễn nhìn Hiếu My:

- Hiếu My cần gì phải biết thêm thơ với văn, bản thân cô đã là thơ văn rồi.

Hiếu My đỏ mặt.

- Đừng gạt em nhé anh Viễn. Em mù lòa không nhìn thấy chính mình, anh nói em làm sao tin được.

Viễn thật thà:

- Không gạt em đâu, không tin hỏi Khang xem?

Khang thở dài:

- Đúng vậy Hiếu My ạ. Em không chỉ là thơ là văn mà còn là tranh là nhạc nữa.

Yên Nhiên đứng dậy:

- Thôi tôi đi đây.

Hiếu My kinh ngạc:

- Chị đi đâu vậy?

- Ở trong phòng này thi, văn, họa, nhạc gì cũng có đủ cả rồi, tôi ở lại không có chỗ đứng nên đi ra vậy.

Mọi người cười xòa, Viễn giữ Yên Nhiên lại, chàng kéo mạnh khiến Yên Nhiên suýt ngã, phải tựa vào người chàng. Thế là một dịp may hiếm có, một nụ hôn nồng cháy được đặt lên môi Yên Nhiên.

- Yên Nhiên, em không biết ư? Em đẹp vô cùng, nhưng em gái em cũng đâu kém gì.

- Hừ?

- Em có đọc qua quyển sách chương "Nhi Nữ Anh Hùng" chưa?

- Chưa?

- Hử?

- Trong đó nhân vật An Công Tử có đến hai vợ đấy.

- Rồi sao? Em ghét thứ đàn ông lăng nhăng ấy lắm.

- Sao vậy? Chuyện một người đàn ông cùng lúc yêu hai người đàn bà cũng tự nhiên thôi, có gì không phải đâu, sao em khắt khe thế, vả lại, thời bấy giờ thuộc thời đại đa thê cơ mà.

- Tự nhiên con khỉ!

Viễn nắm tay Yên Nhiên cười nói:

- Sao không? Nói thật nếu tên Khang không lanh tay, anh sẽ không buông tha một người nào trong hai chị em em. Ai bảo ông trời tạo chi hai người, vừa đẹp vừa dễ thương như vậy.

Nhiên đấm mạnh Viễn:

- Anh Viễn anh nói thật chứ?

- Cái gì? Em muốn hỏi cái chuyện nào? Chuyện hai chị em em đều dễ thương hay chuyện...

- Anh...

Yên Nhiên kề môi cắn mạnh lên vai Viễn một cái đau điếng. Viễn vừa chạy vừa hét. My không hiểu gì hỏi:

- Sao vậy? Sao vậy?

Khang nắm tay Hiểu My, nói:

- Không có gì mà ầm ĩ cả, chỉ tại An Công Tử luyện bắn tên, lỡ bắn lầm vào tay mình.

- Luyện bắn cung ư?

Khang nói:

- Vâng. Cậu ấy tưởng mình giỏi nghề cung tên lắm nên định cùng lúc một mũi tên bắn hai con chim, không ngờ bắn nhầm vào chính mình.

Mọi người cùng cười. Hiểu My giục Khang:

- Anh cùng em vào phòng đàn chứ?

Khang nói:

- Cho chúng bạn vào với. Em đàn piano, Nhiên chơi guitar còn chúng tôi hét, được chứ?

Thế là tất cả kéo vào phòng đàn. Cuộc sống của họ bây giờ luôn có những giờ phút vui nhộn như vậy. Tiếng đàn, tiếng hát, đêm cũng say mà ngày cũng say. Hai vợ chồng ông Ngưỡng Hiền ở phòng riêng cũng cảm thấy cuộc đời ngập đầy hạnh phúc. Họ không còn mơ ước gì hơn.

CHƯƠNG 8

Mùa đông đến!

Hiếu My bị cảm lạnh, nghẹt mũi, nhức đầu, thỉnh thoảng lại ho. Nàng không nói ai biết, ngại chuyện không có gì để mọi người phải lo lắng cho mình. Nhưng bà Lan Đình rất nhạy bén. Thế là bốc thuốc. Thuốc tây, thuốc tàu đủ cả.

Tối hôm ấy, một buổi tối khá đặc biệt. Vợ chồng ông Ngưỡng Hiền bận dự tiệc rượu. Hai cô con gái đã lớn, lại đã có người yêu, đó là điều làm Lan Đình yên tâm nhất. Vì khỏi phải lo lắng mãi cho chúng, nhất là Hiếu My.

Sau khi vợ chồng ông Ngưỡng Hiền đi xong, Yên Nhiên lại điện thoại về nhà, nói là không về dùng cơm, vì có thể về hơi trễ. Như vậy thì đương nhiên Viễn cũng không đến. Có lẽ họ đi đâu đó, hoặc tại nhà của Viễn, Hiếu My hiểu điều đó, vì ba mẹ của Viễn cũng đã đến đây mấy lượt. Chuyện đó cũng không có gì để nói. Tết này Yên Nhiên đã hai mươi bốn tuổi, cái tuổi phải lập gia đình. Hiếu My nghĩ đến đó, không thể nghĩ lại chuyện của chính mình. Nhưng tại sao trai gái quen nhau rồi cuối cùng phải chấm dứt ở điểm ấy? Hiếu My bâng khuâng. Những tháng ngày qua, đám bốn người cùng vui bên nhau rất thoải mái, đó là một chuỗi ngày hạnh phúc nhất mà Hiếu My có. Và Hiếu My cũng hiểu rằng, rồi đây nhóm bạn chung này cũng phải tan rã để chia thành hai nhóm nhỏ hơn chỉ có hai người.

Cách đây không lâu Khang cũng đã đề cập đến chuyện hôn nhân với Hiếu My. Một vấn đề mà Hiếu My thấy rất khó xử, nàng không dám nghĩ đến viễn ảnh khi phải sống xa cha mẹ và chị, để về ở với Khang với cha mẹ Khang. Biết Hiếu My bối rối nên từ đó Khang cũng không đề cập đến nữa, nhưng Hiếu My cũng hiểu rằng vấn đề đó sớm muộn gì rồi cũng phải đến.

Tối hôm ấy cha mẹ Yên Nhiên và An Công Tử không có ở nhà. Hiếu My cảm thấy phập phồng. Ở nhà một mình với Khang, Hiếu My lại sợ phải đối diện với vấn đề đáng sợ đó, Khang đã đeo đuổi theo Hiếu My sáu năm nay đương nhiên là không dừng lại ở vị trí người yêu. Hiếu My thở dài, làm người quả thật mệt mỏi. Vừa phải đóng vai trò của chính mình, vừa phải đóng vai trò của người khác mong muốn, như của cha mẹ, chị, người yêu... và cả vai trò người vợ, nếu ta bình thường như tất cả mọi người. Nếu ta biết thế nào là thô, là xấu, biết thế nào là một đôi mắt đẹp, ta sẽ có thể làm được rất nhiều việc như đọc sách hay làm một việc gì mà không phải ray rứt, với nỗi mặc cảm như thế này. Nếu như... Yên Nhiên. Một Yên Nhiên mà bấy lâu nay Hiếu My vừa yêu mến, lại vừa ganh tị... Nếu như cái năm sáu tuổi đó không có chuyện gì xảy ra... Không được, không thể trách Yên Nhiên, đó là định mệnh. Chị Yên Nhiên cũng muốn ta hạnh phúc, chị Yên Nhiên đâu có muốn rơi vào nghịch cảnh trở trêu này.

Bữa cơm tối hôm ấy, chỉ có một mình Hiếu My dùng. Khang đến trễ, Hiếu My cảm thấy cô độc vì mấy ngày qua, nàng đã quen thuộc với cuộc sống sôi động, đầy tiếng cười. Sau bữa cơm, Hiếu My lại nhận được điện thoại của Khang nhưng cũng với một câu văn tắt:

- Hiếu My, tối nay anh sẽ đến trễ vì anh có việc gấp, nếu thấy

tối quá mà anh không đến thì em đừng chờ nhé.

Thật là một sự trùng hợp kỳ lạ, chợt nhiên rồi mọi người đều bận việc, chợt nhiên rồi chỉ có mình ta ở nhà. Thời gian quá trống trải. Bên ngoài trời đang mưa. Những âm điệu vang tí tách của hạt mưa nghe trầm buồn lạ. Hiểu My cảm thấy như bệnh lại tái phát, đầu nặng trĩu, nàng bước vào phòng đàn và gởi tâm hồn mình vào một bản nhạc của Traikcopsky, lâu lắm rồi Hiểu My mới đàn lại bản nhạc bi thương này.

Thời gian chậm chậm trôi qua, Hiểu My chợt nghe có tiếng "xe tăng" ồ ồ ngoài cổng. Như vậy là Yên Nhiên và An Công Tử đã về. Hiểu My vẫn tiếp tục đàn. Mặc, họ cũng cần có sự yên tĩnh riêng tư cho hai người, tốt nhất không nên quấy rầy. Hiểu My tiếp tục đàn hết bản nhạc này, đến bản nhạc khác.

Buổi sáng, năm sáu tuổi đó, định mệnh đã an bày, cái bóng tối vĩnh viễn gắn chặt suốt cuộc đời mình... Đừng tự ti cũng đừng thương hại bản thân mình, như anh Khang đã nói. Nhưng anh ấy nói được như vậy, bởi vì anh ấy không phải là người mù. Những ngón tay của Hiểu My lướt nhanh trên phím đàn, đã đến phần tấu khúc dồn dập nhất, những âm điệu như mưa sa như nước cuốn, như gió thổi vang vang rồi nhỏ dần và chấm dứt. Chợt nhiên, Hiểu My nghe có tiếng thở dài sau lưng, nàng giật mình, từ xưa tới giờ, bất cứ người nào bước vào Hiểu My đều nghe thấy, tại sao lần này lại không? Hiểu My hỏi:

- An Công Tử đấy à?

- Vâng.

- Thế còn chị Yên Nhiên đâu?

Viễn nói:

- Tôi cũng không biết. Tôi định hỏi Hiếu My tại sao cô ấy không có ở nhà?
- Chớ không phải chị Yên Nhiên cùng đi với anh sao? Ban nãy chị ấy có điện thoại về nhà nói là có chút việc, tôi nghĩ là chị Yên Nhiên đã đến nhà anh.
- Đâu có, hôm nay ông chủ hăng mở tiệc, tôi đã cho Yên Nhiên biết, có lẽ cô ấy đi mua hàng.

Rồi Viễn nhìn quanh hỏi tiếp:

- Thế còn anh Khang đâu?
- Cũng bận việc, có lẽ cũng dự tiệc như anh.
- Vậy là chỉ có một mình cô ở nhà thôi à? Hai bác đâu rồi?
- Cũng đi vắng, nhưng không sao, ngồi đàn thế này, thời gian cũng trôi qua nhanh lắm.

Viễn nhìn Hiếu My, khuôn mặt xanh xao, hình như có một nét buồn diệu vợi nào trên mắt. Hiếu My có dáng dấp của một thiếu nữ Trung Hoa thời xưa.

- Hiếu My có lạnh không?

Viễn hỏi khi nhìn thấy Hiếu My chỉ mặc phong phanh bộ áo ngủ mỏng. Viễn nhìn quanh, thấy trên ghế sa lông có chiếc áo lạnh màu trắng, chàng bước đến lấy áo choàng lên người. Hiếu My nói:

- Chiếc áo này chắc của Hiếu My, để tôi khoác lên vai phụ Hiếu My nhé.

- Em không thấy lạnh.

Hiếu My bối rối nói, chợt nhiên nàng lại ho sặc sụa.

Viễn nói:

- Đó, Hiếu My bệnh rồi đấy. Bây giờ đã là mùa đông, Hiếu My cần phải giữ gìn sức khỏe đừng để bệnh, hãy mặc áo đi đừng tự hành hạ mình.

Hiếu My vừa mặc áo vừa giải thích.

- Em không bao giờ tự hành hạ lấy mình.

- Thế sao không mặc áo. Hiếu My có vẻ ốm đấy nhé, phải ăn uống cho đầy đủ và mặc cho đủ ấm, nếu không cũng đồng nghĩa với tự làm khổ sở lấy mình.

Hiếu My chợt xúc động. Nàng cảm thấy bàn tay trên vai mình thật ấm. Đầu óc rối mù, mắt ươn ướt, Hiếu My mạnh dạn đưa tay lên nắm lấy bàn tay ai để hờ trên vai.

- Giả dụ như em có tự hành hạ lấy mình, thì chuyện đó có dính líu gì đến anh?

- Dĩ nhiên là không. Tôi biết bên cạnh Hiếu My đã có nhiều người lo lắng. Hiếu My có thế nào thì cũng chẳng có dính dáng gì đến tôi, có điều tôi thấy không thể chịu được khi nhìn thấy em...

- Nhìn thấy em làm sao?

Viễn nói:

- Nhìn thấy em tự hành hạ bản thân mình. Tôi không thể chịu được cảnh một đóa hoa nở trước mắt rồi lại tàn trước mắt.

Hiếu My trước hết phải tự yêu lấy mình chứ, phải tự quan tâm đến chính mình vì không ai có thể sống giùm cho mình cả.

Viễn vừa nói, vừa rút tay trên vai của Hiếu My lại. Đột nhiên Hiếu My giữ chặt lấy tay của Viễn, mặt ngẩng lên như chờ đợi, khiến Viễn bối rối. Căn phòng như chìm trong nỗi im lặng mệt mỏi, bàn tay của Hiếu My vẫn giữ chặt lấy tay Viễn. Và không hiểu sao, Hiếu My lại úp mặt vào lòng của Viễn, đầu óc của Viễn như một mớ tơ vò, bàn tay còn lại của chàng cũng tự nhiên vuốt nhẹ mái tóc của Hiếu My. Chàng hành động như một cái máy, Viễn nhớ lại câu chuyện chàng đã nghe. Câu chuyện xảy ra lâu lắm rồi, câu chuyện về buổi sáng mùa xuân năm đó... nếu đôi mắt của Hiếu My không mù thì sắc đẹp toàn vẹn kia sẽ làm biết bao chàng trai mê mệt, cuối cùng Viễn buột miệng:

- Không, không thể như vậy được. Cuộc đời sao lại bất hạnh buồn tẻ như thế. Tại sao Hiếu My lại phải chịu đau khổ như vậy... không, không nên...

Hiếu My tựa sát vào người Viễn hơn, nước mắt tràn xuống má. Nàng giống như một kẻ chết đuối đang cố bám víu vào thanh gỗ mục để hy vọng.

- Đừng, xin anh đừng nói nữa, đừng nói nữa!

Viễn không thể nói thêm một lời nào, bởi vì lúc đó cửa phòng đột ngột bị đẩy ra, Yên Nhiên với một đồng hàng trên tay, đang vui vẻ bước vào.

- Hiếu My ơi, chị mua quần áo mới cho em nè. Trời lúc này bắt đầu lạnh rồi...

Và Yên Nhiên không nói tiếp được, khi nhìn thấy cảnh trước mặt. Nàng như người bị chết đứng, những hộp giấy trên tay rơi hết xuống đất. Viễn và Hiếu My vẫn còn đang ôm nhau. Yên Nhiên nói như hét:

- Trời ơi! Sao không cho tôi mù đi, cho tôi nhìn thấy chi cảnh trái ngang này.

Tiếng hét của Yên Nhiên làm tắt cả bàng hoàng, và Yên Nhiên không suy nghĩ gì cả, nàng quay lưng lại, chạy ra khỏi phòng. Ra tới vườn hoa, mặc cho mưa gió, Yên Nhiên mở cổng đúng lúc chạm phải Khang đang bấm chuông. Khang nắm lấy tay của Yên Nhiên kinh ngạc:

- Yên Nhiên cô làm gì đấy?

Yên Nhiên cố đẩy Khang ra bỏ chạy tiếp. Viễn đã đuổi theo kịp.

- Anh Khang, hãy giữ lấy Yên Nhiên lại.

Nhưng Yên Nhiên giống như một người điên, vùng chạy ra ngoài đường. Viễn rượt theo hét lớn:

- Yên Nhiên ơi! Yên Nhiên, đừng làm thế, hãy nghe anh giải thích.

Viễn đã đuổi kịp, Yên Nhiên cố vùng vẫy để thoát khỏi tay Viễn.

- Yên Nhiên, anh biết anh sai, em hãy chửi hãy mắng anh đi.

Yên Nhiên nhắm mắt lại những giọt nước mắt nóng hổi ứa ra má. Viễn nói:

- Yên Nhiên, em hãy trừng phạt anh đi, nhưng đừng hành hạ

anh như thế này.

Khang đã chạy tới kịp, ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì thế? Có chuyện gì thế?

Viễn lắc đầu cố ôm chặt lấy Yên Nhiên dìu về nhà. Yên Nhiên vừa khóc tím tức vừa nói:

- Không. Tôi không về nhà đâu.

Viễn dìu Yên Nhiên về phía chiếc xe cổ lỗ xỉ...

- Được rồi, nếu em không muốn về nhà, thì chúng ta tìm nơi khác nói chuyện vậy.

Khang đứng lặng người, chàng không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Trong lúc Viễn quay đầu lại nói với Khang:

- Vào nhà đi. Anh Khang vào để trông chừng Hiếu My, nhanh lên.

Khang giật mình. Sao thế? Chuyện vãi nhau giữa Viễn và Yên Nhiên sao lại có dính dáng đến Hiếu My? Nhưng đây không phải là lúc để suy nghĩ và Khang vội quay lưng đi vào nhà.

Viễn leo lên xe, nổ máy, chàng đưa Yên Nhiên đi khắp các phố. Nhiên sau phút chống trả, giờ đã mệt mỏi tựa lưng vào ghế, thút thít khóc. Viễn cho xe chạy loanh quanh, không biết đi đâu, cuối cùng, chàng cho xe chạy ra tận ngoại ô, dừng lại bên một con suối nhỏ.

Viễn gục đầu lên tay lái, lòng rối như tơ, chàng không biết phải giải thích, thanh minh thế nào với Yên Nhiên. Chuyện ban nãy xảy ra như một giấc mơ, một giấc mơ đáng lý không nên có. Viễn thở dài không biết làm thế nào để phân tích lòng

mình, chàng ngẩng đầu lên nhìn. Yên Nhiên đầu bù tóc rối, với những giọt nước mắt tuôn dài. Tất cả thật khó tin, nhưng dù thế nào, ta cũng không thể để mất Yên Nhiên. Ta yêu nàng, yêu hơn tất cả mọi thứ, dù ban nãy ta có lỡ dang vòng tay thân ái cho một người con gái khác, nhưng cái ôm âu yếm đó đâu có xuất phát từ tình yêu. Thực chất chỉ là một sự mềm lòng nhất thời, pha lẫn với lòng thương hại... Dù gì ta vẫn yêu Yên Nhiên, nhìn đáng đáp phờ phạc của người yêu, Viễn thấy đau khổ hơn bao giờ hết. Nhưng tại sao ta lại để cho một chuyện như vậy xảy ra chứ? Viễn cũng không biết, chàng thật sự không biết, không hiểu mình. Chuyện xảy ra và đã xảy ra rồi, có muốn cứu vãn cũng không được.

- Yên Nhiên.

Viễn gọi và chàng đưa tay ra định sờ lên mặt của Yên Nhiên, nhưng đã bị Yên Nhiên hất văng ra. Viễn càng đau khổ, chàng lấy mù soa trong túi định chùi những vết mưa trên tóc cho Yên Nhiên, nhưng Yên Nhiên lại lạnh lùng tránh đi nơi khác.

- Yên Nhiên, để anh kể hết cho em nghe, chuyện ban nãy, anh không trốn tránh lừa dối, anh nói thật cho em biết lúc đó, anh cũng không tự chủ được mình. Hiểu My như một đứa con nít sắp chết đuối, thái độ của cô ấy như van xin, như cầu khẩn, bấy giờ cô ấy mặc không đủ ấm lại bị ho, anh định khoác thêm áo cho Hiểu My... Em có hiểu không?... Và như vậy... Rồi thì...

Yên Nhiên quay mặt, nhìn Viễn với đôi mắt lạnh lùng và xa lạ:

- Anh khỏi phải giải thích gì cả, anh khỏi phải nói gì hết. Tôi không nghe đâu.

Viễn nói một cách đau khổ:

- Thôi được. Anh hứa với em là anh sẽ không để chuyện này xảy ra nữa, em hãy tha thứ cho anh lần đầu cũng là lần cuối cùng.

Yên Nhiên lắc đầu:

- Anh Viễn, chuyện của chúng ta coi như kết thúc ở đây. Anh hoàn toàn tự do và muốn làm gì thì làm.

Viễn bối rối:

- Em cứ giận, cứ mắng chửi anh, nhưng chuyện chúng mình không thể kết thúc kỳ cục như vậy được. Anh yêu em, Yên Nhiên. Anh thề là anh yêu em.

Trán Viễn đầm ướt mồ hôi. Viễn lại lắc đầu:

- Anh biết nói thế nào cũng vô ích, vì chuyện ban nãy làm em choáng, anh không dám xin em tha thứ mà anh chỉ nói cho em biết là anh lúc nào cũng yêu em.

Yên Nhiên yên lặng nhìn Viễn, một lúc thật lâu nói:

- Được rồi, anh đưa tôi về nhà đi.

- Hay là em về nhà anh? Lúc này anh thấy em về nhà em không hợp lắm. Ở nhà anh, em có thể ngủ lại ở phòng khách.

Nhiên vẫn ra lệnh:

- Anh hãy đưa tôi về nhà tôi.

- Nhưng em tha thứ cho anh chứ?

- Không có gì để tha thứ. Tôi đã gây nên cái nhân mười sáu năm về trước, thì bây giờ tôi phải nhận lấy cái quả. Thế thôi.

Viễn đau khổ nhìn Yên Nhiên, chàng còn đang chần chờ thì Yên Nhiên đã mở cửa xe nhảy xuống, Viễn bối rối, rượt theo giữ Yên Nhiên lại.

- Đứng Yên Nhiên, anh van em, em hãy quay lại xe đi.

- Nhưng anh hứa là anh không được đụng đến người tôi chứ?

- Được rồi!

Viễn cắn môi nói. Bây giờ Yên Nhiên mới chịu lên xe. Viễn cho nổ máy, chàng liếc sang nhìn người yêu và chàng hiểu rằng: Trong giây phút tuyệt vọng đau khổ như thế này, Yên Nhiên đã thật sự muốn chấm dứt cuộc tình. Chàng thấy lúc này, khó có cách nào để cứu vãn hay hàn gắn được.

- Yên Nhiên! Không lẽ tình cảm của chúng ta có thể tàn lụi một cách nhanh chóng như vậy? Em hãy nghĩ kỹ đi. Anh thừa nhận là anh có lỗi, nhưng đó là giây phút nhẹ dạ không tránh khỏi, sao em không hiểu cho anh, em đừng lạnh lùng như vậy. Hãy mắng hãy chửi anh nhưng đừng nổi cáu dứt cuộc tình tốt đẹp của chúng ta.

Yên Nhiên quay sang trừng mắt.

- Anh muốn tôi xuống xe nữa à?

- Thôi được rồi, anh sẽ đưa em về nhà ngay. Anh biết trong lúc em đang giận thế này, anh có nói thế nào em cũng không nghe, anh đưa em về nhà ngay, để em ngủ rồi ta sẽ nói chuyện sau.

Yên Nhiên yên lặng và trong suốt quãng đường dài nàng

không nói tiếng nào nữa cả.

CHƯƠNG 9

Khi Yên Nhiên bước vào nhà, thì nàng vẫn còn ở trong trạng thái đầu bù tóc rối. Nước mắt ướt đầm cả người. Yên Nhiên biết, nếu cứ để nguyên thế này bước vào nhà, sẽ làm cha mẹ và mọi người ngạc nhiên. Vì vậy, lúc xe gần tới nhà, Yên Nhiên càng bối rối hơn. Phải biết cách lựa lời ứng phó, kéo cha mẹ, Khang và Hiểu My sẽ nghĩ sai. Nhưng rồi, khi xe dừng lại ở cửa, Yên Nhiên lại nghĩ: bất cần, bất cần mọi thứ. Ai nghĩ sao cũng được. Không còn gì quan trọng nữa. Trước hết nên tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường nằm.

Phòng khách vẫn còn đèn sáng choang. Yên Nhiên bước xuống xe nói:

- Anh về đi, không cần phải vào.

- Anh sẽ đưa em vào.

Viễn nói khi nhìn vào nhà. Giông tố sẽ nổi lên. Tất cả tại ta, ta không có quyền trốn lánh, không thể để một mình Yên Nhiên gánh chịu những lời nặng nhẹ của mọi người trong nhà, những người mà trong tương lai sẽ gắn liền với cuộc đời chàng. Nhất là Khang và Hiểu My! Nghĩ tới Hiểu My, Viễn chợt thấy lòng đau nhói. Tại sao lại làm như vậy? Viễn không làm sao phân tích nổi. Nhưng lương tri cho biết, khi ôm Hiểu My vào lòng, Viễn đã thực sự xúc động trước vẻ yếu đuối và nét đẹp quyến rũ của nàng. Viễn khuyên Hiểu My đừng tự hành hạ bản thân mình, Viễn đã giận dữ trước cách sống "tự

giết mình" một cách vô ý thức của Hiếu My. Nhưng phải chi chàng đừng ôm Hiếu My vào lòng, đừng khoác áo cho Hiếu My, xa hơn là đừng âm thầm đi vào phòng... Nhưng dù có thế nào, Viễn vẫn cảm thấy không ai có thể thay thế Yên Nhiên. Với Hiếu My chàng chỉ là một phút yếu lòng. Còn với Yên Nhiên, một sự pha trộn tình cảm của yêu, chiêm ngưỡng, khâm phục, chiều chuộng... Cái tình cảm đó quá sâu đậm, quá khăng khít, quá thần kỳ. Một thứ tình cảm chỉ có thể cảm nhận chứ không thể diễn đạt bằng lời nói. Thầm hứa với lòng mình như vậy, song Viễn vẫn còn ám ảnh về một chút tình vụng trộm này. Vào nhà rồi, phải ăn nói làm sao? Hay là nên làm theo lời Yên Nhiên. Về nhà đi. Đợi bao giờ sóng gió trôi qua, tất cả đã lắng dịu, mọi người đã lấy lại bình tĩnh, rồi ta sẽ nói. Viễn chưa kịp rút lui thì cửa đã xịch mở. Trước mắt chàng là bà Lan Đình.

Bà Lan Đình thở ra:

- Ồ! Mấy đứa về rồi, nhưng Yên Nhiên, sao con lại thế này? Con...

Bà tròn mắt. Mưa vẫn còn lất phất bay, đường đất trơn trượt. Gió lạnh, thế mà Yên Nhiên chỉ mặc chiếc áo mỏng, không có áo khoác. Thời tiết thế này không thể đứng đây nói chuyện, bà nói:

- Thôi vào nhà trước rồi tính.

Yên Nhiên và Viễn cùng bước vào phòng khách.

Một sự việc khác thường. Phòng khách hoàn toàn yên lặng. Ông Ngưỡng Hiền đang ngồi trên sa lông với điều thuốc trên tay. Khang ngồi bên kia cũng với điều thuốc. Lần đầu tiên Yên Nhiên thấy Khang hút thuốc. Còn Hiếu My thì không có

mặt.

Thấy Yên Nhiên và Viễn bước vào, hai người nhìn lên với ánh mắt dò hỏi. Gương mặt Khang có vẻ xanh xao, bơ phờ.

- Quý vị đã về, quý vị hãy cho tôi biết, chuyện gì đã xảy ra?

Yên Nhiên tròn mắt. Thì ra chẳng ai hiểu gì cả, biết gì cả. Hiểu My không kể lại cho họ nghe. Yên Nhiên thấy nghi ngờ, nhìn Khang.

- Sao anh không hỏi Hiểu My?

Khang đáp:

- Hiểu My không nói. Các bạn chạy đi, tôi mới vào phòng đàn, chỉ thấy Hiểu My đang úp mặt khóc. Tôi hỏi, nhưng cô ấy không nói gì cả. Tôi quay sang hỏi cô Tú Hà, cô ta cho biết là mãi chuyện gẫu với bà bếp, nên không biết gì cả. Quay lại Hiểu My thì Hiểu My chỉ biết khóc, sau đó cô về phòng riêng đóng cửa lại và ở luôn trong đó đến giờ. Khi hai bác về, hai bác có gọi, nhưng cũng không nghe Hiểu My đáp. Sợ quá lấy chìa khóa riêng mở ra thì thấy Hiểu My đã ngủ. Tôi nôn nóng nên cũng có xông vào gọi Hiểu My dậy, nhưng Hiểu My chỉ nói "Muốn biết cứ hỏi chị Nhiên". Thế là chúng tôi đành rút lui, chờ Nhiên đây. Mong là Nhiên sẽ cho biết cả câu chuyện.

Yên Nhiên lắng nghe, suy nghĩ. Đột nhiên, nàng lại cười lớn. Hiểu My cô khôn lắm, cô không nói gì hết là cô thông minh lắm. Cô trút sự khó nói đó cho tôi ư? Đúng rồi, vì tôi nợ cô món nợ mà không bao giờ trả dứt. Cô bảo "Cứ hỏi chị Nhiên". Cô muốn tôi nói ra những gì mình chịu đựng? Hay đã phải chịu đựng?

Viễn bước tới mặt tái xanh. Chàng nắm lấy vai Yên Nhiên:

- Đừng Yên Nhiên, tại sao Yên Nhiên cười? Yên Nhiên khỏi phải nói gì cả hãy để tôi nói!

Yên Nhiên không cười nữa; nàng nhìn Viễn với cặp mắt đắm lệ:

- Được rồi, anh nói đi, chỉ có anh mới trình bày rõ mọi sự, vì anh là diễn viên chính đóng vai từ đầu tới đuôi. Tôi chỉ xuất hiện sau cùng khi mở cửa với tiếng hét. Anh nói đi!

Khang dụi tàn thuốc hướng mắt về Viễn.

- Vậy thì cậu Viễn hãy nói đi!

Bà Lan Đình chợt đứng dậy, linh cảm phụ nữ cho bà thấy có sự bất an.

- Theo tôi thấy thì tối nay chúng ta không nên nói gì hết. Ai cũng mệt cả, Yên Nhiên lại vừa lạnh vì ướt, tốt nhất nên đi tắm, xong đi ngủ kéo bệnh, còn cậu Viễn cậu về đi, cái gì cũng để mai tính. Cậu Khang cũng thế, ngày mai hay một ngày nào khác, mọi người sẽ thoải mái nghe hơn.

Yên Nhiên đẩy mẹ qua một bên nói:

- Không được! Hãy để cho Viễn nói, con cần nghe anh ấy nói.

Ông Ngưỡng Hiền hiểu ý vợ. Ông nghĩ câu chuyện có vẻ rất nghiêm trọng, nên ông nghiêm khắc bảo Yên Nhiên:

- Con đừng ngang bướng, con mệt rồi, cần nghỉ ngơi. Có chuyện gì từ từ giải quyết sau không muộn.

Yên Nhiên vẫn cố chấp:

- Không được, phải để anh Viễn nói. Tại sao ở đây ai cũng lạ

vậy? Vết thương của ngày hôm nay lại để đến ngày mai mới giải phẫu. Chúng ta cần phải làm sáng tỏ mọi việc. Ở đây đủ mặt mọi người phải cho Viễn nói, anh Viễn nói đi!

"Kẹt". Có tiếng động từ phòng Hiếu My. Rồi cửa mở. Mọi người quay lại, Hiếu My trong chiếc áo ngủ, đang bước ra, thái độ có vẻ thật nghiêm trang. Dừng lại giữa phòng khách Hiếu My nói:

- Không cần ai nói cả, hãy nghe tôi kể hết cho nghe.

Bà Lan Đình ngăn lại.

- Hiếu My!

Hiếu My nói:

- Mẹ... Mẹ đừng ngăn, chị Nhiên nói đúng, vết thương hôm nay, không thể để sang ngày mai, mà phải giải quyết ngay bây giờ.

Mọi người yên lặng nhìn My. Hiếu My thanh tao trong chiếc áo ngủ màu trắng, tóc xõa dài, khuôn mặt tái xanh. Vì những xúc động nghẹn ngào, trông nàng đẹp như tiên nữ. Hiếu My nói với thái độ nghiêm nghị:

- Tôi sẽ kể hết cho mọi người biết sự thật vừa xảy ra. Nhưng trước khi kể, tôi muốn nói cho tất cả biết những điều giấu kín trong lòng mà nhiều người chưa hiểu. Tôi là một đứa con gái kiêu hãnh. Tôi không biết những người con gái bình thường nghĩ sao, còn tôi thì như vậy đó. Kiêu hãnh, tham vọng, thích chinh phục, mặc dù tôi là con người bị mù lòa ngay từ năm lên sáu, không có cái hạnh phúc được trông thấy bản thân mình lẫn mọi vật chung quanh. Với tôi, đôi mắt mù lòa là một bất hạnh được nhân lên gấp bội, vì nếu vừa mở mắt chào đời

tôi đã mù, tôi không biết mọi vật chung quanh ra sao, thà tôi không biết khái niệm về xấu và đẹp thế nào, có lẽ tôi đã đỡ phải đau khổ và đã bớt kiêu hãnh. Đàng này, lúc sáu tuổi tôi đã nhận thức được mây màu trắng, lá màu xanh, hoa màu đỏ, chị Nhiên rất dễ thương và tôi khá đẹp. Mấy năm qua, tuy sống trong bóng tối nhưng tôi vẫn biết được một điều, đó là tôi vẫn đẹp. Tôi đã học đàn siêng năng nên đàn rất giỏi. Những người sáng nhưng lười nhác khác chưa chắc chắn hơn tôi. Tôi lại có năng khiếu về âm nhạc, chỉ cần lắng nghe một lần một bản nhạc nào đó là có thể đàn lại được. Điều đó làm tôi kiêu hãnh. Vừa đẹp vừa giỏi như vậy, tôi nghĩ mình đã có đủ sức để lôi cuốn mọi người. Chị Nhiên có thấy vậy không?

Hiếu My quay về phía Yên Nhiên, nàng đối diện với Yên Nhiên một cách rất chính xác:

- Chị Nhiên. Có một điều mà hai chị em chúng ta cứ cố lẩn tránh không dám đề cập tới. Chúng ta sống trong một thế giới đầy bi kịch. Chị có biết là em thù chị, ganh tị với chị cỡ nào không? Mỗi sáng thức dậy nghe tiếng chim kêu là em nhớ lại cái buổi sáng hôm ấy với chiếc đu vùn vụt trên không. Em còn nhỏ, em bảo chị "Chúng ta chơi cầu tuột đi" nhưng chị không chịu, thế là em leo lên xích đu, rồi em té xuống với đôi mắt mù lòa.

Yên Nhiên nhìn Hiếu My chết đứng:

- Chị Nhiên. Em nói những điều đó không phải để trách chị vì em biết sự việc đó xảy ra không những chỉ mang đau khổ đến cho riêng em. Em muốn nói một sự thật. Đó là em hận chị ngay từ trong tiềm thức. Em trách, em ganh tị... Vì chỉ có em bị mù, còn mắt chị vẫn sáng. Mặc dù ý thức không cho phép em suy nghĩ những điều đó, lương tâm và lương tri lúc nào

cũng cảnh tỉnh em là chị Nhiên không sai, chị Nhiên lúc nào cũng lo lắng bảo vệ và chăm sóc em. Mấy năm qua, bất cứ chuyện gì của em từ ăn mặc; đến đồ dùng đều do một tay chị sắm sửa... Em nghĩ chưa hẳn những bà chị nào khác đều làm được như vậy. Đối với em, trên bàn năng, chị đã hành động như để chuộc lấy lỗi lầm cũ. Cái lỗi lầm mà mười sáu năm trước chị đã vô tình gây nên. Và em nghĩ, có lẽ chị cũng "mâu thuẫn" như em. Trong tiềm thức, chị cũng hận em, vì sự hiện hữu của em lúc nào cũng nhắc nhở cái lỗi lầm cũ của chị, nhưng ý thức và lương tâm bao giờ cũng cảnh giác. Không được, phải yêu quý em, lo lắng cho em mình. Chúng ta cứ thế sống mãi trong đau khổ từ quá khứ đến hiện tại, sống giữa mâu thuẫn yêu và ghét, mặc dù không ai dám thừa nhận. Nhưng thật sự chúng ta đã có cảm giác đó và đã âm thầm giành giật nhau.

Điều thuốc trên tay ông Ngưỡng Hiền đã tàn, suýt tí làm phồng tay ông. Nhưng ông vẫn lắng nghe. Không phải chỉ một mình ông mà cả bà Lan Đình, cả Khang và Viễn, Yên Nhiên đều như những pho tượng bất động.

Hiếu My ngưng lại một chút rồi tiếp:

- Chị Nhiên. Trong cuộc sống đấu tranh giành giật đó, lúc nào em cũng thắng, không phải chị thua mà vì chị bỏ cuộc, chỉ cần chị phát hiện có sự tranh giành giữa em với chị là chị nhường cho em ngay, chị nghĩ lại xem có đúng vậy không? Ngay từ lúc nhỏ khi chúng ta cùng học dương cầm, chị mất sáng nên có thể chép nhạc, nhờ vậy chị tiến bộ nhanh hơn, giỏi hơn em, đột nhiên nửa đường chị lại bỏ, nhường lại cho em một mình học, rồi quay sang guitar và organ. Từ đó chị không thèm đụng đến dương cầm, có lẽ vì lương tâm chị đã nói: "Em gái nó mù lòa nó thích đàn thì hãy để cho nó học".

Như vậy ngay từ nhỏ chúng ta đã giành nhau trong học hành, đến lúc lớn lại giành giật bạn trai.

Yên Nhiên bàng hoàng, phòng khách yên lặng, chỉ có duy nhất tiếng nói của Hiếu My.

- Như anh Khang là bạn trai lúc đầu của chị, chứ đâu phải của em? Tiếc một điều chị mang anh ấy về quá sớm, để anh ấy trông thấy em, mặc dù bấy giờ em chỉ là đứa con nít mười sáu tuổi, em chưa phải là đối thủ của chị, nhưng thiếu nữ mười sáu cũng biết kiêu hãnh. Có lẽ chị không nghĩ ra, chính sự mù lòa làm cho đáng dấp em yếu đuối đáng thương. Bên cạnh đó cái đẹp của em, cái tài đánh đàn dương cầm của em, tất cả là một sự lôi cuốn, khiến người khác phải rung động, một thứ tình cảm vừa yêu lẫn thương hại, và chị biết không, như một sự vô tình em đã sử dụng cái lợi khí đó để lôi cuốn người khác. Có lẽ chính vì thế mà anh Khang đã chuyển mục tiêu và chị Nhiên cũng giống như mọi lần trước, chị đã bỏ cuộc, chị không muốn giành giật với em, vì lương tâm lại nhủ thầm với chị: "Em gái mình mù lòa nó cần tình yêu, mình cần phải giúp đỡ đừng phá hoại hạnh phúc của nó". Và chị đã tạo cơ hội cho em với Khang gần nhau, em biết lúc đó chị rất buồn rất đau khổ nhưng chị cố gắng tranh đấu cố gắng tìm quên nhưng trong lòng còn dạt dào thương nhớ. Riêng em, em cũng không đồng ý cho mình giành anh Khang của chị Nhưng mà...

Hiếu My lại thở dài:

- Thôi chúng ta bỏ chuyện đó qua một bên đi. Bây giờ quay lại sự việc chính hôm nay.

Hiếu My cúi đầu xuống có vẻ suy nghĩ, trong khi Viễn lại gục đầu như một tên tội phạm.

Hiếu My tiếp tục nói:

- Hôm nay thật không may. Ban nãy tôi cảm thấy buồn buồn, tôi nghĩ có lẽ là tại thời tiết, trời vừa lạnh lại vừa mưa tôi lại bị cúm, mà cả nhà lại đi vắng, chỉ còn tôi một mình, mà lúc ngồi buồn thường làm cho người ta hay nghĩ đến nhiều thứ, tôi ngồi đàn mà lại nghĩ đến định mệnh, đến cuộc đời tàn tật của mình. Tôi cảm thấy cô đơn đến rợn người. Tôi thầm cầu mong có một người nào đó dù trai hay gái đến với tôi trong lúc này...

Hiếu My hướng về phía Khang gật đầu:

- Xin lỗi nghe, anh Khang. Không hiểu sao lúc bấy giờ tôi lại cảm thấy thương hại cho chính mình. Đúng lúc đó, anh Viễn lại đến. Mãi mê đàn nên tôi không nghe thấy tiếng anh ấy vào phòng, đến lúc đàn xong, tôi mới nghe tiếng thở dài. Lần này phải xin lỗi chị Nhiên.

Hiếu My hướng mắt về phía Nhiên tiếp: ề

- Không giấu gì chị, từ ngày chị đem Viễn về đây, cái sự kiêu hãnh hèn mạt nó lại trở về trong cơ thể tàn tật của em. Trong em có hai cái tôi, một cái tôi hiền lành trong trắng và một cái tôi xấu xa đê tiện. Giữa hai cái tôi này lúc nào cũng giành giật nhau. Khi anh Viễn đến, cái tôi xấu xa lại vùng dậy, em phải luôn luôn đè nén xuống. Còn anh Viễn mặc dù có chú ý nhưng vẫn không bị em hoàn toàn hớp hồn, cho đến lúc mà có lẽ ngoài kia nắng vàng đã tắt, bóng tối lò mò ập đến, trong nhà không còn một ai, khi em đang ngồi đàn những bản nhạc buồn của Traicosky, của Beethoven, anh Viễn nghe thấy, anh bước đến an ủi và khoác áo lên vai em sợ em lạnh, anh Viễn còn nói: "Anh không muốn thấy em tự hành hạ bản thân

mình". Chị Nhiên, chị biết không ngay lúc ấy con người xấu xa của em đã thắng, em biết anh Viễn thương hại em, nên em đã lợi dụng sự thương hại ấy để nắm lấy tay, rồi hờn hờn ngã vào lòng anh ấy.

Cả phòng khách chìm trong im lặng. Khang ngồi thẳng lưng mắt trừng trừng nhìn Hiếu My, ông bà Ngưỡng Hiền bối rối và Viễn có vẻ suy nghĩ:

Hiếu My vừa ho vừa tiếp tục nói:

- Chị Nhiên. Đó cũng là lúc chị bước vào và trông thấy, tiếng hét của chị làm cho con người tốt của em trở về, em giận và thấy mình nhơ nhớp vô cùng, nên em đã khóc và bây giờ xin được trình bày tất cả sự thật cho mọi người biết.

Quay sang Viễn, Hiếu My nói:

- Có một điều tôi cần phải nói rõ với anh, anh Viễn. Đó là anh đừng có hiểu lầm, ban nãy nếu không phải là anh mà là bất cứ một tay vô lại nào đến đây khoác áo cho tôi, thì tôi đều có thể ngã vào lòng hắn. Nỗi cô đơn, lòng chán chường thường đẩy con người vào những việc làm thiếu suy nghĩ. Bây giờ tôi mới nhận rõ ra mình là người yếu đuối. Và xin thưa với tất cả, với riêng anh Viễn rằng, đó không phải là tình yêu của tôi.

Viễn đứng yên lặng suy nghĩ, trong lúc Hiếu My từ tốn nhưng cương nghị tiếp:

- Chị Nhiên, em hiểu tình cảm của chị, chị đang giận em. Nếu em ở vị trí của chị chắc chắn em sẽ giận dữ hơn nữa. Em ganh ghét chị từ tiềm thức, bây giờ tất cả những đê tiện kia đã bộc lộ ra. Chị đã nhìn rõ con người em: kiêu hãnh, đê tiện, lợi dụng sự mù lòa của mình như một vũ khí để quyến rũ người

khác, để tất cả đàn ông trong cõi đời này phải phủ phục dưới chân. Chị đã nhìn rõ con người thật của em, nên em xin lỗi chị, nhưng không cầu xin chị tha thứ.

Ngừng một lúc, Hiếu My nói tiếp một cách rần rỏi:

- Bây giờ coi như tất cả những món nợ mà chị cho là đã mắc phải em, được bù trả đầy đủ. Em sẽ không bận tâm nữa, dù chị có yêu hay ghét em.

Hiếu My cười, một nụ cười thật là khó hiểu.

- Ngay từ bây giờ, chị cũng có thể tiếp tục giữ tình cảm cũ, vừa yêu vừa ghét em. Riêng về chuyện giữa chị với anh Viễn, coi như chuyện riêng của hai người, muốn tính sao thì muốn, vì em đã nói hết, nói rõ sự thật. Chị có thể giận anh ấy, đoạn giao với anh ấy luôn hoặc yêu anh ấy tùy chị.

Hiếu My quay sang Khang:

- Bây giờ tới anh.

Khuôn mặt Khang buồn buồn, chàng như kẻ lạc giữa mê trận.

- Anh Khang, anh hiểu rõ em hơn. Anh đã từng bảo em đừng tự ti đừng tự thương hại mình mãi. Nhưng anh có biết đâu tính tự ti mặc cảm và thương hại kia là hai vũ khí rất sắc bén? Anh là người đã bị em giữ chặt bằng hai thứ vũ khí đó. Em không biết là sau này tính đê tiện, ích kỷ kia còn ngự trong người em nữa không? Em không dám đoán chắc cái gì cả. Vì vậy anh cần phải suy nghĩ kỹ. Ở đây trước mặt ba mẹ em, không biết anh có còn thấy yêu được em nữa không?

Khang bàng hoàng nhìn Hiếu My. Mọi gút mắc đã được phơi bày. Khang nói:

- Vấn đề ở đây không phải là anh yêu em nữa hay không mà là em có cần anh nữa hay không?

Hiếu My trả lời rất trầm tĩnh và chân tình:

- Anh hẳn biết là lúc nào em cũng rất cần anh. Cái tốt và xấu của em đều cần anh. Anh là người nhiệt tình, hiền lành, có tài, em dễ gì tìm được người như vậy?

- Vậy thì em còn hỏi anh gì nữa. Em nghĩ là vì em ngã vào lòng Viễn mà anh giận em? Vậy là em xem thường anh quá. Đó chẳng qua là một phút yếu mềm. Nếu có thật là em đã yêu Viễn thì bằng mọi cách, anh cũng cố đoạt lại, vì vậy em yên tâm, anh yêu em! Không có vấn đề gì cả!

- Yêu cả bản tính đê hèn, ích kỷ, ngạo mạn của em ư? Còn một điều nữa, anh đừng quên rằng em mù lòa, không thể là một người vợ tốt, người vợ đảm đang được.

- Mặc kệ mọi thứ, anh yêu mọi thứ tốt và xấu em có!

- Nếu sau này em lại sa ngã thì sao?

Khang nói:

- Anh sẽ không để chuyện đó xảy ra. Khi nào tính thích chinh phục của em bảo hòa, em sẽ không còn ham muốn gì nữa, anh sẽ cố gắng lấp đầy khoảng trống trong tâm hồn em, không để em còn cảm giác cô đơn.

Hiếu My đưa tay ra cho Khang nắm lấy:

- Mấy hôm trước anh có đề cập đến chuyện hôn nhân mà anh Khang, anh cũng biết là em rất sợ khi nghe đến hai tiếng đó, vì nó như một thách thức, em sợ là mình không thể nào đáp ứng với cuộc sống gia đình, nhưng bây giờ thì em xin đồng ý,

em sẽ cố gắng để trở thành một người vợ tốt dù em không nhìn thấy gì cả.

- Hiểu My!

Khang kêu lên, trong khi xiết chặt lấy tay của Hiểu My:

- Sự chấp nhận đột ngột của em là do em yêu anh hay chẳng qua là một sự kích động nhất thời do chuyện ban nãy?

Hiểu My đáp:

- Có lẽ cả hai, em xin thú thật là em muốn lập gia đình ngay bởi vì em muốn có một cuộc sống ổn định và hoàn toàn với anh.

Khang quay lại nhìn vợ chồng ông Ngưỡng Hiền.

- Vậy hai bác cho phép chúng con sớm thành hôn chứ?

Bà Lan Đình rung rung nước mắt:

- Bác sợ không rời được Hiểu My, nhưng rời bác cũng nghĩ, biết đâu sự mất mát đó lại mang đến nhiều thứ khác. Cậu Khang, tôi đã xem cậu là rể trong gia đình này từ lâu rồi.

Ông Ngưỡng Hiền ngồi cạnh chỉ yên lặng, trong khi Hiểu My nằm trong lòng Khang nói:

- Thế này thì mọi chuyện đã rõ ràng rồi nhé. Em bây giờ thấy mệt, em cần phải ngủ một giấc, anh có thể đưa em vào trong, ngồi cạnh em cho em ngủ được không?

Khang không trả lời đưa mắt nhìn vợ chồng ông Ngưỡng Hiền, rồi dìu Hiểu My vào phòng riêng của nàng.

Có lẽ bão tố đã trải qua, gian phòng chìm vào yên lặng.

Yên Nhiên mệt mỏi dựa lưng vào ghế sa lông.

Bà Lan Đình kéo tay chồng nói:

- Thôi chúng ta vào trong đi, để phòng khách lại cho chúng nó.

Và bà Lan Đình quay sang Yên Nhiên:

- Yên Nhiên, con đừng có ương ngạnh quá, hãy thoáng một chút, con sẽ thấy cuộc đời tốt đẹp hơn. Không hẳn chỉ có con vui mà người bên cạnh con cũng vui, trong đời này hạnh phúc và bất hạnh thường chỉ cách nhau trong gang tấc.

Bà Lan Đình và ông Ngưỡng Hiền cũng bỏ đi vào.

Trong phòng khách chỉ còn lại Yên Nhiên và Viễn. Hai người im lặng nhìn nhau.

CHƯƠNG 10

Đêm đã khuya.

Yên Nhiên vẫn ngồi co ro trong ghế, hình như nàng đang suy nghĩ. Viễn ngồi gần đấy nhìn người yêu. Quần áo của Yên Nhiên đã khô, tóc vẫn còn rối. Yên Nhiên có vẻ mệt mỏi, Viễn chỉ ngồi yên lặng, không nói gì hết, chàng biết mình có lỗi, nói gì cũng không biện hộ được cho hành động sai lầm của mình. Viễn đi vào phòng vệ sinh, lấy khăn mặt thấm nước nóng đem ra đưa cho Yên Nhiên. Yên Nhiên máy móc đỡ lấy lau mặt rồi đưa trở lại. Viễn lại rót một ly trà nóng đưa cho Yên Nhiên. Thái độ yên lặng của Yên Nhiên làm Viễn thấy bối rối. Mẫn cảm cho Viễn biết, Hiếu My có thể nào thì Yên Nhiên cũng sẽ tha thứ, dù sao họ cũng là chị em ruột, và lại Hiếu My là một đứa em gái đầy bất hạnh. Còn chàng? Yên Nhiên có sẵn sàng tha thứ chăng? Viễn thở dài và kéo một chiếc ghế đến ngồi đối diện với Yên Nhiên. Dù sao, thì vết thương hôm nay cũng không để đến ngày mai mới giải quyết, có cần giải phẫu cứ phải giải phẫu, Viễn đỡ lấy ly trà trong tay của Yên Nhiên rồi nắm lấy tay nàng, Yên Nhiên thụ động để cho Viễn nắm lấy, đầu óc nàng như đang gửi ở một thế giới khác, mông lung và xa vắng.

- Yên Nhiên này! Yên Nhiên!

Nhưng Yên Nhiên vẫn yên lặng. Viễn thở dài. Thái độ yên lặng không phản kháng của Yên Nhiên làm cho Viễn cảm thấy xa rời. Yên Nhiên như một chiếc thuyền nhỏ đang từ từ

tách bến: âm thầm và lặng lẽ.

- Yên Nhiên ơi. Sao em không nói gì cả vậy? Hãy nói với anh đi, anh nghe em nói đây.

Yên Nhiên nhướn mắt lên nhìn Viễn, nhưng lại không nói gì. Viễn đau khổ. Anh có cảm tưởng như mình vừa ngậm phải một cái gì đắng đắng trong miệng.

- Hãy nói đi em!

Cuối cùng rồi Yên Nhiên cũng lên tiếng:

- Em chỉ muốn hỏi anh một điều?

- Em cứ hỏi.

Viễn sung sướng khi thấy Yên Nhiên chịu mở miệng, dù sao thì nói còn hơn im lặng nặng nề. Yên Nhiên vừa nuốt nước bọt một cách khó khăn vừa nói:

- Hôm nay Hiếu My đã nói rất nhiều. Em không ngờ hôm nay cô ấy lại nói năng một cách lưu loát như vậy, nhưng dù sao cũng còn một ít nghi ngờ xin anh thành thật cho em biết.

- Được rồi em hỏi đi, anh sẽ trả lời thành thật.

- Hiếu My nói là khi cô ấy ngã vào lòng anh, đó là do cô ấy chủ động hay là do anh tấn công?

Viễn nhìn Yên Nhiên không biết phải trả lời sao. Tại sao em lại nhảy bén như thế? Tại sao em cứ hỏi mãi việc đó? Không lẽ em không biết trên đời này có rất nhiều chuyện đôi lúc chỉ rất tình cờ, nhưng cũng là hạnh phúc. Hiếu My dù có thông minh vẫn không qua được Yên Nhiên.

- Em đã hỏi sao anh không trả lời. Anh không muốn trả lời ư?

Viễn trả lời một cách thành thật:

- Vâng. Đó là do anh chủ động.

Yên Nhiên gật đầu. Một câu trả lời ngoài ý muốn, nàng lại rơi vào sự suy tư. Bỗng dưng, Viễn thấy mình vô cùng tuyệt vọng, chàng có cảm tưởng như mình là một tội nhân đang đứng trước phiên tòa.

- Thế anh có yêu Hiếu My không?

Yên Nhiên đột nhiên hỏi, giọng rất dịu dàng. Viễn bối rối, chàng cắn nhẹ môi, thành thật:

- Anh cũng không biết, anh nghĩ là anh đã bị Hiếu My lôi cuốn giống như điều cô ấy đã nói. Sự yếu đuối và tàn tật của Hiếu My đã tạo ra trong lòng anh một tình cảm khó giải thích, có thương hại, có tội nghiệp, có cảm thông, chính anh cũng không thể phân tích cái tình cảm đó có phải là tình yêu hay không? Ngược lại, với em thì khác, anh không thương hại, không tội nghiệp. Hơn thế nữa, giữa anh và em ngoài tình yêu, nó còn ẩn chứa một sự khâm phục, tôn trọng. Anh yêu em điên cuồng, và nghĩ là không có một cái gì phá vỡ được, không có ngăn trở nào chia lìa được.

Yên Nhiên ngược lên nhìn Viễn với những giọt nước mắt.

- Anh Viễn. Anh có tài thuyết phục ghê gớm. Trách gì Hiếu My... Thôi được rồi coi như em tin anh.

Viễn sung sướng thở phào như một tội nhân vừa được quan tòa rộng lượng ban phát cho một ân huệ cuối cùng. Chàng úp mặt vào lòng bàn tay của Yên Nhiên.

Yên Nhiên mệt mỏi nói:

- Thôi anh về đi. Anh hãy dành cho em một tuần lễ.

Viễn ngạc nhiên:

- Một tuần lễ? Thế là thế nào?

- Trong tuần lễ đó anh đừng đến đây, cũng đừng điện thoại hoặc tìm cách gặp em, hãy cho em một tuần lễ để lòng em bình thản trở lại. Hi vọng ngần ấy thời gian đủ để cho em tìm nghĩ ra một quyết định. Em sẽ làm gì và chuyện chúng mình sẽ ra sao?

Viễn có vẻ đau khổ.

- Yên Nhiên, sao em nói là em đã tin anh.

- Đồng ý là em đã tin anh. Nhưng em chưa thấy tin được với chính mình. Tình yêu đâu phải là một trò đùa tình nghịch!

- Em nói thế là thế nào?

Yên Nhiên thở dài:

- Em không tin là em vẫn còn yêu được nữa. Hiểu My đã bảo rằng cô ấy có mặc cảm tự ti, tự thương hại mình, thật ra đó là bản chất của em. Cô ấy đâu có hiểu chính vì cái mặc cảm đó mà lúc nào em cũng thua Hiểu My. Bây giờ em không dám tin ở chính mình. Em cần phải có một thời gian để suy nghĩ, một tuần lễ sau anh hãy đến đây để nhận lấy đáp số. Em sẽ cho anh một câu trả lời dứt khoát.

Viễn tái mặt:

- Tại sao là câu trả lời dứt khoát?

- Có nghĩa là chúng ta sẽ tiếp tục hay chia tay.

Yên Nhiên trả lời một cách rõ ràng. Viễn chợt thấy như tim ngừng đập, chàng nhìn thẳng vào mắt người yêu và biết rất rõ ràng là Yên Nhiên đã nói thật. Khi người con gái đã đánh mất lòng tin của chính mình là cả một sự đau khổ dằn vặt lớn. Viễn chợt thấy giận mình, giận sự "thành thật" quá đáng phát ra từ đáy lòng mình. Về chuyện lúc tối, tại sao ta không nói do Hiểu My chủ động? Nhưng nếu nói thế, ta sẽ tự cảm thấy dè tiện. Chàng đau khổ nhìn Yên Nhiên. Ta không thể mất nàng! Vì như vậy là mất tất cả đời ta. Viễn kéo Yên Nhiên vào lòng, nàng không phản kháng, cũng không nòng nân như những lần trước đó!

- Yên Nhiên, anh không thể nào chờ cả một tuần lễ. Anh sẽ nhớ em đến chết mất.

Yên Nhiên mệt mỏi nói:

- Anh sẽ không chết. Nếu anh không chịu đợi một tuần lễ thì em sẽ quyết định ngay.

Viễn vội lấy tay che miệng Yên Nhiên lại, và nói như sợ Yên Nhiên quyết định:

- Được rồi, được rồi, anh sẽ đợi.

- Trong một tuần lễ này, mong là anh sẽ không quấy rầy em, để chúng ta có thời gian suy gẫm về nhau.

Viễn buồn bã nói, pha lẫn một chút giận dữ:

- Anh thấy không cần phải suy nghĩ gì hết. Anh không hiểu sao em lại thích giày vò chính mình như vậy? Tại sao lại mất niềm tin? Anh đã trình bày tất cả với em là anh yêu em, cần

em, tại sao em lại không tin? À bây giờ anh hiểu rồi...

Viễn cắn môi nói:

- Bây giờ anh mới biết Khang trước kia là người yêu của em, anh chỉ là chiếc bóng mờ, lấp chỗ trống trong tâm hồn em, có thể em không hề yêu anh và vẫn còn yêu Khang...

Yên Nhiên ngẩng đầu lên nhìn Viễn với đôi mắt lạ lùng, nàng không đánh chảnh, đứng dậy và đi vào trong.

Viễn đuổi theo nài nỉ:

- Anh lại nói vậy rồi. Anh điên lên mất, anh xin lỗi em, anh sẽ cố gắng nghe lời em, anh sẽ đợi một tuần lễ. Em hãy nhớ là mẹ em nói đúng đấy, hạnh phúc hay bất hạnh chỉ cách nhau một khoảng cách nhỏ. Anh sẽ cố chờ và hứa không quấy rầy em.

- Thôi được rồi, em mệt lắm. Hãy để em đi ngủ.

Viễn đứng bất động, khi Yên Nhiên bước vào phòng riêng.

- Tạm biệt!

Và những ngày tiếp theo đối với mọi người vẫn là một tuần lễ bình thường. Riêng đối với Yên Nhiên và Viễn thì rõ là một tuần đau khổ. Tình yêu đầm ấm ngày nào dường như không còn. Yên Nhiên, nàng cũng tránh mặt Hiếu My, sáng sớm thức dậy chưa dùng điểm tâm là đã đến sở, chiều tối cũng không về dùng cơm, mà đi chơi với các cô bạn đồng nghiệp hoặc đi xem chiếu bóng mãi tối mò mới trở về nhà. Về đến nhà là lại vào phòng riêng đóng kín cửa. Bà Lan Đình có gọi, Yên Nhiên cũng không mở chỉ nói ra "Con ngủ rồi". Coi như Yên Nhiên trốn lánh tất cả mọi người.

Hiếu My thì lại bận rộn chuyện hôn nhân gia đình, hai bên đã chánh thức gặp mặt nhau. Ba mẹ của Khang không hài lòng lắm với cuộc hôn nhân này. Khang là con trai duy nhất, trước kia thấy Khang đến nhà họ Vệ, cha mẹ chàng đã tưởng rằng tình cảm của Khang là dành cho Yên Nhiên, không ngờ bây giờ lại đòi cưới cô vợ mù. Tuy bất mãn, nhưng thấy con rất cương quyết "Con không lấy ai khác ngoài Hiếu My" khiến ông bà vì sợ mất con đành miễn cưỡng chấp thuận, thế là mọi việc được tiến hành, đặt nhẫn cưới, may áo, in thiệp, sửa sang nhà cửa lại v.v... Cuộc sống của Khang và Hiếu My bận rộn lên, họ không còn thì giờ để nghĩ đến chuyện khác.

Còn Viễn. Viễn rất giữ lời, suốt tuần lễ đó chàng không đi tìm Yên Nhiên, không tới nhà, không gọi điện thoại cũng không vào thư viện nhưng ngày đầu tiên, khi tan sở về nhà Yên Nhiên đã nhận được một bó hoa mẫu đơn với bưu thiếp trên đó có hàng chữ:

Ai cũng bảo hoa mẫu đơn mùa thu là biểu hiện của sự đợi chờ, và anh đang ở tâm trạng đó.

Ngày thứ hai vừa về tới nhà Yên Nhiên lại nhận được một bó hoa thủy tiên màu vàng với một bưu thiếp:

Ai cũng bảo thủy tiên vàng biểu hiện cho hy vọng.

Vậy thì anh đang hy vọng.

Ngày thứ hai nhớ nhung nhiều hơn ngày thứ nhất, chỉ còn biết hy vọng thôi.

Qua ngày thứ ba Yên Nhiên nhận được một bó uất kim hương với dòng chữ:

Màu tím của uất kim hương tượng trưng cho tình yêu vĩnh

cửu.

Vĩnh cửu có nghĩa là không tàn với bó hoa này.

Tình yêu anh vô tận.

Ngày thứ tư sao lại dài lê thê:

Xin hãy tha thứ cho anh, anh chỉ muốn nhắn như vậy.

Ngày thứ năm, Yên Nhiên nhận được bó hoa sen trắng:

Đây là bó hoa ngàn năm,

anh mong rằng nó có thể nói lên nỗi lòng mong mỏi đến vô vàng của mình, em sẽ quên hết và chỉ còn yêu anh.

Qua ngày thứ sáu là một bó hoa hồng đỏ:

Ngày thứ sáu là ngày của tình yêu,

tất cả những khổ đau đều tan biến.

Anh yêu em và chỉ yêu em.

Tin hay không tin đều do em cả.

Qua ngày thứ bảy lúc tan sở về, Yên Nhiên không nhận được hoa nữa. Vừa ra khỏi cửa thư viện là Yên Nhiên trông thấy chiếc xe cà tàng. Viễn bước xuống xe với bó hoa bảy đóa trên tay. Bảy đóa bảy màu. Viễn đứng trước mặt Yên Nhiên. Đôi mắt thâm sâu. Chàng có vẻ gầy đi, Yên Nhiên nhìn Viễn mà không dám lên tiếng vì sợ mở miệng ra là sẽ khóc ngay. Viễn cũng thần thò im lặng, chàng chỉ thâm lặng nhìn Yên Nhiên với đôi mắt buồn, sau đó chàng xin đưa nàng ra xe. Yên Nhiên ôm bó hoa áp sát vào má và thấy tấm bưu thiếp nhỏ với dòng chữ:

"Bảy đóa hoa bảy màu,
bảy ngày dài đợi mong,
tháng ngày qua chậm chậm rồi ngày mới bắt đầu".

Yên Nhiên vừa đọc vừa khóc, những giọt nước mắt rớt trên cánh hoa như những hạt trân châu. Chiếc xe chạy vụt ra ngoài ô rồi dừng lại bên bờ biển nơi mà cách đây một thời gian họ đã quen nhau. Viễn quay lại nhìn Yên Nhiên hỏi:

- Án đã mãn hạn rồi phải không?

Yên Nhiên chỉ sụt sùi khóc không đáp. Viễn móc túi lấy khăn mùi soa ra, lau nước mắt cho Yên Nhiên:

- Em đã nghĩ kỹ chưa?

Yên Nhiên gật đầu:

- Thế vẫn tiếp tục hay chia tay?

- Từ đây về sau anh không được quyền ôm bất cứ một người đàn bà nào khác, em ghét anh, giận anh kinh khủng...

Yên Nhiên vừa nói vừa khóc, Viễn choàng người qua, hôn tới tấp trên mặt Yên Nhiên.

Như vậy là giữa Yên Nhiên và Viễn đã giải hòa. Tình yêu của họ say đắm hơn nhưng mỗi lần đối diện với Hiểu My và Khang họ lại cảm thấy bối rối giữa nhóm bốn người như có một khoảng cách, họ không còn thân mật như xưa.

Đám cưới giữa Hiểu My và Khang định sẽ cử hành vào ngày năm tháng hai, thời gian rõ vội vã. Bà Lan Đình suốt ngày bận rộn với việc mua sắm quần áo nữ trang, giày dép cho

Hiếu My.

Em lấy chồng trước chị là một chuyện không bình thường, nhất là khi chị cũng có người yêu. Nhưng bà Lan Đình cũng hiểu là cuộc hôn nhân này tổ chức càng sớm càng tốt. Giữa Yên Nhiên và Hiếu My bây giờ như có một hố sâu ngăn cách. Bà Lan Đình biết tính của hai đứa con đều ương ngạnh bướng bỉnh ngang như nhau, không ai nhường bộ ai, bà chỉ mong mỗi thời gian sẽ hàn gắn lại sợi dây tình cảm chị em cho gia đình đầm ấm.

Trước lễ cưới của Hiếu My ba hôm, tối hôm ấy Yên Nhiên cũng về rất trễ. Viễn chỉ đưa Yên Nhiên đến cổng, không vào nhà, và Yên Nhiên vào đến nhà là đi tắm rửa, thay đồ, rồi lên giường ngay.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, có lẽ là của mẹ, Yên Nhiên nghĩ mẹ định vào để giảng hòa hai đứa chẳng?

- Cửa không khóa cứ vào.

Yên Nhiên vẫn nằm yên nói với ra. Và cửa mở, Yên Nhiên giật mình vì người bước vào là Hiếu My trong chiếc áo ngủ. Hiếu My khép cửa lại, rồi bước tới bên giường của Yên Nhiên:

- Chị Nhiên em muốn nói chuyện với chị mấy câu được chứ?

- Được.

Hiếu My nói rồi ho mấy tiếng:

- Em biết là chị đang giận em, em chưa dứt bệnh ho nhưng em chịu không nổi chuyện chị không đoái hoài tới em. Nếu để tình trạng này kéo dài, chị sẽ giận em mãi, đó là điều làm

em không yên tâm, chị cũng biết là em sắp rời khỏi gia đình này, chị có thể giúp em ra đi một cách vui vẻ, chị rộng lượng tha thứ cho em được chứ?

Hiếu My quỳ xuống giường và nước mắt chảy ra má. Yên Nhiên ngồi dậy nắm lấy bàn tay em, bàn tay lạnh buốt.

- Mau lên giường đi, tay chân em lạnh cóng thế này, sắp lấy chồng đến nơi mà vẫn không biết tự lo cho mình.

Hiếu My leo lên giường chui vào chăn ôm cứng lấy chị và hai chị em cùng khóc, Yên Nhiên khóc khi cảm thấy thân thể của Hiếu My gầy yếu, khóc với cái mù lòa của Hiếu My, với cái ngày sắp chia xa gia đình của em gái. Yên Nhiên cũng khóc cho sự tàn nhẫn của chính mình, khóc cho niềm vui bị đánh mất, khóc cho tình yêu, khóc cho niềm ân hận...

- Chị Nhiên, em không ganh ghét chị lắm đâu, có thể nào chẳng nữa thì tình yêu của em dành cho chị cũng vượt xa sự ganh ghét, chuyện xảy ra hôm ấy em như bị quỷ ám...

Hiếu My vừa thốn thức vừa nói. Yên Nhiên đưa tay lên bịt miệng em gái lại.

- Thôi đừng nói nữa, tất cả đã qua rồi. Hiếu My, Chị cũng không hận em, mấy ngày qua chỉ vì tự ái, nên chị không nói chuyện với em, chứ không có gì khác, dù thế nào thì em vẫn là đứa em gái duy nhất của chị.

Hiếu My vẫn thút thít:

- Chị Nhiên, bấy nhiêu lời của chị đã làm em sung sướng lắm rồi. Em vô cùng cảm ơn chị, chị yêu dấu của em.

Tối hôm đó hai chị em đã ôm nhau ngủ chung trên giường

đến sáng.

CHƯƠNG 11

Rồi Hiếu My với Khang làm lễ cưới. Lễ cưới đơn giản nhưng rất long trọng. Khách mời chỉ là những bạn bè thân thiết chứ không phô trương rùm beng. Hai người đến phòng hộ tịch làm giấy hôn thú, trao đổi nhẫn cưới... Tiệc rượu kết thúc và Hiếu My giờ là vợ của Khang.

Hoàn cảnh gia đình của Khang thuộc loại khá giả. Họ ở chung cư tận lầu mười một, nhưng căn nhà rất rộng, trên tám mươi mét vuông. Ở cái xứ tắc đất tắc vàng như Đài Bắc này, có một căn nhà như vậy là quá sang rồi, tuy không bì được với vi-la nhà họ Vệ.

Hiếu My và Khang được một phòng ngủ rộng, có phòng tắm riêng, có cả chiếc đàn dương cầm mới. Chiếc đàn này do ba mẹ Hiếu My tặng. Hai ông bà nói rằng phải để chiếc đàn cũ ở nhà để mỗi lần Hiếu My về đều có thể đàn. Còn chiếc đàn mới để ở nhà Khang, để khi buồn Hiếu My sẽ đàn cho khuây khỏa.

Căn nhà của cha mẹ Khang có tất cả bảy phòng. Phòng khách, phòng ăn, phòng riêng của cha mẹ, phòng đón khách (kể cả khách đến đánh bài mạt chược, vì mẹ Khang rất mê món này). Phòng của vợ chồng Khang, rồi một phòng đọc sách (Khang làm nghề biên tập viên báo nên rất cần sách báo lưu trữ). Phòng cuối cùng là của bà Thu Nga, một người làm trung thành đã phục dịch gia đình Khang trên hai mươi năm, giống như Tú Hà ở nhà Hiếu My vậy.

Hôn nhân - một cuộc sống mới, hai vợ chồng trẻ yêu nhau khăng khít. Cha mẹ chồng thương con, thương dâu và biết cảm thông với nỗi bất hạnh của Hiếu My nên cuộc sống gia đình cũng gọi là hòa đồng hạnh phúc. Dĩ nhiên đối với Hiếu My còn quá nhiều thứ chưa thích ứng. Vợ chồng Khang không đi du lịch để hưởng tuần trăng mật vì Hiếu My mù lòa, cảnh núi cao sông rộng nào có ý nghĩa gì. Báo của Khang là nguyệt san, mỗi tháng phát hành một lần. Với vai trò chủ biên, Khang không thể nào vắng mặt lâu được. Vì vậy vừa làm lễ cưới xong là đôi vợ chồng trẻ bước ngay vào cuộc sống gia đình bình thường. Sáu năm đeo đuổi, bây giờ đã đạt được mục đích, Khang thấy quá mãn nguyện, duy chỉ có Hiếu My là chưa quen. Mấy ngày đầu nàng bước tới đâu là ngã, là vấp tới đó. Đồ đạc ở nhà họ Vệ được sắp xếp ở vị trí nhất định, Hiếu My đã quen thuộc rồi. Còn nơi đây bàn ghế luôn di động. Kết quả là trên người Hiếu My bị khá nhiều vết bầm sưng. Mẹ Khang là người đàn bà tốt bụng, rất yêu quý con. Khang là núm ruột duy nhất của bà, bà muốn con trai phải có cái mà người khác không có. Chuyện Khang đem lòng yêu Hiếu My, một cô gái mù, lúc đầu bà rất khổ tâm buồn bực nhưng cuối cùng vì yêu con, chiều con nên bà đã phải cắn răng chịu đựng nỗi buồn đau, chấp nhận cho Khang cưới Hiếu My. Thấy Hiếu My đụng đâu vấp đấy, bà nói:

- Sao té nữa ư? Điều này chắc phải mượn thêm một cô bé dẫn đường. Hiếu My, thế ở nhà con đi đứng làm sao?

Hiếu My không dám nói là ở nhà mình đồ đạc không có bày biện tùm lum như vậy, mà cái gì ở đâu thì mãi mãi ở đó. Cha mẹ và chị Nhiên, kể cả Tú Hà đều hiểu nàng, thấy bất cứ vật nào để sai vị trí là họ tự ý dọn ngay để không gây cản trở cho sự đi lại của Hiếu My. Trong khi bà mẹ của Khang quen chỉ

tay năm ngón, chứ không quen sờ mó đến công việc. Cách thức sinh hoạt như vậy Hiếu My chưa quen. Thế là mỗi lần vấp ngã, Hiếu My lúng túng sợ hãi một cách thật tội nghiệp:

- Xin lỗi... Xin lỗi, tôi không để ý ở đây có chiếc ghế.

Với Khang thì khác, mỗi lần thấy Hiếu My té chàng rất đau lòng, bực quá chàng quay sang quát bà Thu Nga:

- Chiếc ghế này rõ ràng nằm ở phòng ăn, tại sao bây giờ lại chạy ra đây? Đã nói với dì bao nhiêu lần rồi, bảo là đồ đạc cứ để yên ở đó. Có chút vậy mà dì cũng không nhớ, để gây ra chuyện...

Bà Thu Nga nghe Khang nói thế rất buồn trong lòng. Bà hầu hạ gia đình này hai mươi mấy năm nay, nề nếp như vậy quen rồi, có bao giờ bị ai quở mắng đâu. Sau mấy lần bị Khang mắng mỏ, bà phản ứng lại:

- Cậu nên nhớ rằng tôi ở đây đã hai mươi mấy năm, cậu được tôi chăm sóc từ nhỏ. Bà chủ cũng không hề la mắng tôi một tiếng. Vậy mà bây giờ cậu có vợ rồi, cậu lên chân với tôi. Ai bảo cậu chọn một cô vợ dễ té như vậy rồi đổ thừa chúng tôi? Nếu cậu còn bực bội với tôi nữa, thì tôi sẽ xin nghỉ làm ngay.

Kết quả Khang phải quay qua xin lỗi bà Thu Nga.

Không có biện pháp nào tốt hơn để thu xếp mọi việc cho nhanh chóng. Đã mấy mươi năm nay, cuộc sống gia đình diễn ra như vậy, không lẽ chỉ vì sự hiện diện của Hiếu My mà thay đổi hết? Hiếu My cũng sống mãi trong không khí phập phồng lo sợ. Nàng rất ngại sợ Khang bực dọc la rầy người trong nhà, sẽ tạo thêm sự bất hòa, xa cách. Hiếu My bắt đầu sống im lặng khép kín như con ốc sên chui vào trong vỏ.

Những lúc không có Khang ở nhà, nàng cố gắng đi chậm chậm không để cho mình bị ngã. Còn nếu lỡ té mà có Khang ở nhà thì nàng vội vàng nói:

- Không sao, lỗi tại em, tại em đi nhanh quá!

Hiếu My bắt đầu học cách che đậy, học nói dối.

Tối đến chỉ có hai người trong phòng với nhau, Khang ôm chặt lấy Hiếu My trong vòng tay, chàng đau xót khi chạm phải những vết sưng hằn in lên người Hiếu My. Vừa hôn vợ đắm đuối, Khang vừa thốt lên:

- Hiếu My, anh yêu em, lúc nào anh cũng muốn tạo cho em một tổ ấm gia đình hạnh phúc. Nhưng nhiều khi anh nghĩ anh đã làm ngược lại, đã khiến cho em phải khổ... Hiếu My, anh rất đau lòng!

Hiếu My úp mặt vào lòng chồng thổn thức:

- Đừng, anh đừng nghĩ vậy. Sống bên anh em vô cùng hạnh phúc, trượt té một hai lần nào có nghĩa lý gì đâu anh? Đó là vấn đề thích ứng rồi em sẽ quen. Em bảo đảm với anh chỉ mấy hôm nữa là đâu sẽ vào đấy, em sẽ không còn vấp té nữa cho anh xem.

Thế rồi, ngày tháng trôi qua, quả nhiên Hiếu My ít bị té hơn trước. Khang bận công việc ở sở, sáng đi tối mới về, không tận mắt chứng kiến cảnh sinh hoạt của vợ trong ngày. Nhưng khi nhìn thấy vết bầm trong người Hiếu My càng lúc càng ít đi, không nghe mẹ than phiền nhiều nữa, chàng cũng yên tâm. Hiếu My nói đúng, vấn đề là ở chỗ thích ứng. Thật ra thì Hiếu My cũng biết được những khó khăn hạn chế của mình. Nên suốt ngày hầu như nàng giam mình trong phòng riêng.

Mọi vật được sắp đặt ở vị trí nhất định chứ không hay xê dịch như trước nữa. Ngoài ba bữa ăn ra, thời gian còn lại Hiếu My sống như một phạm nhân trong nhà tù.

Cha của Khang lúc trẻ tốt nghiệp khoa văn, nhưng sau đó lại quay qua kinh doanh địa ốc. Ở thành phố Đài Bắc chỉ có kinh doanh mặt hàng này là mau phát tài nhất thôi. Dân số ngày một phát triển, giá nhà càng lúc càng cao, vì vậy việc kinh doanh của cha Khang càng lúc càng phát đạt. Dù lo việc kinh doanh nhưng thỉnh thoảng ông cũng hay thảo luận vấn đề văn học với Khang. Đối với chuyện hôn nhân của Khang, lúc đầu ông phản đối, nhưng thấy Khang vẫn khẳng khái một mực không thay đổi ý định, ông đành nhượng bộ nhưng không quên nhắc chừng con trai:

- Hiếu My giống như một con búp bê, một tác phẩm nghệ thuật, một pho tượng ngọc. Vì quá quý nên cha sợ là chỉ để cho người ta ngắm nhìn thưởng thức chứ không phải để làm vợ và làm mẹ. Khang, cha thấy cuộc hôn nhân này của con có tính mạo hiểm đấy.

Khang vẫn không chịu thua:

- Nhưng thưa cha cuộc hôn nhân nào lại không là một cuộc mạo hiểm?

Sau khi Hiếu My trở thành vợ Khang, cha chàng vì bận bịu việc kinh doanh nên cũng không có thời gian đâu để tâm đến cuộc sống riêng của hai trẻ. Nhưng rồi lời phàn nàn của vợ, của bà Thu Nga cũng làm ông phân vân không ít. Ông thở dài nói:

- Miễn sao thằng Khang nó thấy hạnh phúc là được.

Liệu Khang có tìm thấy hạnh phúc không? Giai đoạn đầu thì đúng như thế vì chàng đã có được cái mình mơ ước. Nhưng rồi thời gian trôi đi đúng như câu nói của cha "Hiếu My giống như một tác phẩm nghệ thuật chỉ để cho mọi người ngắm nhìn" mà đời sống thì đâu phải chỉ cần sự thưởng thức, và cuộc sống của chàng như thiếu thốn cái gì đó. Hiếu My ít chịu ra phố, không đi đâu xa. Mà mỗi lần ra khỏi nhà là nàng lại đòi về nhà cha mẹ mình. Mù lòa thì nàng làm sao xuống bếp, làm sao làm thức ăn cho chồng? Phần lớn thời gian nàng chỉ ngồi bên cây đàn. Những bản nhạc kế tiếp có khi kéo dài hàng bảy tám tiếng đồng hồ. Sự cách âm của các căn nhà trong chung cư không tốt nên Hiếu My đánh đàn ở trong phòng mà đứng ở cầu thang bên ngoài vẫn còn nghe thấy. Tiếng đàn hay thật, lạnh lót thật, nhưng ở cái xã hội sống vội vã chụp giựt này, thử hỏi có bao nhiêu người biết thưởng thức tiếng đàn kia? Vì vậy chuyện cãi vã giữa Khang và Hiếu My lần đầu cũng bắt đầu từ tiếng đàn huyền diệu của nàng.

Hôm ấy khi vừa ở tòa soạn về, bước vào thang máy Khang đã gặp bà láng giềng đứng đó, bà ta nói thẳng:

- Nhờ anh một việc nhé, anh nói lại giùm với vợ anh, làm ơn đừng đàn nữa. Từ khi cô ấy về đây đến giờ, lối xóm chẳng ai ngủ trưa được. Đàn phải lựa lúc, đàn riết rồi chắc cả chung cư này phải điên lên hết.

Ở chung cư có nhiều cái cũng bức thật, chung quanh phần đông là những con người kém tế nhị. Khang rửa thầm trong bụng, chàng không định đem chuyện đó ra kể lại cho Hiếu My nghe vì chàng biết lòng Hiếu My chắc hẳn là cô đơn. Nếu không đàn thì Hiếu My biết sử dụng thời gian đó để làm gì? Và lại, lúc này tiếng đàn là niềm giải thoát, giúp nàng vui đi phần nào phiền muộn của cuộc sống quanh hiu buồn tẻ khi

chồng đi làm vắng.

Khang vào nhà, tiếng đàn của Hiếu My vẫn vang vang. Có bạn của mẹ Khang đến thăm, bà Tôn, người bạn già trên hai mươi năm của mẹ chàng. Vừa nhìn thấy Khang, câu đầu tiên của bà Tôn là:

- Cậu có phúc dữ đả! Cưới được cô vợ đàn giỏi, bao giờ đi trình diễn thế?

- Dạ vợ cháu chỉ đàn chơi cho vui thôi.

Bà Tôn làm như có vẻ ngạc nhiên:

- Sao cô ấy nhàn rồi thế? Tôi nghe đàn cả buổi chiều nay cơ mà?

Mẹ Khang bất bình không nhin được cũng nói với Khang:

- Thôi con bảo vợ con đừng đàn nữa, ồn đến độ mẹ không nói chuyện được, có đàn thì đàn nhỏ hơn một chút. Tối qua nhà họ La ở tầng dưới cũng điện thoại lên phản đối, họ nói ồn ào quá.

Khang cảm thấy giận, chàng giận tất cả mọi người. Chàng bước nhanh vào phòng. Hiếu My ngừng đàn, quay lại nhìn chồng với nụ cười:

- Mới về hờ anh?

Xong, lại quay người tiếp tục đàn. Một khúc nhạc của Schubert vang lên. Khang bước tới đặt tay lên vai vợ.

- Đừng đàn nữa em, anh có chuyện muốn nói với em.

Hiếu My ngừng đàn, ngoan ngoãn chờ đợi.

- Anh muốn nói gì với em ư?
- Em... Em thấy đàn mãi thế này không thấy mệt sao?
- Em quen rồi.

Khang suy nghĩ một chút cố gắng lựa lời:

- Em... Em không thể tìm một thú vui nào khác ư? Đàn mãi cuộc sống sẽ đơn điệu, hay là chúng ta ra ngoài chơi, kết bạn hay đi xem chiếu bóng.

Vừa nói đến chữ chiếu bóng, Khang biết ngay mình lỡ lời, nhưng không rút lại kịp. Mặt Hiếu My tái hẳn.

- Em đàn gảy khó chịu cho ai ư? Chắc có người không hài lòng phải không?

Khang bối rối:

- Không, không, anh chỉ sợ em mệt mỏi quá thôi.

Hiếu My cúi đầu suy nghĩ:

- Vậy thì tối nay mình đi xem "chiếu bóng" vậy.
- Anh xin lỗi em, anh lỡ lời.

Khang vội vàng nói, chàng cảm thấy xót xa và trên khuôn mặt của chàng phảng phất một chút phiền muộn. Bấy giờ Khang chợt cảm thấy cuộc sống quá phức tạp. Cuộc sống là thực tế đa dạng đôi khi lạnh lùng khắc nghiệt, không phải chỉ cần ba chữ "anh yêu em" là đủ, mà còn là mục đích niềm vui, sự hưởng thụ và cùng nhau chia xẻ ngọt bùi. Giữa Khang và Hiếu My thì sao? Cái "cùng" đó quá ít. Mới lấy nhau chưa thấy khó khăn nhiều, nhưng sau này, những ngày dài đâu chỉ

có tình yêu và những khám phá mới? Hãy nghĩ đến những tháng ngày dài đó. Khang nắm tay Hiểu My, kéo về phía giường, nhỏ nhẹ:

- Hiểu My, chúng ta sống cạnh nhau cả đời, phải không em?

Hiểu My không hiểu Khang định nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

- Đấy em thấy, như vậy có nghĩa là em không thể mãi mãi ngồi bên cây đàn.

- Sao vậy? Đàn làm em vui, em không mệt mỏi.

- Nhưng đâu phải ai cũng muốn nghe. Những người chung quanh ở tầng trên tầng dưới, họ đều không biết thưởng thức nhạc, khổ vậy!

Hiểu My tái mặt:

- Em hiểu rồi, ngay cả anh và ba má, cả bạn bè. Đúng ra em phải biết, biết ngay từ đầu... Nhưng tại sao trước kia anh có thể ngồi yên suốt buổi để lắng nghe em đàn?

Hiểu My gật gù:

- Phải rồi, vì đó là chuyện trước ngày cưới nhau. Em đã từng sợ phải lấy nhau cơ mà. Em biết lấy nhau là sẽ chuốc lấy đau khổ. Thơ văn nhạc họa gì từ từ cũng sẽ mất hết. Vì anh, anh cần một người vợ chứ đâu cần gì khác nữa!

Khang tròn mắt nhìn Hiểu My. Giọng Hiểu My thật tàn nhẫn nhưng không phải là không có lý. Nàng tiếp:

- Anh là một người bình thường sao không lấy một người vợ bình thường?

Khang cảm thấy giận dữ, chàng nói giọng hơi to:

- Em đừng kết tội hôn nhân, con người là con vật sống hợp quần nường tựa vào nhau, chứ không thể sống tách rời nhau được. Cuộc đời này đâu phải chỉ có anh và em. Anh yêu em, yêu tất cả cái gì em có, cả cái xấu và điều tốt, nên anh mới cưới em, nhưng mà...

- Nhưng bây giờ anh không còn mê những thứ như thế nữa, phải không?

Khang nói:

- Đừng nói vậy. Em đừng cố tình xuyên tạc. Mục đích của cuộc nói chuyện hôm nay giữa anh với em là để tạo sự hiểu biết lẫn nhau. Ý anh muốn nói là ngoài việc đàn ra, em cần phải học thêm một cái gì nữa, để cuộc sống chúng ta được hạnh phúc hơn, chẳng hạn như em thử tìm hiểu công việc của anh để đi vào cuộc sống của anh...

Giọng Hiếu My buồn buồn:

- Em biết việc làm của anh chứ, muốn đi vào cuộc sống của anh, em phải sửa bản thảo, hiệu đính, làm bản kẽm hay là chọn màu. Anh Khang, nếu biết có ngày hôm nay, thì chẳng thà không có còn hơn.

- Em nói thế là thế nào hả Hiếu My?

- Đúng ra anh không nên cưới một người vợ mù lòa như em. Em đã từng bảo anh, em không thể đi vào thế giới của anh cũng như ngược lại. Thế mà, anh không tin, bây giờ anh đòi hỏi em phải đi vào cuộc sống của anh làm sao em có thể làm được? Không lẽ, anh không hiểu là em không thể làm chuyện đó? Nội việc bước ra khỏi cánh cửa này, em cũng không dám,

em sợ làm mẹ anh lo, làm cho anh buồn, khiến anh phải la bà vú Nga, rồi mọi người lại oán trách em. Vì vậy ngoài việc đàn em không dám làm gì hết.

Và Hiếu My úp mặt xuống khóc nức nở.

- Em nghĩ sai rồi, em đã tính sai.

Khang bối rối, nước mắt của Hiếu My làm chàng đau xót, chàng cảm thấy hối hận vô cùng. Đúng ra ta không nên nói. Tất cả tại ta cả. Ta đã từng bảo yêu mọi cái mà Hiếu My có. Chính ta đã kéo Hiếu My vào lòng nhưng rồi lại bắt nàng phải ứng phó với mọi hoàn cảnh của người sáng mắt như ta. Vậy thật là bất công. Khang ôm Hiếu My vào lòng vỗ về.

- Em không có lỗi gì cả, tại anh hết, tại anh ích kỷ anh đòi hỏi nhiều quá. Em đừng khóc nữa. Nín đi em, nhìn em khóc anh không chịu nổi.

Hiếu My tựa đầu vào ngực Khang khóc thút thít và không nói gì hết. Cuộc cãi vã nhỏ coi như kết thúc, cuộc sống lại tiếp tục nhưng từ đó Hiếu My không còn đàn nữa. Nàng cũng ít khi ra ngoài, chỉ thu người trong phòng riêng, âm thầm như chiếc bóng của chính mình... Rồi thời gian trôi qua, Khang cũng kinh ngạc khi phát hiện ra Hiếu My gầy ốm xanh xao, nàng tiều tụy như một cành cây thiếu nước, cứ khô dần, khô dần... Khang đau khổ vì thương vợ, một hôm chàng dìu Hiếu My tới chỗ cây đàn, mở nắp đàn ra, âu yếm dỗ dành nàng:

- Em đàn bài gì đi, đàn bản nào em thích đó, anh năn nỉ em mà.

Hiếu My lắc đầu lặng lẽ đóng nắp đàn lại:

- Hiếu My, anh phải làm sao, anh phải làm gì để em vui hơn,

hãy cho anh biết đi, anh hứa sẽ làm vừa lòng em.

Hiếu My nhìn chồng với thái độ phục tòng:

- Em vui chứ có gì đâu, anh đừng lo lắng thái quá em không sao cả mà.

- Anh biết là em không vui, đừng giấu anh.

- Không em đang vui đây mà, được kề cận bên anh là em vui lắm rồi, chỉ tại...

- Chỉ tại làm sao em?

- Em chỉ sợ anh không hài lòng, em vô dụng, vô tích sự quá, em không làm gì được cho anh cả. Và như vậy thì những lời thề non hẹn biển chỉ là những lời ráo rỗng trong một phút bốc đồng!

Khang đau khổ:

- Em đừng nói vậy. Anh yêu em và rất hài lòng về em, anh chỉ mong sao làm cho em vui, em đừng để ý tới những lời hô hào mà ảnh hưởng đến tình cảm giữa hai chúng mình.

- Dạ.

- Từ nay em vui nhé.

- Dạ.

- Em đàn trở lại nhé.

- Không.

- Sao vậy, em còn giận anh à?

Hiếu My lắc đầu không đáp. Khang vuốt tóc nàng:

- Thế tại sao em không đàn?
- Vì em không thích.
- Như vậy là em vẫn còn giận anh phải không?
- Không phải, nhưng anh cũng hiểu cho em, là khi đàn ta cần có kẻ tri âm, còn nếu nó là những tiếng ồn quấy rầy mọi người thì tốt hơn ta không nên đàn. Và lại, lúc gần đây em thấy mệt mỏi quá nên không thích đàn nữa, thế thôi.

Và như vậy Khang có nói thế nào đi nữa, Hiếu My cũng nhất quyết không đụng đến cây đàn. Nàng sống khép kín lòng và chỉ khi nào nghe nói Khang về đến là Hiếu My mới chuẩn bị nụ cười. Cuộc sống của nàng, không còn có niềm vui, càng ngày thân hình nàng càng tiêu tụy héo hắt hơn.

Vì thế, một ngày khi Khang đang làm việc ở văn phòng thì Yên Nhiên lao vào như một cơn lốc mạnh, nàng kéo Khang ra ngoài nhìn chàng với đôi mắt giận dữ:

- Anh Khang, anh là một thằng tồi, tại sao anh lại để cho Hiếu My chết dần chết mòn như thế?

Khang đau khổ:

- Chị Nhiên, tôi cũng biết là Hiếu My không vui, biết Hiếu My không thích hợp với cuộc sống gia đình tôi, nhưng tôi phải làm thế nào đây, tôi biết phải làm gì?

Yên Nhiên giận dữ nói:

- Cái đó tôi không cần biết. Tôi vừa ở nhà anh lại đây. Hiếu My nó gầy yếu, xanh xao một cách tội nghiệp. Anh là đồ tồi,

anh muốn nó chết mòn phải không? Bây giờ tôi không cần biết gì hết, tôi phải đưa em gái tôi về nhà.

Khang nghiêm nét mặt:

- Không được, chị không có quyền làm điều đó.

- Tại sao?

- Bởi vì tôi là chồng của cô ấy. Tôi yêu Hiếu My và sống cả đời với người tôi yêu, chị có quyền đưa cô ấy về nhà chơi độ một hai ngày, chứ không có quyền đem cô ấy đi luôn. Chị Nhiên, tôi cũng biết là Hiếu My không vui, Hiếu My tiêu tụy là trách nhiệm của tôi. Nhưng tôi sẽ cố gắng để cô ấy có một cuộc sống hạnh phúc. Chúng tôi là vợ chồng, chúng tôi cần có khoảng thời gian dài để xây dựng, để thông cảm và xẻ chia cho nhau. Nếu để chị đem cô ấy về thì cũng đồng nghĩa với sự bỏ cuộc, chị có hiểu tôi không?

Yên Nhiên nhìn Khang, khuôn mặt nghiêm nghị của Khang làm Yên Nhiên chợt hiểu và nàng thoáng thấy xúc động.

- Nếu chị chưa hiểu thì tôi xin nói rõ hơn, bây giờ Hiếu My là vợ của tôi chứ không còn là con gái nhà họ Vệ nữa. Chúng tôi buồn cùng chia, vui cùng hưởng chứ không thể để cô ấy trở về nhà. Tôi không muốn mất Hiếu My, chị hiểu không?

Yên Nhiên chảy nước mắt, nàng biết tình yêu của Khang đối với Hiếu My rất sâu đậm và nàng không còn ý định đưa em về nhà như lúc đầu. Nhưng nàng luôn thắc mắc không hiểu sao Hiếu My lại gây guộc xanh xao như vậy, nhưng nàng còn ngại không muốn hỏi Khang.

CHƯƠNG 12

Ngày hai mươi tháng năm là một ngày bình thường như bao nhiêu ngày khác. Thời tiết nóng bức, Yên Nhiên đến sở sớm, nàng chú ý thấy hoa lựu đã nở rộ trong vườn hoa. Hoa lựu đỏ rực như lửa.

Đến sở làm Yên Nhiên cảm thấy lòng trống trải mênh mông. Trối qua mẹ đi thăm Hiếu My, lúc về nàng thấy mẹ lắc đầu thở dài. Không cần hỏi mẹ, Yên Nhiên cũng biết là Hiếu My không khỏe và Khang cũng thế. Vì tình cảm vui buồn của Khang đều gắn bó một thiết với nỗi buồn vui của Hiếu My, nên Hiếu My buồn chàng cũng không vui là phải. Cuộc đời quả thật nhiều rắc rối quá. Hai người yêu nhau rồi lấy nhau, tại sao vẫn không tìm thấy hạnh phúc? Không lẽ hôn nhân là nắm mờ của tình yêu? Cũng chính vì vậy mà Yên Nhiên không dám lấy chồng. Mặc dù Viễn đã chính thức đưa lời cầu hôn, cái gương trước mắt của Hiếu My làm nàng dè dặt e ngại.

Vừa ngồi xuống ghế Yên Nhiên đã cảm nhận ngay nụ cười bí mật của cô bạn đồng nghiệp họ Phương.

- Có chuyện gì thế?

Phương là một cô gái rất lạc quan, thích cười thích nói. Yên Nhiên vẫn thường ái mộ sự vô tư của cô bạn gái này. Yên Nhiên nhìn lên bàn, chợt phát hiện một lọ hoa với những cánh bá hạp màu vàng, trên có tấm danh thiếp nhỏ:

"Đừng quên ngày hôm nay 20 tháng 5. Đã có ba trăm sáu mươi lăm ngày vui sướng và yêu thương. Một năm với bao nhiêu chuyện buồn vui, để cuối cùng ANH YÊU EM. Có nhớ chăng ngày đáng yêu này?"

Yên Nhiên ngẩng lên. Lại bắt gặp những nụ cười, hình như tất cả nhân viên trong thư viện này đều đã đọc qua tấm danh thiếp. Yên Nhiên đỏ mặt giả vờ cúi xuống sắp xếp những tấm phiếu mượn sách. Nhưng lòng nàng lại ngập đầy hạnh phúc. Khuôn mặt của An Công Tử với nụ cười tinh nghịch đã từng làm nàng vui buồn xốn xang, như hiện ra trước mặt nàng. Bất chợt nàng lại nhớ đến Hiếu My, nàng cố xưa đuổi và tự nhủ thôi hôm nay là ngày vui, đừng nên nghĩ đến chuyện buồn đó nữa.

Buổi chiều sắp hết giờ làm việc, Yên Nhiên đang cúi xuống điền tên vào phiếu mượn sách, thì nàng nghe có tiếng gọi:

- Cô ơi, cô có cho mượn sách ra ngoài đọc không? Tôi không thích đọc sách ở trong thư viện.

Đúng là giọng nói của Viễn, Yên Nhiên ngẩng đầu lên, Viễn đang nhìn nàng cười. Yên Nhiên hóm hỉnh nói tỉnh bơ:

- Anh muốn mượn quyển nào?

- Mượn một quyển rất đặc biệt, đọc mãi mà vẫn không hiểu. Quyển Vệ Yên Nhiên, cô có thể cho mượn không?

Yên Nhiên đáp tỉnh bơ:

- Sợ không được, nếu tôi nhớ không lầm thì hình như anh đã mượn quyển đó nhiều lần rồi, sao bây giờ còn mượn nữa?

- Đọc chưa xong cô ạ. Quyển này lại chỉ có ở thư viện của cô.

Nếu không mượn được chắc tôi phải đánh cắp mang về nhà.

Yên Nhiên quay lại, nàng để ý thấy hình như cô Phương và những người khác đang lắng nghe chuyện của hai người. Vậy là không được. Nàng tăng hắng một tiếng, thu xếp hồ sơ rồi nói với Viễn:

- Được rồi, thôi chúng ta đi.

Ra khỏi thư viện, ngồi vào xe cà tàng của Viễn, Yên Nhiên nói:

- Chiếc xe của anh cũng ngộ thật, lúc đầu em cứ tưởng chỉ ba tháng là nó sẽ vào viện bảo tàng, thế mà không ngờ nó lại chạy tốt thế này.

Viễn không nói gì, chàng quay sang ôm lấy Yên Nhiên. Không để ý đến mọi vật xung quanh, chàng đặt lên môi nàng một cái hôn đắm đuối. Yên Nhiên đỏ mặt đẩy chàng ra:

- Anh làm kỳ quá hà, giữa đường phố mà không sợ người ta nhìn sao?

Viễn vừa cho nổ máy vừa nói:

- Em có biết cái khuyết điểm của em ở chỗ nào không? Lúc nào em cũng để ý đến người khác, chị em của em sao giống nhau quá chừng, nhất cử nhất động gì đều sợ bị người ta dị nghị. Không dám sống thật cho chính mình, do đó cuộc sống của em không thoải mái, bị gò bó quá. Tội gì phải sống như vậy chứ?

Yên Nhiên thừ người ra. Viễn nói đúng, đó là lý do khiến Hiếu My không vui, muốn làm một người dâu ngoan, một người vợ hiền nhưng lúc nào trong con người nàng cũng có

hai cái tôi, mà thậm chí hai cái tôi đó bây giờ cũng không còn nữa. Lúc nào cũng phải sống theo ý của mọi người, riết rồi bản thân nàng trở thành một cái xác không hồn...

Viễn nhìn thấy Yên Nhiên yên lặng khá lâu bèn hỏi:

- Em nghĩ gì thế? Giận anh à? Anh nói không đúng sao? Hôm nay không cho phép giận đâu nhé.

- À! Hôm nay là ngày kỷ niệm...

Nét mặt Yên Nhiên tươi hẳn lên, nàng cười quay lại hỏi Viễn:

- Thế bây giờ chúng ta đi đâu?

Viễn nói:

- Anh định hỏi em đây, cái đó tùy em quyết định, để kỷ niệm chúng ta đi dùng cơm, đi khiêu vũ hay đến bờ biển ngắm trăng?

Yên Nhiên nhú mày suy nghĩ:

- Vậy thì chúng ta về rủ Hiếu My và Khang rồi cùng đi dùng cơm được chứ?

Viễn không trả lời, rồ ga cho xe chạy thẳng.

- Thế mà anh tưởng hôm nay chỉ dành riêng cho hai đứa mình thôi.

- Lúc đầu em cũng định như vậy, nhưng nghĩ lại em nhớ hồi bốn đứa chúng mình cùng đùa vui nên em muốn sống lại với những kỷ niệm êm đẹp cũ. Nhưng mà hình như anh sợ đối diện với Hiếu My lắm phải không?

Viễn thở dài:

- Thôi được rồi, chúng ta gọi điện thoại trước xem họ có nhà không đã nào.

Viễn cho xe dừng lại trước một trạm điện thoại công cộng. Yên Nhiên nhanh chóng bước xuống xe gọi điện tới nhà Khang, Viễn ngồi lại trên xe bần thần khó chịu, như vậy là đi tong một ngày kỷ niệm. Viễn chỉ muốn buổi tối hôm nay là của riêng chàng với một mình Yên Nhiên thôi. Yên Nhiên nói đúng, Viễn có phần nào áy náy khi đối diện với Hiếu My, chàng cũng không hiểu tại sao như vậy.

Yên Nhiên đã gọi điện xong, quay về xe:

- Xong rồi họ đứng trước cửa đợi ta.
- Thế dự định kế tiếp của em là làm gì?
- Đến nhà hàng "Pháp Quốc" ăn bít- tết.

Viễn nói ra điều thắc mắc:

- Em có nghĩ là liệu Hiếu My có thể sử dụng được nữa muông không? Lại còn ra biển để ngắm trăng nữa?
- Được chứ, nếu không làm được như vậy thì Hiếu My sẽ trở thành một người tù trong nhà của Khang, nếu Hiếu My ra được bên ngoài, nó có thể sống cuộc đời bình thường như mọi người.

Viễn nhìn Yên Nhiên, trực giác như mách bảo cho chàng biết sự sống chung giữa Hiếu My với Khang không được tốt đẹp lắm. Có lẽ Hiếu My không tìm được hạnh phúc. Nhưng chàng ngại không dám hỏi Yên Nhiên, chàng không dám hỏi đến bất cứ điều gì có liên quan tới Hiếu My.

Viễn lái xe đến rước Khang và Hiếu My, cả bốn người cùng đi đến nhà hàng Pháp Quốc. Dưới ánh đèn bạch lập, Viễn không thể trốn tránh sự đối mặt với Hiếu My. Hiếu My ngồi đó, gương mặt xanh xao xa vắng, một nụ cười miễn cưỡng nở trên môi làm nàng có một vẻ đẹp liêu trai huyền bí khiến Viễn không dám nhìn thẳng nàng. Chàng nhìn Khang, Khang cũng gầy hảnh đi, điều thuốc lúc nào cũng đỏ lửa liên tục trên môi chàng. Khang cũng có vẻ trầm tư ít nói.

Bít-tết được mang ra, bốn người ngồi im lặng ăn, không ai nói với ai lời nào. Yên Nhiên nhìn Hiếu My rồi nhìn Khang, không đành lòng được, nàng nói:

- Anh Khang, sao không xắt nhỏ bít-tết cho Hiếu My? Còn Hiếu My, em nên cầm nĩa bên tay phải, dao bên tay trái, nhưng em khỏi cần xài dao vì anh Khang đã cắt thịt giúp em rồi, em hãy lấy tay trái vịn vào đĩa, đĩa tròn lắm đấy nhé. Xong dùng nĩa lấy thịt ăn. Ăn nhiều lên em ơi, ráng ăn cho nhiều lên, ở xứ Đài Loan này chưa ai phải chết vì thiếu dinh dưỡng đâu đấy nhé.

Hiếu My bắt đầu ăn và Viễn nhìn Yên Nhiên với đôi mắt kinh ngạc. Yên Nhiên sao đáng yêu quá chừng, chàng muốn hôn nàng quá nhưng không lẽ hôn trước mặt mọi người? Bây giờ Viễn mới hiểu tại sao Yên Nhiên muốn đưa Hiếu My ra đây, nàng muốn cứu lấy người em gái đáng thương đang sống cuộc đời cô đơn bất hạnh.

Khang cũng có vẻ vui hảnh lên, chàng liếc nhanh Yên Nhiên như chột tỉnh ra. Chàng ngoan ngoãn làm theo lời chỉ bảo của Yên Nhiên, xắt nhỏ thịt cho Hiếu My, ghim thêm xà lách vào nĩa, trái khế ăn cho nàng... Vừa làm Khang vừa nói:

- Hiếu My, không khí trong phòng ăn này đầy vẻ thi vị Châu

Âu. Chắc em không hiểu về thi vị Châu Âu là gì đâu, anh kể em nghe nhé: nó ngập đầy màu sắc nghệ thuật cổ điển, giống như ngọn đèn treo trên trần trong phòng của chúng ta, ánh sáng lò mờ, kính cửa sổ lại có hoa văn, hẳn em vẫn còn cái ký ức về màu sắc đó? Khăn trải bàn thì màu trắng sọc đỏ, em thử sờ xem.

Hiếu My đưa tay sờ và nói nhỏ:

- Hình như nó bằng vải thô phải không anh?
- Ừ đúng rồi. Trên bàn chúng ta còn có một ly bên trong cắm một cây đèn bạch lạp, cạnh đó là một bình hoa bằng bạc có một bông hồng nhung.

Hiếu My đưa tay sờ.

Dạ, dạ, em cũng nghe được mùi của hoa hồng, cánh hồng này dường như mới nở, nhà hàng này hẳn sang trọng lắm phải không anh?

Yên Nhiên xen vào:

- Ừ đây là nhà hàng sang trọng nhất đấy. Ở đây nổi tiếng nhất là món bánh mì, em ăn thử một miếng nhé. Anh Khang, anh phết bơ giùm Hiếu My đi. Ở đây ánh sáng lò mờ, em đừng sợ ai nhìn thấy cả, người vào đây cũng chẳng ai thèm chú ý đến ai. Lần này chúng ta dùng món bít-tết nhưng lần sau anh Khang sẽ đưa em đi ăn món ốc sên. Đó là một loại động vật có vỏ cứng thịt ngon lắm. Đó là món đặc sản người Pháp ưa thích nhất.

Hiếu My ăn bánh mì rồi ăn bít-tết với xà lách, nét muện phien trên mặt nàng đã biến mất, hình như có một chút màu hồng của thẹn thùng trên má. Viễn ngồi đấy mà lòng bàng hoàng,

chàng xúc động vô cùng. Chàng quay sang người bồi bàn bên cạnh nói nhỏ. Một lúc sau gã bồi bàn đã mang rượu vang đỏ của Pháp. Rót đầy ly cho mọi người, Viễn nâng ly lên nói:

- Anh Khang với Hiếu My có biết hôm nay là ngày gì không?

- Ngày gì? Chắc là sinh nhật của anh?

Viễn nói:

- Không phải, mà là ngày kỷ niệm tôi và Yên Nhiên quen nhau tròn một năm chẵn. Anh có nhớ ngày bốn chúng ta gặp mặt nhau lần đầu tiên cũng nốc cạn chai rượu vang đỏ như thế này. Từ đó đến nay đã trên ba trăm ngày...

Mọi người nâng ly kể cả Hiếu My. Có rượu vào, Viễn như đánh mất những lúng túng ban đầu.

- Anh Khang với Hiếu My, đúng ra không có phần của hai người, nhưng do sự yêu cầu của Yên Nhiên tôi đã mời hai người đến. Lúc đầu tôi rất bực mình vì muốn hưởng một buổi tối chỉ có riêng tôi với Yên Nhiên thôi. Nhưng bây giờ thì tôi hiểu. Tôi thấy sự sum họp của chúng ta lại vui hơn, có ý nghĩa hơn. Anh Khang, tôi biết chúng ta ở đây đều có những suy nghĩ riêng tư, có những điều thầm kín, đắn đo ngại ngần. Và điều đó bắt đầu từ đêm mưa mùa đông năm rồi...

- Anh Viễn!

Yên Nhiên định chặn lời nhưng Viễn đã nói một cách xúc động:

- Đừng chặn lời anh, hãy để cho anh nói vì câu chuyện hôm đó đã làm chúng ta nghi kỵ, ngượng ngùng. Khi gặp nhau lẽ ra bây giờ không nên nhắc lại chuyện đó nữa, nhưng chúng

ta không thể không làm sáng tỏ vấn đề này. Còn để kéo dài tình trạng nghi kỵ nhau, rõ ràng không tốt chút nào. Vì vậy tôi phải nói. Tất cả những sự kiện xảy ra hôm ấy chỉ nói lên một điều, đó là bản tính của con người vừa tham lam vừa yếu đuối, vừa thánh thiện vừa lỗi lầm. Những con người bình thường như chúng ta thì không làm sao tránh khỏi và... và... chuyện đó...

Đang nói say sưa Viễn chợt kêu lên:

- Ôi! bỗng nhiên sao tôi mất ý, Yên Nhiên em làm ơn tiếp lời anh đi, được không?

Bực ông này thật! Yên Nhiên bỗng thấy tức giận, ai bảo ông ham nói cho nhiều rồi nửa chừng không diễn đạt được, Yên Nhiên hóp một hóp rượu nói:

- Điều đó cũng chứng minh là tôi có một đứa em gái tuyệt vời mà ai nhìn thấy cũng muốn yêu. Anh Khang, đó là vợ anh và anh phải kiêu hãnh cũng như anh cần phải đề phòng khi anh có một anh bạn xấu hơi có một chút lẳng mạn như...

Yên Nhiên chưa kịp nói tiếp thì đã bị Viễn nhét một cục bánh mì vào miệng. Khang cười lớn, tay nâng ly đưa về phía Viễn:

- Anh Viễn, không làm sao tôi giận anh được, mình là đàn ông với nhau mà! Thôi được rồi, coi như hôm nay nợ cũ đã thanh toán xong, mọi chuyện đều bỏ qua, chúng ta đừng nhắc đến nó nữa. Xóa hết những áy náy ngại ngần trong lòng. Bắt đầu từ hôm nay, mỗi tuần bốn chúng ta nên gặp nhau một lần để vừa tán dóc vừa cười đùa vui vẻ, cho quên đi những nỗi bực bội trong lòng.

- Vâng, chúng ta cùng cạn ly bỏ hết chuyện cũ.

Viễn nói và quay sang Hiếu My nói tiếp:

- Hiếu My, cô đừng ngồi yên như pho tượng vậy, nếu cô không cạn hết ly rượu này, tôi sẽ không tha cho cô đâu. Mỗi người chúng ta coi như có một định mệnh riêng, một nỗi khắc khoải buồn phiền riêng, nhưng nếu chúng ta không cố gắng phấn đấu, cố gắng vươn lên thì có nghĩa là chính ta đã tự chà đạp mình, tự làm khổ, tự giày vò lấy mình... Và nếu cô làm như vậy là cô có lỗi với Khang với Yên Nhiên và với cha mẹ cô. Thật ra thì không ai có quyền tự hành hạ thân xác mình, ta phải sống vì người ta yêu, đó là nghĩa vụ chứ không phải quyền lợi, con người có thể bỏ qua quyền lợi của mình nhưng không thể không làm tròn nghĩa vụ...

Quay sang Yên Nhiên, Viễn nói:

- Ồ! Yên Nhiên này, hôm nay anh có lấm mồm quá không?

- Này An Công Tử, anh nên uống nhiều rượu hơn và ít nói thì tốt hơn.

Yên Nhiên nói trong lúc mắt không rời nhìn Hiếu My, nàng đã trông thấy trên gương mặt đó hiện lên nét cảm động, nét sống động đã hồi sinh mà bấy lâu rồi không có. Bấy giờ nghĩ lại chuyện xảy ra đêm hôm ấy, nàng mới cảm nhận và thấu hiểu được cái cảm giác của Viễn lúc đó ra sao và cả tâm trạng của Hiếu My nữa. Đó chỉ là cái vòng tay yếu đuối bất chợt giữa người với người trong một lúc cô đơn. Đó là ngậm nước tràn ra khi chiếc ly được rót quá đầy. Yên Nhiên muốn roi nước mắt, nàng nắm lấy tay của Viễn siết mạnh:

- Con người của anh thật là kỳ cục.

- Sao vậy em?

- Em tức lắm, anh giành hết những điều em muốn nói.

Khang quay sang Hiếu My, chàng bóp nhẹ tay vợ:

- Hiếu My, lúc này em có nghe An Công Tử nói gì không? Những lời của anh ấy cũng là những lời anh muốn nói với em từ lâu. Em có biết là hiện em đang gây yếu xanh xao, điều đó làm cho những người yêu em đều đau khổ. Em không có quyền làm như vậy. Em phải tự đứng lên mới cứu được mình, em có hiểu không?

Khang xúc động nói tiếp:

- Em có biết là nếu em cứ buồn rầu mãi thì dần dần em sẽ mất hết tất cả, vì em có biết là muốn yêu một người như em là cả một sự đau khổ sở không? Anh và mọi người đã làm hết sức mình, em phải biết tình yêu anh dành cho em suýt làm anh chết mất. Vì sự tự sát từ từ của em trong những ngày qua, trước sau gì cũng lôi anh xuống đáy mồ.

Hiếu My nhắm mắt có những giọt lệ lăn dài trên má nàng, rồi đột nhiên Hiếu My bung ly rượu vang lên uống cạn. Nàng nắm lấy tay Khang, nói với giọng cương quyết:

- Hôm nay là một ngày đáng ghi nhớ và mọi người nên nghĩ rằng, Hiếu My yếu đuối ủy mị của ngày hôm qua không còn nữa. Hiếu My đã sâu đã cảm đã lột xác. Bắt đầu từ hôm nay, em xin nghe lời tất cả mọi người, em sẽ hoàn toàn mới. Chị Nhiên, anh Khang, anh Viễn hãy làm nhân chứng cho em, sự hồi sinh này không chỉ là ý chí mà còn đòi hỏi một kỹ thuật. Vậy thì tất cả hãy giúp đỡ em. Hãy làm con mắt, làm cánh tay cho em, giúp em sống một cách độc lập. Bắt đầu ngày mai em sẽ ghi danh trở vô trường mù để học, em sẽ cố gắng sống cuộc đời bình thường. Chị Nhiên, chị có bốn phận tìm những

quyển sách in chữ nổi về văn học cho em, để em chuẩn bị có thể tranh luận với anh Khang, để có thể đọc được Đường thi ba trăm bài, để có thể đọc được Sở Cuồng Ca... Em sẽ mạnh dạn bước vào đời sống bình thường, bước vào thế giới của anh Khang. Hẹn các anh chị một năm sau, sang năm đúng ngày này quý vị sẽ thấy một Hiếu My hoàn toàn đổi mới.

Viễn nâng ly lên với đôi mắt đỏ hoe:

- Nào chúng ta cùng cạn ly. Nào, cạn ly để mừng "chim lửa"

- Chim Lửa?

Khang lẩm bẩm lặp lại, một niềm phấn chấn rạng rỡ hiện lên trên mặt chàng.

Những giọt nước mắt cũng lăn dài trên má Yên Nhiên:

- Nghe nói từ lâu lắm rồi có một loài chim lửa mà cuộc sống của nó kéo dài đến năm trăm năm, khi hết hạn kỳ, nó tự lao vào đám lửa để cháy tan thành tro bụi, những hạt tro từ thân xác sẽ tích tụ lại để trở thành một con chim lửa mới đẹp đẽ hơn xưa. Nếu không bị hỏa thiêu, nếu không trải qua các thời kỳ đau khổ thì nó sẽ không sống lại được...

Và Yên Nhiên cầm ly của mình nâng lên:

- Nào chúng ta cùng nâng ly lên để mừng chim lửa tái sinh.

- Vâng.

Hiếu My nâng ly lên với sự động viên cổ vũ của Khang, của Viễn, của Yên Nhiên. Nàng cảm thấy thật sự như mình đang bị đốt nóng. Nàng biết rằng phải sống lại, phải làm lại từ đầu. Như tro bụi của thân xác loài chim lửa đang kết tụ lại, nàng thấy tâm hồn mình bùng lên một sức sống mãnh liệt. Nàng

muốn quên, quên hết tất cả những phiền muộn, những lo âu, những mặc cảm về kiếp sống tật nguyền.

Hiếu My cầm ly rượu đưa lên môi, nắm lấy tay Khang rồi nói:

- Chúng ta cùng cạn ly để sống lại, để đi về phía miền vĩnh cửu.

Mọi người cùng cạn ly. Viễn nhìn Yên Nhiên say đắm và tay trong tay, mắt họ nhìn nhau đầy tình thương mến.

Tối hôm đó trời như say, đất như say và tâm hồn bốn người bạn trẻ lại còn say hơn nữa. Họ say vì rượu đã đành, lại còn say vì men hạnh phúc đang dâng đầy.

CHƯƠNG KẾT

Một năm sau.

Cũng ngày hai mươi tháng năm.

Nhà họ Vệ đãi khách, tối hôm ấy.

Hơn hai mươi mấy năm nay chưa bao giờ có một dạ tiệc linh đình như vậy trong nhà họ Vệ. Phòng khách đông nghẹt người là người. Khách không những ở trong nhà mà còn đứng ra cả hành lang, cả ngoài vườn hoa. Buổi tiệc này do cả nhà họp lại tổ chức nhưng chủ yếu là do hai cặp vợ chồng trẻ là Linh Khang và Hiếu My, Thịnh Viễn và Yên Nhiên đề xướng.

Viễn và Yên Nhiên sau khi lập gia đình đã ra ở riêng, hai người thuê căn nhà nhỏ gần đó và sống rất hạnh phúc.

Vì yến tiệc cần ngôi nhà rộng, thế là ngôi nhà của vợ chồng ông Ngưỡng Hiền được chọn làm nơi chiêu đãi khách. Họ đã dành cả một buổi tối để trang trí phòng khách, đồ đạc được kê xếp gọn gàng ngay ngắn. Bên trên lò sưởi đặt một chậu hoa bá hạp. Yên Nhiên nói với mẹ:

- Mỗi loại hoa đều có ý nghĩa riêng của nó, mẹ biết không bá hạp còn có tên là loài hoa của "tình yêu nồng thắm".

- Thế còn hoa Pensee?

- Pensee ư? Tượng trưng cho "Hãy tin anh, tình yêu anh dành cho em là vĩnh cửu".

Bà Lan Đình nghi ngờ nhìn con:

- Thế còn hoa hồng thì sao?
- Hoa hồng có nghĩa là lời tỏ tình "Anh yêu em".
- Còn hoa lan lưỡi kiếm?
- Hoa lan mang thông điệp "Cương quyết yêu em".

Bà Lan Đình cười:

- Như vậy là loài hoa nào cũng có thể dùng để tỏ tình được hết, phải không con?
- Không phải hoa cũng nói đến tình yêu, có nhiều loại hoa không thể dùng để tỏ tình yêu mà có thể dùng để biểu thị sự dứt khoát, đoạn giao, ganh tị, báo thù... Nhưng hôm nay, một ngày quan trọng thế này, chúng ta chỉ nên nói đến tình yêu và thắng lợi thôi.
- Con nói đến thắng lợi ư?
- Vâng, mẹ không thấy là mỗi góc phòng con đều bày một chậu thốt nốt nhỏ sao? Cây này có ý nghĩa là chiến thắng đó mẹ.
- À, con đã trở thành nhà ngôn ngữ thực vật học bao giờ thế?

Yên Nhiên nhìn mẹ cười, một nụ cười tươi tắn:

- Tất cả là do anh Viễn thôi mẹ ạ, anh ấy nói cái gì cũng cần phải biết hết.

Hai mẹ con cùng cười một cách hạnh phúc.

Căn phòng tràn ngập hoa, bông giấy, kim tuyến... tràn ngập tiếng cười niềm vui và sức sống.

Khách mời là khách của vợ chồng ông Hiền, của ba mẹ Khang và của đám trẻ. Với các nguồn khách khác nhau như vậy hỏi sao không đông vui được? Cũng vì khách quá đông nên tiệc tùng được tổ chức giản dị gọn nhẹ. Món ăn tự chọn, thức uống là rượu sâm banh, rượu vang. Khách vừa ăn uống vừa chuyen trò rôm rả. Cả căn nhà vang vang tiếng cười vui.

Tối hôm ấy, Yên Nhiên và Hiếu My đều ăn mặc rất đẹp. Màu sắc cũng thay đổi. Họ đều mặc màu đỏ sặc sỡ chứ không phải là màu tím u buồn hay màu trắng, đen như xưa. Mỗi cô đeo một xâu chuỗi ngọc trên cổ. Yên Nhiên còn gắn thêm một con chim màu đỏ trên ngực còn Hiếu My cài một cánh én chạm ngọc đang bay. Yên Nhiên đứng cạnh Hiếu My để thỉnh thoảng nhắc nhở em gái, đại loại như:

- Bác Lý ơi, Hiếu My đang chào bác kìa.
- Hiếu My chắc em chưa quên anh Vũ chứ?

Hoặc là:

- Xin giới thiệu đây là Hiếu My, em gái tôi, còn đây là chị Vương...
- Lát nữa mở nhạc quý vị sẽ thấy Hiếu My khiêu vũ rất tuyệt...

Yên Nhiên như một hoạt náo viên, trong khi Hiếu My chỉ đứng cạnh với nụ cười xinh xắn. Hiếu My tỏ ra rất tế nhị, tùy theo lời giới thiệu của Yên Nhiên, nàng bắt tay mọi người... Trông Hiếu My rất tự nhiên không một chút mặc cảm. Thỉnh

thoảng nàng còn chêm vào vài câu bông đùa lịch sự. Đây là một Hiếu My vui tươi đầy sức sống, chứ không còn là một Hiếu My tiều tụy xanh xao, xa lánh mọi người, một Hiếu My cô đơn chôn kín cuộc đời mình trong phòng riêng của một năm về trước.

Khang tỏ ra vui vẻ nhất trong buổi tiệc này. Khách hôm nay có nhiều người không quen biết, dù phải làm quen xã giao rất mệt, nhưng Khang cảm thấy trong lòng rất vui. Men rượu có làm chàng say, nhưng Khang vẫn không muốn rời phòng khách. Mắt chàng mê mải ngắm Hiếu My. Chàng như bị choáng váng, không ngờ tối nay Hiếu My quá đẹp. Mỗi cử chỉ của nàng đều tự nhiên như người sáng mắt. Làm sao có thể tin được đây là sự thật? Làm sao có thể tin ở mắt mình khi thấy Hiếu My thay đổi nhanh như vậy dù chỉ một năm qua?

Ở một góc phòng khách, Khang thoáng nghe lời bình phẩm của hai bà mệnh phụ:

- Chị có tin không, trong hai cô gái đó có một cô bị mù.
- Làm gì có chuyện đó?
- Thật mà, tôi quen với gia đình này trên hai mươi năm nay. Cô em gái tuy có đôi mắt như người thường, nhưng không thấy gì cả. Nếu không quen biết sẽ không bao giờ phân biệt được.
- Thế cô nào là em? Cô cầm ly rượu đó phải không?
- Không phải, đó là cô chị, cô em đứng bên cạnh đấy.

Bà khách tỏ ra quá đổi ngạc nhiên:

- Ồ tôi không tin đâu, ban nãy tôi vừa nói chuyện với cô ấy

xong đây mà. Cô ta còn cười gật đầu chào tôi, khen đôi bông tai của tôi đẹp nữa!

Khang vừa nghe vừa mỉm cười. Hơn ai hết chàng hiểu, Hiểu My khen đôi bông tai của bà ta đẹp là nhờ Yên Nhiên mớm lời cho nàng biết.

- Không thể tin được, người mù thì bao giờ cũng là người mù làm sao có thể đi đứng tự nhiên như người bình thường mà không vấp ngã?

Lời nói của bà khách cứ vọng tới tai Khang. Chàng hớp một ly rượu. Chim Lửa! Đúng là chim lửa đã sống lại sau một thời gian lột xác trải qua nhiều khổ đau.

Khang thấy mắt mình như bị ướt. Một năm, một năm đã trôi qua. Một năm đầy gian nan thử thách. Điều đầu tiên cần phải giải quyết là phải sống riêng. Dù Khang rất yêu cha mẹ, rất muốn trả hiếu cho cha mẹ, nhưng Khang cũng ý thức được một điều, là nếu sống chung với cha mẹ, Hiểu My sẽ không làm sao tự chủ được. Giống như điều Hiểu My đã nói, ngay cả chuyện bước ra khỏi phòng riêng, cũng làm nàng ngại ngùng. Nhà cha mẹ đồ đạc không để ở vị trí cố định, mà cứ xê dịch mãi, khiến Hiểu My không dám đi lại. Rồi tiếng cầu nhàu của mẹ, tiếng thở dài của cha, lời trách móc của bà giúp việc Tú Nga... Tất cả những áp lực đó làm Hiểu My ngạt thở. Dọn ra ở riêng cũng có cái bất tiện của nó, nhưng dù sao vẫn thoải mái hơn phải sống chung chạ với cha mẹ. Khi nghe Khang đề nghị ra ở riêng, mẹ Khang đã phản ứng với những giọt nước mắt:

- Có phải mẹ nuôi con khôn lớn, cưới vợ cho con, để rồi có được cái ngày hôm nay không? Con muốn cưới ai cha mẹ cũng không phản đối. Hiểu My vô nhà này, có ai ức hiếp nói

nặng nói nhẹ gì nó đâu? Ai cũng sợ không dám nói động tới nó, coi nó như vị thần. Mẹ muốn uống trà cũng không dám sai nó rót. Vậy mà bây giờ con lại đòi ra riêng. Con bỏ cha mẹ con đi. Không lẽ cha mẹ chẳng có kí lô nào trong mắt con sao?

Khang biết không làm sao nói cho mẹ hiểu, vì chưa kịp tỏ bày thiệt hơn là mẹ đã khóc lóc kể lể, thở than, nghe mà phát mệt. Còn Hiếu My sợ quá cứ im thin thít, mọi chuyện phó mặc cho chồng lo liệu, nhưng trong thâm tâm nàng cũng không muốn ở riêng.

Khang cương quyết không chịu thua, chàng quay sang cầu cứu cha, Chàng phân tích một cách có lý có tình cho cha hiểu. Trả hiếu không nhất thiết phải sống chung một nhà với cha mẹ. Mà ở riêng bước đầu là để tạo điều kiện giúp đỡ Hiếu My để nàng lấy lại tính tự chủ, tự tin cho chính bản thân nàng.

Cuối cùng Khang được cha đồng ý cho ở riêng, mẹ chàng rất buồn phiền nhưng không còn ngăn cản nữa.

Khang và Hiếu My dọn đồ đạc đến một chung cư khác nhỏ hơn. Ở đó chỉ có bốn tầng, Khang chọn tầng trệt để Hiếu My không phải leo lầu. Trước nhà lại có khoảnh sân nhỏ, ở đây Hiếu My có thể đàn tự do vì căn nhà trên lầu có bốn đứa con nhỏ đều thích đàn, lại nghịch như quỷ, nên tiếng đàn của Hiếu My không ảnh hưởng lắm đến lối xóm. Lúc đầu Hiếu My không thể tự lo cơm nước, đi chợ mua thức ăn. Bà Lan Đình phải cho chị Tú Hà sang phụ một tay, bước đầu mọi thứ coi như giải quyết xong. Chị Tú Hà rất tốt, xem Hiếu My như con ruột vì ngay từ lúc còn nhỏ, Hiếu My cũng được chính tay chị chăm sóc dỗ dành. Hiếu My bị tai nạn, tình cảm của chị dành cho nàng càng dịu dàng sâu đậm hơn. Quen tính Hiếu My, nên công việc một tay chị lo. Đồ đạc trong nhà

được bài trí gọn gàng cố định. Sau đó khi mọi việc đâu đã vào đấy, Hiểu My mới ghi tên vào một trường mù, một loại trường đặc biệt dạy mọi thứ để người không nhìn thấy có thể thích ứng với hoàn cảnh sống của mọi người chung quanh.

Hiểu My học rất siêng năng lại thông minh nên nàng nắm được bài học rất nhanh. Nàng vừa học chữ vừa học cách thích ứng. Với cây gậy sắt Hiểu My có thể đi lại khắp phòng, nàng bắt đầu lên xe buýt ra chợ mua rau quả, ra siêu thị chọn hàng. Thỉnh thoảng Hiểu My còn theo chồng vào rạp chiếu bóng.

Hiểu My không nhìn thấy nhưng nàng có thể hiểu có thể nghe. Lúc rảnh rỗi, Khang giải thích cho vợ nghe ý nghĩa của tranh, của nghệ thuật điêu khắc. Hiểu My bắt đầu tranh luận với chồng về bố cục về nhân vật tiểu thuyết và cả chuyện đời nữa.

Lần đầu tiên Hiểu My vào bếp, Hiểu My sử dụng nồi cơm điện và chảo điện một cách thành thạo. Hiểu My xào cải, nấu canh cho chồng. Thức ăn hoàn tất thơm ngon. Ngón tay bị phỏng nhưng Hiểu My vẫn thấy sung sướng, quá sung sướng là đằng khác và Khang cảm thấy bữa cơm hôm ấy ngon vô cùng. Nhưng khi nhìn thấy những vết bỏng trên tay vợ, Khang xót xa thương nàng. Hiểu My chỉ cười bảo chồng:

- Đâu có thấm vào đâu. Em đang lột xác thì vết bỏng này có nghĩa lý gì?

Vâng Hiểu My như con chim lửa đang bắt đầu làm lại cuộc đời. Nàng cần rằng chịu đựng mọi thứ đầy ải khổ cực để giành lấy sự tự chủ. Khang thương nàng, cảm thấy đau xót nhưng chàng phải khuyến khích Hiểu My phấn đấu tự lập. Không phải chỉ mình Khang mà cả Yên Nhiên và Viễn cũng hiểu như thế.

Yên Nhiên với Viễn là hai nguồn khích lệ lớn lao của Hiếu My. Họ thường đến rủ vợ chồng Hiếu My đi dùng cơm tiệm, đi bát phở và thăm bạn bè. Yên Nhiên cố gắng tạo mọi điều kiện để Hiếu My tiếp xúc với xã hội, tự nhiên trong cách xử thế, thích nghi với cách thức ở phòng ăn, lịch sự trong giao tiếp. Yên Nhiên dạy cho Hiếu My cắm hoa, sử dụng máy giặt, máy hút bụi. Hiếu My bắt đầu kết bạn, làm thân với láng giềng. Nàng thu học trò vào học nhạc. Với những đứa siêng năng nàng luôn khuyến khích chúng, đối với những đứa lười nàng dùng lời lẽ dịu dàng khuyến khích khuyên bảo chúng:

- Các em thấy không? Cô mù mà cô có thể đàn có thể đọc nốt nhạc, vậy thì các em mắt sáng, các em sẽ đàn giỏi hơn cô chứ?

Dần dần Khang thấy mấy đứa trẻ bắt đầu quý mến Hiếu My và luôn nghe lời nàng. Hiếu My đã thiết lập được vương quốc riêng cho mình. Nàng bắt đầu tin yêu vào cuộc sống. Cuộc sống của nàng không phải hoàn toàn bám víu vào Khang ý lại vào Khang nữa. Bây giờ Hiếu My thật bận rộn với công việc dạy học trò, học tập thêm và quan tâm đến bạn bè chung quanh nữa.

Cứ thế Hiếu My đã sống một cuộc sống hoàn toàn đổi khác. Và một năm lặng lẽ trôi qua.

Con người cũ trong Hiếu My đã chết. Hiếu My bây giờ mới tràn đầy niềm tin yêu cuộc đời.

Con chim lửa! Khang nghĩ đến điều đó khi nghe hai người đàn bà lẩm mồm tranh luận. Chàng một mình nâng ly lên. Xin cảm ơn cái đêm đáng ghi nhớ của một năm về trước. Xin cảm ơn ngày hai mươi tháng năm.

Chúc mừng chim lửa! Chúc mừng cuộc sống mới hồi sinh!

Phòng khách vẫn còn ồn ào mặc dù buổi tiệc đã kéo dài khá lâu. Những chàng thanh niên, những cô thiếu nữ, tốp thì ngồi lại bên nhau nghe nhạc, tốp thì khiêu vũ, Viễn vệt đám đông tìm đến bên Khang.

- Anh Khang ơi lại đây, nào lại đây!

- Làm gì thế?

Khang cười, chàng hiểu tính Viễn thích "nở". Viễn tròn mắt nói:

- Hãy nhìn hai chị em cô ấy kìa. Hình như họ quên hết là họ đã có chồng, họ đang đứng ngoài kia quyến rũ mấy chàng trai trẻ. Nhanh lên nếu không coi chừng mất vợ bây giờ.

Khang cười vui vẻ tự tin:

- Yên tâm, hãy để phụ nữ họ có dịp khoe sắc một chút, và đám đàn ông có dịp phô trương. Cái đó chẳng nguy hiểm tí nào. Vì như vậy chỉ để cho thấy cái đáng yêu cái duyên dáng của phụ nữ và cái đa tình lãng mạn của đàn ông.

Viễn đỏ mặt và cảm thấy nhột:

- Cậu không quên chuyện đó được sao?

Khang cười nói:

- Hở? Phải nhớ chứ, khi nào chúng ta tới tuổi già, có con cháu đầy đàn, chúng ta vẫn có quyền kể lại cho con cháu nghe cho vui. Có điều tôi cần phải nói với cậu...

- Chuyện gì?

- Tôi cũng thích Yên Nhiên, cô ấy lúc đầu yêu tôi, nếu không có sự nhảy vào của cậu thì...

Viễn cười lớn:

- Ha ha... Lũ đàn ông chúng mình sao tham lam thế? Vì vậy mà Yên Nhiên hay nói là đàn ông như lũ quạ là đúng lắm rồi.

Bất giác Khang quay lại nhìn hai chị em Yên Nhiên và Hiểu My. Lúc ấy hai nàng đang khiêu vũ với hai thanh niên lạ.

Khang đặt ly rượu xuống bàn:

- Đây Viễn, cậu xem kìa, không chừng cậu có lý đấy, hai chị em cô ấy dường như đang trở tài quyến rũ đàn ông.

Viễn và Khang cùng bước tới sàn nhảy chào lịch sự và khiêm tốn:

- Xin hai vị nhường cho chúng tôi được khiêu vũ với hai cô này một chút được chứ?

Hai thanh niên lạ bước qua một bên. Viễn choàng tay qua vai Yên Nhiên, còn Khang bước đến với Hiểu My. Bản nhạc quen thuộc "Anh Chiếu Sáng Đời Em" vang lên. Họ bước đều bên nhau mặt kề mặt, môi kề môi, lòng tràn đầy niềm hạnh phúc.

Bà Lan Đình cùng chồng và những người thông gia đứng bên góc nhà nhìn hai cặp vợ chồng trẻ với đôi mắt thương yêu trìu mến. Mẹ Khang nói với bà Lan Đình.

- Chị có hai cô con gái thật là xuất sắc.

Bà Lan Đình mỉm cười. Hình ảnh buổi sáng mùa xuân năm nào thoáng qua trong óc bà, bà nói:

- Xin tiết lộ một điều bí mật với chị, tôi đã mất một đứa con trai, điều đó làm tôi nuối tiếc mãi. Nhưng tối nay thì tôi thấy rằng, thế này là quá đầy đủ rồi, không còn gì để buồn phiền nữa.

Đêm đã khuya thật khuya, phố xá chìm dần vào yên tĩnh, chỉ còn thưa thớt tiếng xe cộ. Khách lần lượt ra về hết.

Vợ chồng bà Lan Đình cũng đi nghỉ. Trong phòng còn lại hai cặp vợ chồng trẻ. Đèn vẫn sáng chói, phòng vẫn còn ngập mùi hoa và khói. Khang nắm lấy tay Hiếu My:

- Hiếu My em còn nhớ cái thời mà bốn đứa chúng mình thường đàn hát bên nhau không?

Hiếu My e ấp trả lời:

- Nhớ chứ, làm sao em quên được.

- Bây giờ anh muốn nghe em đàn.

Hai cặp nắm tay nhau cùng bước vào phòng đàn. Hiếu My ngồi xuống bên cây đàn. Tiếng đàn dương cầm thánh thót vang lên trong đêm khuya như nói lên niềm tin yêu hạnh phúc của cuộc sống lứa đôi. Còn Yên Nhiên với lấy cây guitar và tất cả cùng hát:

Mưa bay bay, gió đêm không ngừng thổi

Một đàn én nhỏ nỉ non điệu gì

Ngồi bên khung cửa sổ, không chỉ một người...

Thế gian không cô độc, người đâu lại lẻ loi?

Hãy uống say đêm thu, hãy hát vang mọi ngày

Để tình si không nhớ những ngày đã cô đơn.

Hát xong mọi người cùng vỗ tay cười. Viễn mang bình rượu vang đỏ ra rót đầy bốn ly.

- Nào chúng ta cạn ly, cùng cạn ly!
- Hãy mừng sự hồi sinh của Chim Lửa!
- Xin chúc mừng em Hiếu My thân yêu!

Đêm đã sắp tàn nhưng cuộc vui không tàn. Đối với Hiếu My giờ đây Hạnh Phúc đã trở thành vĩnh cửu. Và chính nó cũng trở thành một cái gì gần gũi, thiết thân mà trong cuộc sống sau này, nàng mãi mãi sẽ không bao giờ quên được.

HẾT